

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author
LISA SHELBY

*Only in
Goose Hollow
Book 1*

Only
Wanna
Dance
With
You

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Sadece Seninle Dans Etmek İstiyorum

Sadece Goose Hollow'da

Kitap 1

Lisa Shelby

Lisa Shelby Books, LLC

Only Wanna Dance With You Telif
Hakkı (C) 2023 Lisa Shelby Books, LLC
Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler,
yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün
ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır.
Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik,
yaşayan ya da ölü, ya da gerçek olaylar tamamen
tesadüfidir.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri, Amerika
Birleşik Devletleri telif hakkı yasası tarafından sağlananlar
dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir
biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde
saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik,
fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.
Yazar tarafından yazılan orijinal materyal dışında, tüm
Only Wanna Dance With You'da adı geçen şarkılar, şarkı adları ve şarkı sözleri ilgili
söz yazarlarının mülkiyetindedir ve
telif hakkı sahipleri.

Düzenleme: Jenny at Editing4Indies ve Harley Stone
Proofreading: Virginia Tesi Carey
Kapak Tasarımı: Jillian Liota: Tasarımcı/Blue Moon Creative Studio

Also by Lisa Shelby

Only in Goose Hollow Serisi

Only Wanna Dance With You~ 4 Nisan 2024

Önemli Olan Tek Kalp ~ Çok Yakında Gerçek

Olan Tek Şey ~ Çok Yakında

Sadece Sen Olabilirsin~ Çok Yakında

[Gözardı Edilmiş Kalp](#)

Huysuz / Güneşli, bekâr bir babanın çağdaş romantizmi.

Çamlar Arasında Serisi

Bulunan aileyi konu alan bu bağımsız çağdaş aşk romanları serisinde Eastlyn *Mürettebatı* ile tanışın.

[Üzerinde](#)

[Yükseltilmiş Şişe](#)

Reece ve Rachel'in hikayesini okumak ister misiniz? Haber bültenime kaydolun ve onların romanını ÜCRETSİZ alın! [We Are Tonight'in kopyası için buraya tıklayın!](#)

[Blackbird](#)

Bağımsız ikinci şans çağdaş romantizm.

Muhteşem Düet

Kuralları çiğnemek ve kalbinin sesini dinlemek üzerine ateşli, gerilimli bir romans.

[Muhteşem: Birinci Kitap](#)

[Muhteşem: İkinci Kitap](#)

Sen ve Ben Serisi

Aşk, kayıplar, sırlar ve şımarıklıklarla dolu bu üç kitaplık tatlı ve seksi bağımsız roman serisini okuyun.

[Sen ve Ben: Birinci](#)

[Bölüm Sen ve Ben:](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Daha fazla](#)
[Bunun Gibi Bir Şey](#)

Contents

[Çalma Listesi](#)
[Okuyucu Notu](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi Bir Bölüm](#)

[Yirmi İki Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi BölümÜç](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm Altı](#)

[Dört Beş Bölüm Yirmi](#)

[Yedi](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu](#)

[Bölüm Otuz Bir](#)

[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)

[Otuz Üç Otuz Dört](#)

[Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm Otuz Altı](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bir Otuz Otuz](#)
[Otuz Dokuz Yedi](#)
[Sekiz Kırk Kırk Kırk](#)
[Kırk Kırk Kırk Bölüm](#)
[İki Bölüm Üç Bölüm](#)
[Bölüm Dört Beş](#)

[Teşekkür](#) [Daha](#)
[Sonra](#) [Okunacaklar](#)
[Yazar Hakkında](#)

Amanda için,

*Desteginiz ve dostluginuz için teŖekkür
ederim. Herkesin hayatında sizin gibi bir
insan olmalı. Kimse eğri olduğunu
anlamadan önce tacını düzelten biri.*

SADECE SENINLE DANS ETMEK
ISTIYORUM ÇALMA LISTESİ

Betcha ~ Chris Lane
Practically Strangers~ Jack Gray
Tekrar Yapalım~ J Boog Unut
Beni~ Lewis Capaldi
Kalbimi Kırmak~ Mitchell Tenpenny
Wishful Drinking~ Ingrid Andress & Sam Hunt When
You look Like That ~ Thomas Rhett
Dün Gece~ Morgan Wallen
Sad in the Summer~ Diplo & Lily Rose
Lose Control ~ Teddy Swims
Catching Feelings (feat. SIX60) ~ Drax Project Hotel
Key ~ Old Dominion
Aklımdan Çıkanlar~ küçük resim
Arkadaşlar ~ Tyler Braden
Willow (Taylor's Version) ~ Taylor Swift
Weight of Your World~ Chris Stapleton I
Met A Girl ~ Sam Hunt
Dance With You~ Brett Young Fix
(Acoustic) ~ Chris Lane Missing
You ~ Betty Who
Anything She Says (feat. Seaforth)~ Mitchell Tenpenny Rush
~ Troye Sivan
Naïve~ The Kooks
Seni Bulana Kadar~ Stephen Sanchez
You Make My Dreams (Come True)~ Daryl Hall & John Oates Take
My Name ~ Parmalee
Would Ya~ Christopher

[OKURKEN DINLEYİN](#)

OKUYUCU NOTU

Bu kitap açık bir dil, cinsel içerik, sınırlı şiddet, ebeveyn kaybı ve taciz konularını içermektedir. Umarım bu konuları hak ettikleri özenle ele almışımıdır.

Chapter One

Callen

O Tabii ki Knox beni ekti. Sonunda Los Angeles'a ulaştım ve ağabeyim ve onun rock yıldızı hayatı bana zaman ayıramayacak kadar meşguldü. Elbette, onu gördüm ve

Dün gece tüm ailemizle birlikte grubunun Yılın Albümü ve Yılın Şarkısı ödülleri kazandığı ödöl törenine katıldık. Hepimiz kutladık ve gece geç saatlere kadar eğlendik. Ama onunla biraz baş başa vakit geçirmeyi umuyordum. Eminim beni ekmesi için bir nedeni vardır. Elton John'un onu anlık bir parti için Londra'ya uçurması ya da sadece onun söyleyebileceği çılgın bir ünlü mazereti gibi.

O ve grubu The Hollow Knocks oldukça iyi bir yıl geçiriyor. Büyük hit şarkıları "Goodbye" son bir buçuk yıldır radyoda duyduğunuz tek şey. Bugünlerde küçük insanlara nadiren vakit ayırıyor. Ve bu öğleden sonra benim de o küçük insanlardan biri olduğumun kanıtı.

"Skinny margarita, lütfen." Kadınsı ama kendinden emin bir ses beni sinirli ruh halimden çekip çıkarıyor, kardeşimi tamamen unutuyorum.

Yanımda, bardaki tek boş tabureye yaslanmış, mükemmel manikürlü elini mermer tezgâha dayamış, diğer elinde kredi kartı tutan, şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici kadın duruyordu ve bu sadece benim çevresel görüşümdeydi.

"Elbette." Sunucu göz kırpmıyor. "Bir hesap açmamı ister misiniz?"

"Hesap yok, teşekkürler. Sadece bir tane alıyorum."

Benden bir adımdan daha az uzakta olduğu için ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve bunu yaptığımda, gördüğüm en parlak mavi gözler ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Bana bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. İkimiz de uzun süre tek kelime etmiyoruz ama ben gülümsememi gizleyemiyorum. Gülümsemem onun da gülümsemesine neden oluyor ve ben gidici oluyorum.

"Bu koltuk dolu mu?" diye sorarak garip bir sessizlik olması gereken ama olmayan sessizliği bozuyor.

Cevap vermeden önce, tam o anda ağabeyimin bara girmedikten emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Çünkü neden rock yıldızı ağabeyim sonunda ortaya çıkıp bu elektrik mavisi gözlü güzel sarışınla yaşadığım anı mahvetmesin ki? Bu Knox'un yapacağı bir şey olurdu. O her zaman herkesten üstündür.

"Hayır. Lütfen oturun."

O yerleşirken, ben de gizlice onu kontrol ediyorum. O adam olmak istemiyorum, ama küçük kasaba terbiyemden edindiğim görgü kuralları bile vücudunu hızlıca incelememi engelleyemiyor.

Uzun boylu, bronz tenli ve zayıf ama yine de doğru yerlerde kıvrımlı. Bej rengi takım elbisesinin ceketi açık, dar lacivert kot pantolonun içine soktuğu ipeksi beyaz bluzunu ve pahalı görünümlü kemerini ortaya çıkarıyor. Beyaz bluz ve kat kat altın kolyeler bronz tenine çok yakışıyor. Neyse ki sol elinde altın ya da elmas parıldamıyor.

Ona elimi uzattım, elimi tutmakta tereddüt etmedi ama tam kendimi tanıtacakken barmen içkisini önüne koydu ve ona ne kadar borcu olduğunu söyledi.

Parasını ödeyebilmek için elimi bırakmaya çalışıyor ama onu bırakmam mümkün değil.

"Hesabıma yazın lütfen."

"Elbette." Yirmi yaşlarındaki aktör özentisi, o itiraz edemedi uzaklaşıyor ve eli hâlâ benim elimde.

"Teşekkür ederim ama bunu yapmanıza gerek yoktu." "Benim için zevkti."

"Nereden geliyorsunuz?" diye soruyor, tatlı bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Sonunda elini benimkinden çekip margaritasından bir yudum alıyor. Dili dudaklarındaki tuzu yalamak için dışarı fırlıyor ve az önce bana ne sorduğunu neredeyse unutuyorum.

"Oregon. O kadar belli mi?"

"Bunu bir hakaret olarak algılamayın. Los Angeles'taki çoğu insan Los Angeles'lı değil ve *burası* da bir otel barı, yani büyük ihtimalle sadece ziyarete gelmişsinizdir."

"Haksız sayılmazsınız. Sadece iki gece daha buradayım. Pazar öğleden sonra ayrılıyorum."

"Sizi güneşli Kaliforniya'ya ve Sunset Marquis'e getiren nedir?"

"Kardeşimi ziyarete geldim." Kim olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum. Bunun sonu asla iyi bitmez.

Kadınlar Knox'la akraba olduğumu öğreniyor ve tek gördükleri bu oluyor. Belli ki benim ligimin dışında, ama asla bilemezsin. Onun için tek başıma yeterince iyi olabilirim. En azından gözlerindeki ışıltı beni buna inandırıyor.

"Oregon'da ne yapıyorsun?"

"Aile şirketim için çalışıyorum. Peki ya siz?" "Tuhaftır, ben de aile şirketim için çalışıyorum." İkimiz de belirsiz davranıyoruz, ama garip bir şekilde, bu sıcak.

Bana öyle geliyor ki, burada biriyle buluşuyor olabilir. Kendimi aşmadan bu işi çözsem iyi olacak.

"Biriyle mi buluşuyorsun?"

"Hayır. Randevum vardı ama müşteri gelmedi. Sen mi?"

"Aynı." Saatile bakıyorum. "Kırk beş dakika önce kardeşimle burada buluşmam gerekiyordu ama gelmedi."

"İnsanların nesi var böyle? Birinin seni beklediğini bildiğin halde gelmemeyi hayal bile edemiyorum. Los Angeles'taki insanlara ve onların bencil tavırlarına alışmış olmalıyım ama burada geçirdiğim bir ömürden sonra bile bu beni hâlâ sinirlendiriyor."

Benimle sanki beş saniye önce tanıştığı bir yabancıymış gibi değil de geçmişte milyonlarca kez konuşmuşuz gibi konuşuyor ve ben de her kelimeyi yutuyorum.

"Nerede yaşadığının bir önemi olduğunu sanmıyorum. Bu çok kaba. Kardeşim bana bir mesaj bile gönderemedi ya da Tanrı korusun, beni arayamadı." Telefonumu kaldırıyorum ve Ruby, pitbullum, kilit ekranımda beliriyor.

"Aman Tanrım, çok güzel. Senin mi?" "Uh, evet. O benim kızım, Ruby."

"Ben de tıpkı onun gibi mavi bir pittı ile büyüdüm." Elini kalbine götürerek iç geçiriyor. "O benim hayatımın aşkıydı."

I. Ben. Boku yedim.

İki dakika oldu ve her nasılsa bu kadın ağzından çıkan her cümleyle daha da çekici hale geliyor.

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Ruby her yere benimle geliyor. O yanımda olmadan her gün işe gitmeyi hayal bile edemiyorum."

"Benim Steve'im çok daha küçüktü. Senin Ruby'nin kocaman, güzel bir kafası var ve şu gülümsemeye bak." Telefonumdaki resme hayranlıkla bakarak başını yana eğiyor. "Çok güzel bir kız."

"Teşekkürler. Steve mi? Köpeğine Steve adını mı verdin?"

"Neden olduğundan emin değilim. Eğer kendi köpeğim olursa bunun bir Steve olacağını hep biliyordum. Küçüklüğümde beri babama hep bir golden retriever için yalvarırdım. Bir gün babam eve geldi ve yerel barınakta bir golden retriever bulduğunu söyledi. Çok heyecanlanmıştım. Sonunda kendi Steve'ime sahip olacaktım. Barınağa vardığımızda, tüm kulübelerin önünden geçtik ve ilk başta boş görünen bir tanesinin yanından geçtik, ama sonra bu sakar küçük gri bebek bir battaniyenin altından koşarak çıktı ve gözümün içine bakarak cama doğru atladı. Bir adım bile ilerleyemedim. Stevie'm beni aldı ve artık geri dönüş yoktu."

"Steve. Bunu sevdim."

"Başka fotoğrafın var mı?"

Telefonumu açıyorum ve Ruby'nin tüm fotoğraflarını sakladığım klasörü bulup ona uzatıyorum. Köpeğimi öve öve bitiremezken bir an bile düşünmüyor. Bu sırada onun gülümsemesini izliyorum ve büyüleniyorum.

Şaşırmış bir halde, "Bekar olman mümkün mü?" diye sordum.

Beni görmezden gelerek Ruby'nin resimlerine bakmaya devam ediyor ama daha önce baktığı resimlere geri dönüyor gibi görünüyor.

"Bu benim favorim." Telefonu bana geri verdi ve fotoğraf kardeşim Angus'un Ruby ve benim teknemde çektiği bir fotoğraftı. Ve ben üstsüzüm. "Ve evet."

"Evet?"

"Ben çok bekarım. Ya sen?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Gülümsüyor ama dürüst cevabım karşısında başını sallıyor, sonra içkisinden bir yudum alıyor.

"Buradayken zamanını nasıl değerlendiriyorsun?"

"Bu büyüleyici kadınla yeni tanıştım ve ona bir içki daha ısmarlayıp günün bizi nereye götüreceğini görmeyi umuyordum. Sadece..." I

telefonuma dokunarak onu canlandırdım ve ikimizin de görebilmesi için saati gösterdim. "İki."

"Öyle mi?" diye soruyor ama gözleri ve o lanet gülümsemesi kesinlikle ilgilendiğini söylüyor.

"Bir içki daha ister misiniz?"

Taburesinde dönüp bana bakıyor, gözleri gözlerimle ağzım arasında gidip gelirken alt dudağını dişlerinin arasında yakalıyor. Bacaklarından biri diğerinin üzerine çapraz duruyor ve avuçlarını kot pantolonuna silerken zıplıyor. Gergin görünüyor ama gülümsemesi bunun heyecanlı bir gerginlik olduğunu söylüyor.

En azından öyle olmasını umuyorum.

"Bir içki daha isterim." Parmağını kaldırıyor. "Bir şartla."

Gözleri bana bir içkiden çok fazlasını istediğini söylediği için merakla taburemi ona doğru çeviriyorum ve zıplayan bacağı şimdi benimkinin arasına oturuyor. "Daha yeni tanıştık ve şimdiden koşullarımız mı var?"

"Sadece bir tane."

"Tamam, anlat bakalım. Sana bir içki daha ısmarlamama engel olabilecek ya da olamayacak bu durum nedir?"

Karşı kaşını kaldırırken ağzının bir tarafı seksi bir sırıtışla kalkıyor ve ince parmakları altın zincirlerinden biriyle oynuyor. Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyorum ama her ne ise, bana böyle bakmaya devam ettiği sürece kabul edeceğim.

"İsim yok."

Kafamı yana eğiyorum, kafam karışıyor. "Ne?"

"Ben sana adımı söylemeyeceğim, sen de bana adını söylemeyeceksin. Bir içki daha içelim ve işlerin nereye gideceğini görelim. Ama şimdilik, beklentilerin baskısı olmadan ya da herhangi bir şarta bağlı kalmadan birbirimizin arkadaşlığından keyif almanın özgürlüğünü yaşayalım."

Boynundan yanaklarına doğru süzülen allık, zıplayan bacağı ve hala kolyesiyle oynayan titrek parmakları olmasa, bunun onun için yeni bir şey olmadığını düşünebilirdim, ama içimden bir ses varsayımın yanlış olacağını söylüyor.

"Bunu sık sık yapar mısınız?"

Nefesini içine çekiyor ve çabucak toparlansa da yanakları daha da yanıyor.

"Daha önce

hiç." "Neden

şimdi?"

"Çok şey yaşıyorum ve biraz stres atmaya ihtiyacım var ama şu anda karmaşıklık bir seçenek değil."

En azından dürüst davranıyor.

"Ve siz de isim değiştirmenin bir tür karmaşa yaratacağını mı düşünüyorsunuz?"

Gülümsemesi hınzırlaşıyor ve sikim onun için işleri zorlaştırmam için bana yalvarıyor.

"I biliyordu ve anI sat Aşağı, sen olur olmak a büyük bir komplikasyon."

"Öyle mi?" Daha önceki sorusunu tekrarlayarak söylüyorum.

"Sanırım bunu biliyorsun." Kolyesini bırakıyor ve sol elini barın üzerine koyarak biraz daha yaklaşıyor. "Oturduğumda bana bir göz attığını görmediğimi sanma. Sanırım ikimiz de ilgileniyoruz. Sadece bir sonraki içkiden sonra ne olacağı konusunda naz yaparak zaman kaybetmeyeceğim."

Ve... Ben sertim.

Elini bana doğru uzatıyor ve bana unutamayacağım bir gece teklif ediyor. Los Angeles'a tek gecelik bir ilişki umuduyla gelmemiştim ama işte buradayız.

"Anlaştık mı?"

Bu benim tarzım değil ama onun gibi bir kadınla vakit geçirme fırsatını kaçırmak aptallık olurdu. Zeki, komik, açık sözlü ve tabii ki büyüleyici. "Vur ve bırak" olayını hiç yapmadım. Bu benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Belki de otuz dört yaşım, bu işin nasıl yürüdüğünü görmek için en uygun zamandır.

Onunla geçireceğim bir gecenin pişman olacağım bir şey olacağını hayal bile edemiyorum, bu yüzden başka bir şey düşünmeden elimi uzatıp onunkini tutuyorum. Tenini tenimde hissettiğim an doğru kararı verdiğimi anladım.

Ama da biliyorum.

Bu işin karmaşıklaşmaması mümkün değil.

Chapter Two

Charlotte

"S "Hayalindeki iş ev çevirmek mi?" diye soruyor çekici gizemli adamım.

Hala barda oturuyoruz ve ben hala ikinci Margarita. Amacım yarım yamalak sarhoş olmadan istediğim şeyi yapmak için gereken cesaret ve özgüveni sağlayacak kadar içmek, bu yüzden yavaş yavaş yudumluyorum.

"Çevirin, yenileyin. Duvarları yıkmayı, mobilya inşa etmeyi veya mekânı dönüştürmeyi içeren her şey. Ama ellerimi kirletmek istiyorum. Bu işin arkasında sadece para olmak istemem. Sürecin bir parçası olmak istiyorum."

"Magnolia, Teksas'taki şu çift gibi. Az önce tarif ettiğiniz her şeyi yaptıkları bir şovları var."

Yüce Tanrım, bu muhteşem adam çok sevimli. Kalın siyah saçları ellerimi saçlarında gezdirmem için bana yalvarıyor ve zengin koyu çikolata gözleri beni içine çeken bir ışıltıya sahip. Ama bir saniye önce nasıl bu kadar seksi ve özenli, bir saniye sonra nasıl bu kadar sevimli olabildiği daha önce hiçbir erkekte rastlamadığım bir kombinasyon.

"Chip ve Joanna Gaines'i mi kastediyorsun?" Kıkırdıyorum. "Evet, bu bir rüya olurdu. TV programı ve şöhret hariç."

"Peki ya koca? Bunu bir partnerle mi yoksa tek başınıza mı yapmak istersiniz?"

Hayatın bazı yüklerini bir partnerle paylaşmak için neler yapmazdım. Tabii ki bunu yüksek sesle söylemiyorum. Her şeyi hafif ve eğlenceli tutmaya kararlıyım. Gerçek dünyadan, ciddi hayattan çok fazla şeyin sızmasına gerek yok.

"Neden? Benim Chip'im mi olmak istiyorsun?"

Bu öğleden sonraki cesaretim nereden geliyor, hiçbir fikrim yok ama ne zamandır bu kadar eğlenmemiştim bilmiyorum.

", haftanın her günü senin Chip'in olurum."

Aman Tanrım, bu adam. Bana ne yaptığını bilseydi ne kadar üstün olurdu.

Şimdiye kadar, barda sevimli bir çok daha fazlası var gibi görünüyor. Sadece pantolonuma girmek için beni yatıştırmıyor. Gerçekten ilgileniyor. Benimle. Onun için yapabileceklerimle değil. Kimi tanıdığım ile değil. Sadece benimle ilgileniyor gibi görünüyor.

Sorular sorar. Dinler. Beni zorluyor. Gıcır gıcır beyaz tişörtü, koyu renk kot pantolonu ve seksi, yıpranmış kahverengi botlarıyla çok seksi. Tabii ki ayakkabılarına da baktım. Ayakkabılar önemlidir. Ve onunkiler oldukça tahrik edici.

Her nasılsa, iki saattir tanıdığım bu mükemmel yabancı beni hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde zorluyor.

Beni istediğim şeyi yapmaya itiyor. Hayallerimin peşinden gitmem için.

Babam beni hiçbir zaman aile işine itmedi. Hepsi benim işimdi. Şimdiye kadar yaptığım her şeyi babam için yaptım. Yakın zamana kadar başka bir şey yapmayı hiç düşünmedim bile.

Şimdi ise Oregon'dan ismi olmayan, kestane rengi gözleri olan ve alt dudaklarını umutsuzca ısırarak istediğim bu adam geliyor ve hayatımda tam olarak ne yaptığımı düşünmememe neden oluyor.

"Demek benim Chip'im olmak istiyorsun, öyle mi?" Öne doğru eğilip bacağına dokunarak söylüyorum.

Tam flört oyunumu cesurca bir sonraki seviyeye taşırken, biri beni arkamdan itiyor ve iki numaralı margaritadan geriye kalanlar Chip'in ön tarafına dökülüyor, beyaz gömleğini ve koyu renk kot pantolonunu ıslatıyor.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim."

Bar taburesinden kalkıyor ve ne beklediğimden emin değilim ama boyu, yapısı, her şeyi beklentilerimin çok ötesinde. Sadece önündeki yapışkan dağınıklıkla ilgileniyor gibi görünmüyor. Odağı arkamdaki kişide.

"Affedersiniz ama bayana bir özür borçlusunuz."

"Ne?"

"Onu sen ittin."

"Burası kalabalık, dostum. Kazalar olur."

Barın etrafına baktığımda ne kadar dolu olduğunu görünce şaşırdım. Kendi küçük dünyamıza o kadar dalmışız ki Cuma öğleden sonra happy hour kalabalığının geldiğini fark etmedim bile.

Chip'elleri yumruk şeklinde ve patlayacakmış gibi görünüyor, ben de müdahale ediyorum. "Bir kazaydı, büyütülecek bir şey değil." Taburemden kalktım ve çantamı aldım. "Neden seni temizleyecek bir yer bulmuyoruz?"

Elini çekiştirirken, parmaklarını benimkilerin arasına soktuğunda şaşıyorum ama yine de rahatlıyorum. Elimin içki yüzünden yapış yapış olmasına aldırmadığına seviniyorum. Ama bizi tuvalete götürmüyor. Onun yerine, otel lobisini aydınlatan güneş ışığına doğru gidiyor gibiyiz. Tanrıya şükür hesabını çoktan kapatmış.

"Nereye gidiyoruz?"

"Odama gidip temizleneyim," diyor, sesi hâlâ kızgın geliyor.

Onun odası.

Odasına gitmek istiyor muyum?

Odasına gitmeye cesaret
edebilir miyim?

Ya şimdi ya da asla. Çekip gitmek ve her zaman ne olabileceğini merak etmek ya da odasına gitmek ve benim o tür bir kız olmadığımı söyleyen uydurma kural kitabımdaki tüm kuralları çiğnemek.

Elimi onunkinden çekmiyorum.

Ona bunu yapmamamız gerektiğini
söylemiyorum. Onun yerine, yolu
göstermesine izin veriyorum.

Lobinin duvarlarını kaplayan geçmişin kaya tanrılarının bilmiş bakışlarının yanından geçip otelin dış yollarını çevreleyen yemyeşil bahçelere doğru yürüyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz.

Sunset Marquis sadece en sevdiğim otellerden biri değil, aynı zamanda rock'n roll tarihinin de bir parçası. Müzik dünyasının efsaneleri ve Hollywood'un seçkinleri burada eğlendi ve bazıları sadece bir hafta sonu için kalmadı, oteli evlerinden uzakta bir ev haline getirdi. Birçoğu paparazzilerden saklanmak için aylarca hatta bir yıl boyunca burada yaşamıştır. Yüzlerce odayı barındıran devasa kuleler ve klişe otel halıları olmadan her oda bir villa. Tüm odaların girişleri dışarıda ve villanıza ağaçlar, çiçekler, Koi göletleri ve egzotik kuşlarla çevrili dolambaçlı yürüyüş yollarından geçerek ulaşıyorsunuz.

"Siktir," diye homurdanıyor nefesinin altından.

Bir dakika önce yürürken, bir dakika sonra kısa bir palmiye ağacının yapraklarının arkasına gizlenmiş karanlık bir oyuktayız. Sırtımı duvara yaslamam için beni nazikçe konumlandırıyor.

Elini kaldırıyor, benimkini tutmuyor, başparmağı yanağımlı okşarken yüzümü avucunun içine alıyor. "Sana odama gitmek isteyip istemediğini sormadım. Bunun için özür dilerim."

Tek yapabildiğim nefes almayı hatırlamak.

Gözleri dudaklarıma bakıyor ve dili kendi dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Öp beni. Lütfen öp beni.

"Seni odama götürmemi ister misin?" "Tanrım, evet."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, sözlerimi yutuyor ve nefesimi çalıyor.

Öpücüğü maksatlı. Güçlü. Ve çok erken gitti. Benimkine hafifçe bastırıldığı bedeninin ağırlığı güvende hissettirmişti ve bunu şimdiden özlüyorum.

"Karmaşıklığı çoktan geride bıraktığımıza eminim, şekerim."

O haklı. Aramızdaki kimyayla ilgili hiçbir şey sıradan değil. Bu bir iz bırakacak.

"ama. Küçük bir PDA' korkmuyorum, ama sana yapmak istediğim şey halkın tüketimi için uygun değil."

"Bu kulağa hoş geliyor, Chip."

Onun sıcaklığı beni terk ederken, hiç vakit kaybetmeden bizi villanın kapısına götürecek olan yürüyüş yollarına yönlendiriyor. Odasının önündeki açık havada durduğumuzda, güneş barın karanlık ışığında saklanan saçlarının zengin kumralını vurguluyor ve koyu kahverengi kilitleri olduğunu düşünmeme izin veriyor.

Lanet olsun, gördüğüm en iyi kızıl o.

Elimi bırakmadan, boştaki eliyle arka cebinden oda anahtarını çıkarıyor ve üzerinde Bob Dylan'ın resmi olan plastik parçasını kapıdaki pede doğru tutuyor. İçeri girmemize izin veren kapının sesi tüm vücudumda alarm zillerini çalıyor. Kaçmamı söyleyen alarmlar değil, bu gecenin beni daha fazlasını istemeye bırakacağını söyleyen türden alarmlar.

Kapı açılıyor ve klimalı serin havanın ısınmış tenimi serinletmeye vakti olmuyor çünkü kapı kapanır kapanmaz,

Beni ona yasladı, vücudunu vücuduma bastırdı, dudakları mutlulukla beni tekrar öptü.

Bu sefer öpüşmemiz çılgıncaydı. Tüm dişler ve diller ve yardım edemiyorum ama mükemmel alt dudağını ısıyorum.

Ağzımın içinde inliyor. "O güzel kıcını yanıma oturttuğun andan beri seni istiyorum."

"Her zaman istediğini elde eder misin?" "Neredeyse hiç."

"Bir istisna olduğum için mutluyum." Parmaklarım tişörtünün eteklerini kavrayıp göğsünden yukarı kaldırıyor. "Bu şeyi üzerinden çıkarmaya ne dersin?"

Boynunun arkasına uzanıyor ve hızlı bir hareketle tişörtünü çıkarıyor. Yine de onu kontrol edecek zamanım yok çünkü dudakları tekrar üzerimde ve kıcımı kavrayıp beni kaldırarak bacaklarımın beline dolanmasını sağlıyor.

Öne doğru eğilerek boynundan aşağıya ve köprücük kemiğinin üzerine öpücükler bırakıyorum. "Mmm. Tadın karmaşık kararlar gibi." İçimi yapış yapış teninden yalıyorum.

"Bana adını söyle."

"Üzgünüm Chip, bir anlaşma yaptık."

Boynuna doğru yalayarak ve emerek ilerliyorum. Kulağına ulaştığımda dikkatimi çekmek için nazıkçe geri çekiyor. Kahverengi gözlerinde dans eden bakır rengi, anlaşmamızdan dönmem için yalvarıyordu.

"Ya fikrimi değiştirirsem?"

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. El sıkışmak bağlayıcı bir anlaşmadır."

Bunun ikimiz için de adil olmadığını biliyorum ama ona karşı açık olmayı tercih ederim. Hiçbir bağlılık duymadan uzaklaşabilirsek ikimiz için de daha kolay olacak çünkü ona kesinlikle buradan daha fazlasını veremem. Şu anda.

"Ya sana bu anlaşmayı bozman için izin verirsem?" *Oh, Chip.*

Sana teslim olmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin.

"Onun yerine sana kendimi vermeme ne dersin?"

Gözleri benimkilerde bir şey arıyor. Herhangi bir şey. Ama ben sağlam duruyorum. "Buna hayır demek aptallık olur." Beni uzun ve yumuşak bir şekilde öpüyor.
zaman. "Sen bana kendini verirsen, ben sana ne verebilirim?" diye soruyor alnını benimkine dayayarak.

"Her şeyi ve herkesi kontrol etmekten yoruludum. En de. Yorgun olmaktan yoruludum. Senden beni geri getirmeni istemek

hayat çok mu büyük bir ?"

"Kontrolü ele almamı mı istiyorsun, şekerim? Neye ihtiyacın olduğunu göstermemi?" "Lütfen."

"Dileğin benim için emirdir."

Chapter Three

Charlotte

W Saatler süren ayak parmaklarını kıvıran orgazmlardan ve yerine getirilen dileklerden sonra nihayet hava almaya çıktım. Ondan istediğim gibi kontrolü ele aldı, bir şekilde tam olarak neye ihtiyacım biliyordu. Benimle oynuyordu.

Vücudu, nasıl çalınacağını sadece kendisinin bildiği ince ayarlı bir enstrüman gibi.

Ağzını. Elleri. Muhteşem siki ve adamın kalçalarını hareket ettirme şekli beni mahvetti. Çıta belirlendi ve kimsenin onunla boy ölçüşebileceğini sanmıyorum. Bu fiziksel eylemden daha fazlası. Seksin arkasındaki özen ve tutku. Kendimi güvende hissetmemi sağlarken aynı zamanda beni her boşalıtığında saf bir coşkuyla çılgılık atarken beni en yüksek seviyelere çıkarmasıydı. Benim zevkim onun önceliği.

Yaşadıklarımın sonra, hayatımın hiçbir alanında kimsenin beni kontrol etmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Bu farklıydı.

Kontrol ondaydı ama sadece ben istediğim .

Şimdi bir yandan su içip bir şeyler atıştırırken bir yandan da klasik Never Have I Ever oyunuyla birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.

"Daha önce hiç... cheesecake yememiştim," diyor Chip, sanki otelin barında tanıştığımızdan beri yaptığı en şok edici açıklama bu değilmiş gibi.

"Ne?" Bu yetişkin adamın en sevdiğim tatlıyı nasıl olup da hiç tatmadığını anlayamayarak çılgık atıyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece adı bile kulağa iğrenç geliyor."

"Sen. Hiç. Yemedin. Cheesecake?"

"Hayır."

"Ben... Ben... sadece... bu nasıl mümkün olabilir?" Beynim hesaplayamıyor.

Burnunu kırıştırması çok sevimli olabilir ama bu rezaleti hemen şimdi ve burada düzeltmem gerekiyor. Telefonumu elime alıyorum, siparişimi veriyorum ve suyumdan bir yudum alıyorum.

Üzerinde boxer külotu var, benim üzerimde ise en sevdiği gri Eastlyn Brewery Co. Tişörtünü giyiyorum. Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak pamuk ve onun gibi kokuyor. Minibarı yağmaladık ve şeker, kraker, kurabiye ve kuruyemiş istifimizi yorganın üzerine yaydık. İkimiz de bu gece için alkolü bıraktık. Onun gerekçesinden emin ama benim için. Bir saniye bile unutmak istemiyorum.

"Az önce ne yaptın sen?"

"Şehirdeki en iyi yerden cheesecake sipariş ettim."

"Yanlışı ağaca havlıyorsun, kadın. İlgilenmiyorum." "Bunu göreceğiz."

"Cheesecake sipariş etmek burada kalacağın anlamına geliyorsa, bütün gece asla yemeyeceğim bir yemek sipariş edebilirsin."

Misafirliğimi fazla uzatıp uzatmadığımı düşünmemiştim bile. Durumun böyle olmaması beni rahatlattı. Aslında bu villada sonsuza kadar saklanabilir ve eğer bu ilk birkaç saat hayatın nasıl olabileceğine dair bir gösterge ise mutlu olabilirim.

"Tamam, bu benim sıram değil, çünkü şimdi yaptım, ama ben hiç... bir kızilla yatmadım. Yani, bu öğlene kadar."

Kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi başını yana çeviriyor. Kafasında bunu çözmeye çalıştığını görebiliyorum ve gülümsemem o kadar büyük ki acıtıyor.

"Hey şimdi. Benim hakkımda konuşmadığınızı biliyorum! Ben pek çok şeyim ama kızıl değilim!"

"Sen tam bir kızsın!"

"Hayır, hanımefendi."

"Şu kumral röflelere bak," diyorum ellerimi saçlarında gezdirirken. Yakınlığımız göz açıp kapayıncaya kadar neşeli atmosferi değiştiriyor ve ellerimi geri çekiyorum. Şu anda onu tanımaktan keyif alıyorum.

"Üst kattaki büyük adamdan hediye edilen vurgular, ruhsuz bir kızıl yapmaz."

"Öyle."

Bana bir fıstıklı bonibon fırlatıyor ve beni atlayarak kendi sırasını alıyor. "Ben hiç... tek gecelik ilişki yaşamadım."

Şişe suyumdan bir yudum alıyorum.

Kaşı kalkıyor. "Öyle mi?" diye sorar. "Şey...

Üniversiteye gittim."

"Adil." Dudaklarından küçük bir gülümseme geçer.

"Görüyorum ki içmemişsin. Hiç mi? Bir kere bile mi?"

"Hayır. Lisedeki sevgilimle evlendim." Gerginleştikimi gördü ve elimi elinin içine aldı. "Birkaç yıl önce beni kuzenim için terk etti."

"Ne kaltak ama."

ama şaka yapmıyorum. Ne kaltak ama.

"En iyisi buydu. Boşandıktan sonra birileriyle çıktım ama tek gecelik ilişki diyebileceğim bir şey değildi. Daha çok çıkarları olan arkadaşlar gibiydi."

"Senin için çılgın üniversite yılları yok mu?" "Gittim ama sadıktım."

"Yani boşanmadan önce sadece bir kişiyle birlikteydiniz."

"Hayır, lise son sınıfa kadar çıkmaya başlamadık.

Ondan önce birkaç antrenman turum vardı."

"Peki boşandıktan sonra? Çok fazla çıkar ilişkisi olan arkadaşın var mı?"

Cevaplarını gerçekten istemediğim soruları neden sorduğumu bilmiyorum. Ama kendimi mantıksız bir şekilde bölgeci hissediyorum.

"Boşandığımdan beri insanlarla vakit geçiriyorum."

"Kaç kişi?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

"Bana numaramın ne olduğunu mu soruyorsun?" Yüzüne şeytani bir gülümseme yayılıyor. "Bilgilerimi kaydettiğin bir defterin var mı?"

"Oh kahretsin. Az önce sana numaranı sordum, değil mi? Ne kadar utanç verici." Gülüyorum, kendimi yatağa atıyorum ve çarşafı başımın üzerine çekiyorum.

İptal! İptal! lise değil, seni aptal!

Yatak kayıyor ve onun pahalı atıştırmalıklarımızı kenara ittiğini duyuyorum. Sonra bana katılıyor, çarşafı başımızın üzerine çekiyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Hareket etmedi. Onun yerine yanıma uzanıp elimi tuttu.

"Senden saklanıyordum ama işte ."

"İşte "

Ellerimizi ağzına götürüyor ve benimkinin arkasını öpüyor. "*Mean Girls*'ün hayranı mısın?"

"Bu bir klasik." Sanki sormak zorunda kaldığım için şaşırmış gibi cevap veriyor.

Neden bu kadar mükemmel olmak

zorundasın? Neden bu kadar

utanıyorum?

Sessizce ona, "Numaranı gerçekten bilmek istemiyorum." dedim.

"Gerçekten bilmek isteseydin söyledim."

"Yok!" kaçırdım.

Elimi bırakıyor ve vücut ağırlığının çoğunu dirseklerinin üzerinde tutarak üstüme yuvarlanıyor. Çarşaftan çadırımızın ışığı parlıyor ve o yana doğru eğilip tişörtümü kaldırarak karnıma öpücükler konduruyor.

"Gece burada kal."

"Tamam."

Gömleğimi kaldırıyor ve meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. "Hafta sonu kal." Diğer göğsüme geçiyor ve önceki hareketini tekrarlıyor.

"Tamam." Sırtım bilinçsizce dikleşiyor, göğsümü ağzına doğru itiyor, daha fazlasını istiyorum.

Vücudumda aşağı doğru kayıyor, merkezime ulaşana kadar öpüyor ve yalıyor, beni altında kıvranırken bırakıyor. Başını kaldırıyor ve sağ elini bana uzatıyor. "Şekerim, Pazar günü bizi buradan atana kadar benimsin. El sıkışalım."

Sözlerinin sıcaklığı muhtaç klitorisimi okşarken elini sıkıyorum. Çarşafı başımın üzerine çekip üstümüzde tutuyorum, hassas sinir yumağımı hiç uyarmadan ağzına alırken şehvet dolu kozamızdan çıkmak istemiyorum. Dili, onun getirdiği ıslaklığı tembelce yalamadan önce birkaç kez üzerinde çalışıyor.

"Ve emin ol, geç çıkış için resepsiyonu arayacağım." İki parmağını sokuyor, tam kıvrıyor ve ben yanmaya hazırım. "Şimdi elime gel, tatlım."

Ve emrettiği gibi yapıyorum.

Geliyorum, geliyorum, . Tüm hafta sonu boyunca.

Chapter Four

Callen

Seffaf cam duvarın arkasında duş alırken, gri fayanslı banyonun ortasındaki dairesel beyaz mermer küvete bakarken, dün geceki konuşma aklımdan geçiyor. O küvette oturmuştuk.

İki saat boyunca, baloncuklarımız kuruyana, su soğuyana ve parmaklarımız kırışana kadar konuştuk.

Dün gece küvet günah çıkarma yerimizdi. Ona kendimi hiç kimseye açmadığım kadar savunmasız bir şekilde açmışım.

Tek çocuk olarak yalnızlığı hakkında konuştuk ve beni çok şaşırtan bir şekilde, üç erkek ve bir kız çocuklu bir ailenin ortanca oğlu olmakla ilgili duygularımı paylaştım. Dün geceye kadar kimseye sözel olarak ifade etmediğim, hatta kendime bile itiraf etmediğim duygular.

Kardeşlerinizden biri rock kraliçesi, diğeri Beyaz Saray'da Kongre Onur Madalyası almış hayat kurtaran bir kahraman olduğunda ve siz hala küçük kasabanızda yaşayıp aile şirketinde çalıştığınızda, kendinizi biraz *daha az* hissetmek kolaydır. Hiç kimse bana böyle hissettirmedi. Bu sadece içimin en derin, en karanlık kısmında sakladığım bir şeydi. Ama *onunlayken her şey* içimden döküldü. Ben işi devralma konusundaki güvensizliğimi paylaştım, o da bir gün aynısını yapmak zorunda kalacağı ve bunun istediği son şey olduğu konusundaki duygularını paylaştı.

Her nasılsa, ben ağabeyimin kim olduğundan ya da nerede yaşadığımdan bahsetmeden her şeyi paylaşırdık. Küçük bir kasabada yaşıyor olabilirim, ancak küçük kasabanız Hollow Knocks'tan Knox McKinnon'ın evi olduğunda, insanlar bunu duymuştur. Yabancılar Knox'un adını duyduklarında tüm tavırları değişir ve niyetlerinden bir daha asla emin olamazsınız.

Politika ve din gibi herkesin asla tartışmamanız gerektiğini söylediği konuları ele aldık. Çocukluk hikayelerimizi anlatırken, en sevdiğimiz filmleri ve müzikleri tartışırken ve seks yaparken kığımızla güldük... seks listelerin dışındaydı!

Bu kadını zamanın sonuna kadar her gün becerebilirim.

Daha önce deneyimlemediğim sahiplenici bir kontrolü ortaya çıkarıyor. Sanki sadece benim için yaratılmış ve içgüdüsel olarak tam olarak ne istediğini biliyorum.

Neye ihtiyacı var?

Son kırk sekiz saatin bana gösterdiği bir şey varsa o da aramızdaki cinsel kimyadan çok daha fazlası olduğudur. Burada gerçek bir şey var.

Ve birkaç saat önce, güneş doğmadan ve nihayet uykuya dalmadan hemen önce ona tam olarak bunu söyledim. İçimi döktüm ve sadece adını değil, daha fazlasını istedim.

Bize bir vermek için.

Tek yaptığı, *biz diye* bir şeyin varlığına dair başını sallamak oldu.

Ama birkaç saat sonra, orgazmın ortasında, nihayet çıkıştan önce bana adını vermeyi kabul etti.

Bir saat kadar uyuduktan sonra, o hâlâ kollarımdayken, başı omzumda ve nefesi göğsümü gıdıklarken uyandım. Hareket edip onu uyandırma riskine girmeye cesaret edemedim. Ona biraz daha sarılmak, teninin yumuşaklığını, saçlarındaki köpük banyomuzun kalıcı kokusunu ve göğüs kafesime değen kalp atışlarını içime çekmek için o ana ihtiyacım vardı. Beynim, bizi denemek konusundaki fikrini değiştirmesi için ne söyleyebileceğime dair bir strateji geliştirdi.

Birkaç dakika önce duş almak ve davamı ona bir kez daha sunmadan önce kafamı toplamak için onu uyurken bıraktım. Suyu kapattıktan sonra bir havlu alıp kurulandım ve konuşmamı zihnimde prova ettim. Sessizce dişlerimi fırçalıyorum, sonra oda servisini arayıp küvetin yanındaki telefonda kahvaltı siparişi veriyorum. Düz beyaz bir tişört ve bir şort giyip kapıya doğru uzanıyorum.

Midem, ailemin beni Oregon Üniversitesi'ndeki yurt odama bıraktığı günden daha fazla düğümlemiş durumda. Büyük bir göldeki küçük bir balıktım ve boyumu aşıyordu. Bu sabah, kapının diğer tarafındaki büyük şehirli kadın için yeterince iyi olmadığını bilen ama hayatının onsuz aynı olmayacağını da bilen bu küçük kasaba çocuğu atışını yapacak.

Kapıyı açtığımda onu yatakta göremedim. Onu mutfakta tişörtümden başka bir şey giymemiş olarak bulmayı umarak yatak odasına doğru ilerliyorum. Ama villa ürkütücü bir şekilde sessiz ve yaşam alanına girdiğimde boştu. Mutfak da öyle.

Kalbim küt küt atıyor ve midem bulanıyor.

O gitmiş.

Bir an için, çok sevdiği o iğrenç yeşil meyve suyunu almak için otelin fitness merkezine gitmiş olma ihtimalini düşündüm. Ama ben daha iyi biliyorum. Yatak odasına geri döndüm ve bu hayal etmediğime dair herhangi bir kanıt aradım. Kıyafetleri ve çantası gitmişti.

Odayı baştan aşağı bir not ya da kimliğiyle ilgili herhangi bir ipucu bulmak için aradım ama bir bulamadım.

Hayatımın en güzel hafta sonuydu. Kesinlikle, en samimi ve açık ara en savunmasız olanıydı ve o bir veda bile edemedi.

Bir not bırakın.

Ya da onun lanet adını.

Chapter Five

Charlotte

İki yıl, dört ay ve on iki gün sonra.

T Yeni kesilmiş kereste kokusunda bir şey var. El arabamı koridorlarda bir aşağı bir yukarı iterken hafif yağ ve toprak kokusu sakinleştiriyor ve güzel anılarla dolup taşıyorum Babamla geçirdiğim zaman. Çoğu kadın çiçekleri tercih eder ama bana bir nalbur dükkanının nostaljik kokularını verin ve bu kadın cennette olsun.

Ucu açık bir tatil için müşterimin göl evinde kalıyorum. Ev mükemmel, ancak Knox'un arka bahçesinde kesinlikle eksik olan piknik masasını inşa etmek için gerekli malzemelerle dolu değil. Bu da tatil projem için gereken tüm alet ve malzemeleri satın alabileceğim anlamına geliyor.

Elbette ayakkabı alışverişini seviyorum ve sonsuz miktarda yüz kremim ve saç ürünüm var ama kereste ve elektrikli aletler için alışveriş yapmaktan da aynı derecede mutluyum.

Dünyanın en büyük rock gruplarından biri olan Hollow Knocks'un solisti ve benim bir numaralı müşterim Knox, Orta Oregon'da bir gölün yanında küçük bir kulübesi olduğunu söylediğinde sunduğu şeyin gerçekten altını çizdi. Kulağa baraka gibi geliyor ama kesinlikle mükemmel. Suyun üzerinde gözlerden uzak ahşap bir cennet ve

alarm sistemi bir üst seviye. Yıllardır kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim. Tam da ihtiyacım olan şey. Ama ne yazık ki buradayken çalışmam gerektiğinden ve evin arka tarafındaki göl manzarası, kaldığım süre boyunca mümkün olduğunca tadını çıkaramayacağım kadar nefes kesici olduğundan, arka bahçe için bir masaya ihtiyacım var.

Bir tane satın alabilirdim ama kasabanın küçük mobilya mağazasında satılan masaların hiçbirisi kulübeyi tamamlamazdı. Ona bir tane yapmam gerekecek. Kaldığım süre için ona ödeme yapmama izin vermediği ve ben orada olmazsam buranın boş kalacağı konusunda ısrar ettiği için bu benim hediyem olacak.

McKinnon's Hardware mobilya mağazasından çok daha etkileyici. Otoparka girdiğimden beri gülümsüyorum. Arabam vida uçları, elektrikli matkap, birkaç farklı testere, şerit metre, İngiliz anahtarı, zımpara, ahşap tutkalı, leke ve çok daha fazlasıyla dolu.

Şimdi... bulmacanın en önemli parçası. Ahşap.

Buraya geldiğimden beri kafamda çocukluğumun şarkıları çalıyor. Babamla birlikte projeler üzerinde çalıştığımız anılar zihnimde ev videoları gibi oynuyor. Kalbimdeki film müziğine eşlik ederek, dolup taşan arabamı yan kapıdan otoparka doğru itiyorum ve günün sıcağında sola dönüp kerestenin topraksı kokusunu takip ederek bitişikteki kereste deposunda istiflenmiş sıra sıra ahşap kalaslara doğru ilerliyorum. Her şeyi içime çekerek bir çalışan arıyorum ve duvarda, üzerinde *Sadece Çalışanlar* yazan sallanan kapıların yanında *Yardım için Buraya Basın* yazan bir tabelanın üzerinde bir zil buluyorum.

Hiç tereddüt etmeden, daha çok zil sesine benzeyen düğmeye üç kez hızlıca basarak zili çalışıyorum. Beklerken yığınların arasında dolaşıyor, acele etmiyor ve günümün rahatlığının tadını çıkarıyorum. Çok uzun zamandır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim.

Düşünüyorum da, en son ne zaman bu kadar sakin hissetmişim? Yüksek profilli müşterilerim ve artık benim sorumluluğumda olan düzinelerce çalışan hakkında endişelenmemek beklediğimden daha özgürleştirici.

Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman kendim gibi hissettiğimi hatırlamıyorum. Bugün, yol boyunca bir yerlerde kaybettiğim kendimden bir parçanın ziyaret için kafasını dışarı çıkardığını hissediyorum.

"Alo?" Derin, sinirli bir ses düşüncelerimi böldü. "Dışarıda biri zili mi çaldı, yoksa yine benimle dalga mı geçiyorsun Loten?"

İç huzura dair düşüncelerimi bir anlığına bir kenara bırakıp dönüyorum, zile doğru ilerlerken "Evet. Özür dilerim. Dalmışım."

On beş metrelik Douglas köknarı yığınınu yuvarlarken, servis çanının önünde kimsenin durmadığını görünce şaşıyorum.

"Alo?"

"Nereye gittin?" diye soruyor, sesi arkamda bir yerden geliyor.

"Zil sesiyle geri döndüm."

"Zili mi kastediyorsun?" Sesi daha yakından geliyor.

"Sanırım öyle. Zil gibi görünüyor, zil gibi ses çıkarıyor."

Tekrar kaybolmamak için ayaklarımı sallanan çift kapının önüne koyuyorum ama sonra arkamda pençe sesleri duyuyorum. Arkamı döndüğümde, açık pembe tasmalı mavi pitbull kuyruğunu sallayarak beni izliyor.

Beni koklayıp zaman ayırmaya değer olup olmadığıma karar verebilmesi için elimi uzattığımda başıyla elimi dürtüyor ve onu okşamam için bana izin veriyor. Elimini sırtından aşağı kaydırmadan önce çömelip kulaklarının arkasını kaşıyorum ve kuyruğunun keyifle sallanmasını izliyorum. Ahşap ve köpekler, bugün daha iyi olabilir mi?

Botlar kaldırıma sürtünerek yeni dört ayaklı arkadaşımın ve benim misafirimiz olduğunu haber veriyor. Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim ama göreceğim günün hayalini kurduğum bir adamın yüzüne bakmadan önce köpeğe son bir tırmık atıyorum.

Plak çiziliyor ve tüm dünyam alt üst oluyor.

Otel barlarının, çarşıların, köpüklü banyoların ve gizli mahzenlerin görüntüleri huzurumu kaçırıyor ve beni çalkantılı gerçekliğime geri döndürüyor.

Benim kadar şaşırmış görünerek, "," diye mırıldandı.

Chapter Six

Callen

I Bu o... tek kelime etmeden beni terk etmeden önce bana hayatımın en güzel hafta sonunu yaşatan gizemli kadın. Bu vücudu nerede görsem tanırım. Esmer şeker çilleriyle dolu teni Yukarıdaki gökler tarafından hassas bir şekilde yerleştirilmiş, kollarımda parçalanırken bir zamanlar beni saran uzun, tonlu bacakları ortaya çıkaran kesik şortlar giyiyor. Mısır ipeğinden bukleleri at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, bana onun enfes boynuna kondurduğum öpücükleri hatırlatıyor.

Bana bakıyor ve kaburgalarımın bir tekme yemiş gibi hissediyorum. Gözleri... kahretsin, ruhuma işliyor. Hayatımdan çıkıp gittiğinden beri onu ne kadar sık düşündüğümü, onu ne kadar sık hayal ettiğimi görebiliyor mu? Onu bulmaya çalışmışım ama bir isim olmadan çok uzağa gidememiştim. Şimdi bir serap gibi , çömelmiş köpeğimin başını kaşıyor.

Eli durur ve delici mavi gözlerinde paniğe benzer bir şey parlar.

Ağzım beynime yetismeye fırsat bulamadan, "Sensin," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Kalp atışlarım hızlanırken ve damarlarımdan adrenalin fişkirirken güzelliği başıma vuruyor.

Ancak bu heyecan kısa sürüyor.

Parlak mavi gözleri şaşkınlık ve şaşkınlıkla genişler. Mükemmel pembe dudakları konuşacakmış gibi aralanıyor ama hiçbir şey . O da kadar şaşkın görünüyor. Beni nasıl bulacağını bir şekilde anladığına dair bir umudum varsa bile, gözlerini kırpıştırarak kapattığında ve sanki tekrar açtığında sihirli bir şekilde gitmiş umuyormuş gibi başını hafifçe ileri geri salladığında bu umudum kırıldı.

Ama gözleri açıldığında... ne biliyorsun? Bu doğru. Ben hala buradayım.

"anasını," diye küfrediyor nefesinin altında. "Dünya ne kadar küçük."

Bu kadar mı? Beni tekrar görmekle ilgili tek söyleyeceği bu mu? Bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmede açık. Beni bulması için bir dedektif tutmadı. Beni bir daha görmeyi umursamadı.

Bakışlarını tekrar köpeğime çeviriyor. "Sen Ruby olmalısın." "Neden buradasın?"

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz ama Ruby'nin adını hatırlamasını kaçırmıyorum.

Onun ifadesi hafif ve dostane iken, benimki ağır ve acı geliyor.

Onu tekrar görmeyi hep ummuştum ama bu buluşmanın kasıtlı olmadığını bilmek, son iki yıldır biriken öfkeyi yüzeye çıkarıyor.

"Burası senin yerin o zaman?" Dikkati hâlâ Ruby'ye kilitlenmiş olan hain, beş saniyeden kısa bir süre içinde sırt üstü yuvarlanarak karnını sunuyor.

Cevap vermiyorum ama kalbim tekliyor, kulağımda ona *daha fazlasını* vermem için yalvaran nefesinin anısı bedenimi ısıtıyor. Sanki zaman yokmuş ve bir ömür aynı anda geçmiş gibi geliyor.

" zaman oldu" diyor, ayağa kalkıp bakarak.

Tarihi kontrol etmek için saatime bakıyorum. "İki yıl, dört ay ve on iki gün."

Gözleri, ne kadar zaman geçtiğini bu kadar kesin bir şekilde hatırlayabildiğime inanamamaktan çılgına dönüyor. İçkisini üzerime ilk döktüğünden beri iz bıraktığını bilmiyor mu? Silemediğim bir iz.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Biraz kereste almam lazım."

Ne söylemesini umuyordum emin değilim ama cevabı bir yumruk yemiş gibi hissettirmek zorunda mıydı?

"Peki tam olarak neden buradan, benim dükkanımdan kereste alıyorsunuz?"

Gözleri kısıldı. "Buranın *sizin* dükkânınız olduğunu bilmiyordum ama kasabadaki *tek* nalbur ve kereste deposu olduğuna eminim. İşte buradayım."

"Peki tam olarak neden *benim* şehrimdesin?"

"Müşterilerinize karşı her zaman bu kadar arkadaş canlısı mısınız?"

O haklı. Pislik gibi davranıyorum. Çünkü hâlâ incinmiş durumdayım ve onun benim için burada olmadığını ve onu tekrar görmenin sadece bir tesadüf olduğunu bilmek gerçekten berbat bir şey.

"Size ne getirebilirim?" . Göğsümdeki ezici hayal kırıklığı kadar onu deponun duvarına itip öpmek için duyduğum hayvani ihtiyaçla savaşıyorum.

Arka cebinden katlanmış bir kağıt parçası sallayarak açıyor ama bir profesyonel gibi siparişini verirken kağıda bakmasına gerek kalmıyor.

"Basınçla işlenmiş sedir, Altı adet 2 x 8 x 8'lik, altı adet 2 x 6 x 8'lik ve üç adet 2 4 x 8'lik."

inşa etmeye olan sevgisini hatırlıyorum ve kereste siparişinin ortaya çıkarabileceği projeye bir göz atıyorum. "Masa mı?"

"Evet."

"Neden Goose Hollow'da bir masa inşa ediyorsun?" Bu beni ilgilendirmez ama yine de sormaktan kendimi alamadım.

"İçerideki her şeyin parasını ben öderim ve eğer odunları ön taraftaki siyah cipe getirecek birini bulabilirseniz çok iyi olur."

Ve aynen böyle, dönüp benden uzaklaştı. Tıpkı iki yıl önce yaptığı gibi.

Ama bu sefer, ben duştayken gizlice kaçmıyor. Bu sefer, köpeğim peşindeyken kışının kereste bahçemde izleyebiliyorum. ne kadar güzel olsa da bu sefer daha iyi hissettirmiyor.

Onun odun düzeninin beni sertleştirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ya da kendine güveninin beni hala tahrik etmediğini. Bana neden burada olduğunu söylemediği için ne kadar sinirlenmiş olsam da, en azından bir masa inşa edecek kadar uzun süre kasabamda olduğunu bilmek beni çok heyecanlandırıyor. Kendime itiraf etmek istesem de istemesem de onun gizemi her zaman cazibenin bir parçasıydı. Hiçbir zaman bastıramadığım umut kıvılcımı, etkileşimimizden sonra alev alev parlıyor.

Neden böyle öfkeli bir pislik oldum, emin değilim. İstedğim bu değil miydi?

Onunla bir şans daha mı?

Çoktan mahvettim mi?

"Hey, patron," diye düşüncelerimi bölüyor Loten, sağ kolum, depodan dışarı açılan kapıları iterken. "Livvy piknik masası yapacak olan turist için kereste siparişini geri çağırdı. Bir araya getirip ona göndereceğim."

"Tamam, teşekkürler. Minnettarım."

"Bir şeyler inşa edebilen bir kadını sevmek lazım. Bana sorarsanız, çoğu insanın tatil anlayışı bu değil. Ama benimle tatile çıksaydı istediği her şeyi inşa edebilirdi."

Loten, ben devralmadan önce on beş yıl boyunca burada babamla birlikte çalıştı. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum -mutlu bir evliliği ve iki yetişkin çocuğu var- ama yine de onun hakkında konuştuğunu duymak hoşuma gitmiyor. Özellikle de bu şekilde.

"Aslında bunu ben aldım," diye bağıriyorum siparişini yetiştirmek üzere yola çıkmış olan Loten'arkasından.

Onu en son ne zaman bu kadar hızlı hareket ederken gördüğümü hatırlamıyorum.

Onu sedir yığınlarının önünde, sırtıırken buldum. "Yapamam patron."

"Affedersiniz?"

"Bahşışın son derece cömert olacağını söyledi ama arabasına kadar getirmişsiniz. Görünüşe göre harika bir ilk izlenim bırakmışsın." Yüzündeki gülümsemeyi silmeye bile çalışmıyor. "Genelde sinirli olduğun zamanlardan nefret ederim ama bugün... Size teşekkür ederim efendim," diyor eğilerek.

Az önce ısınmış ve umutlu olan her yanımlı soğuyor. Burada, memleketimde, iş yerimde bile hala tüm kararları kendisinin verdiğini düşündüğünü bilmek öfkemi daha da körüklüyor.

Onun için önemli olan tek şey ne istediği. Diğer herkesin canı cehenneme.

Ama bu sefer değil.

Kırmızıyı gördüğümde, ona tam olarak bunu söylemeye hazır bir şekilde otoparka doğru fırlıyorum, o sırada olduğum yerde durduruluyorum.

Yüz metre ötede, çekip giden kişi ve hayatımdaki en önemli kişi duruyor.

Annem.

Annem ve Petey, onun cavapoo'su. Köpeği kucağında tutarken bir yandan da onun öpücüklerinden kaçıyor. Gülüyor ve köpeğe sokuluyor.

sırtından bıçaklayan köpek. Tüm bunlar olurken Ruby sanki onun kişisiymiş gibi ayaklarının dibinde oturuyor.

Ne oluyor ?

Chapter Seven

Charlotte

I Eğer bir kasabanın bir insana kur yapması mümkün olsaydı, Goose Hollow'un bana kur yaptığını söylerdim. Bu kasabanın büyük bir enerjisi ve şimdiye kadar bunu destekleyecek malları var.

Bir ya da yirmi Hallmark Noel filmi izlemiştim ve buraya ilk geldiğimde eski moda sokak lambaları ve aile işletmeleriyle tarihi şehir merkezini gördüğümde böyle bir şeyle karşılaşacağımı düşünmüştüm. Ama burası kurgu dünyası değil ve Noel zamanı da değil. Yaz mevsimindeyiz ve Goose Hollow G- notu bile alamaz. Sakinleri küfür ediyor, ara sıra yerel barlardan birinden tökezleyerek çıkıyor ve herkesin içinde öpüşüyorlar. Son sahnelerde jenerik akarken öpüşmeyi beklemek yok, bu da bana sorarsanız bu küçük kasabayı mükemmel kılıyor.

Los Angeles'ta *yerel halk* diyebileceğiniz insanlar çok azdır. Ve kişilikleri de... diyelim ki nalburdaki apandisiti yeni alınmış Loten ya da çiçekçi dükkanında hesabı öderken bana torununun doğum gününü anlatan Cheryl kadar otantik değil. Bu Oregonlular nazik, misafirperver ve hayat hikayelerini dinleyen herkesle paylaşmaya istekliler. Kasabaya yeni gelen kızı merak ediyorlar ama kereste deposunda yaşadığım pek de hoş olmayan olaydan sonra sırlarımı ve kim olduğumu kendime saklıyorum.

Adımı ya da nerede kaldığımı bilmiyor ve güzel kahverengi gözlerini ve yakışıklı yüzünü kaplayan yeni sakalını gördüğüm o ilk saniyede ne kadar mutlu olsam da, tepkisi beni soğuk ve depresif hissettirdi. Uzun süre ne olabileceğini merak ettikten sonra, beni gördüğündeki sert hoşnutsuzluğu beni biraz sarmalın içine soktu. Ama o sadece bir kişi ve karşılaştığım diğer herkes nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

İnsanlar yetmezmiş gibi, manzara da bu dünyanın dışında. Parlak mavi yaz güneşinin altında parıltıyan karla kaplı dağların geniş manzaraları.

Ama benim gölüm... ah, benim gölüm. Her gece son inişini yaparken batan güneşe beşiklik eden ponderosa çamları ve Douglas köknarlarıyla çevrili manzara nefes kesici güzellikte. İlk gecemde gökyüzü bana bir gösteri sunduktan sonra, o zamandan beri her akşam dışarı çıkıp onu seyrediyorum.

Rüya gibi kahvesini ve orgazmik huckleberry dondurmasını da ekleyince şehre aşık oldum.

Dediğim gibi, Büyük. Dick. Enerji.

Bugün, gerçeklikten kopuşumun beşinci günü ve şimdiye kadar tattığım en iyi dondurma için sırada beklememin üçüncü günü. Onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğundan emin değilim ama daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorum. Bir haftadan az bir süredir buradayım ve şimdiden sağlıklı bir bağımlılığım var.

Daha öğlen ve şimdiden seksen derece. Evet, Güney Kaliforniya'daki evim de sıcak ama o kadar çok çalışıyorum ki havanın tadını çıkarmak için yeterince dışarı çıkamıyorum. Buradayken dışarıda olabildiğince fazla zaman geçirmeye özen gösterdim ve bunun karşılığını da oldukça güzel bir şekilde alıyorum. Biraz güneş ışığı ve manzaranın insanın ruhuna yapabilecekleri inanılmaz.

Park yaz tatilindeki çocuklarla dolu ve günlük şeker ihtiyacımı karşılamak için sıraya girdiğimde sadece beş kişi vardı. Sonunda sipariş verme sırası bana geldi.

"Merhaba. Görünüşe göre elimizde bir hayranımız var," diyor The Shed adlı küçük standın tezgâhında çalışan kumral saçlı genç çocuk.

The Shed bir standdan daha büyük ama bir yemek kamyonundan daha küçük. Dürüst olmak gerekirse, arabalarının bagajından satış yapıyor olsalar bile olmazdı. Yine de burada olurdum.

"Doyamıyorum. İçine ne koyuyorsun?" Daha yakına eğilerek soruyorum. "Söylemeyeceğime söz veriyorum."

İçinden kıkırdıyor. "Özür dilerim hanımefendi. Yemin ettim. Baraka'da olan Baraka'da kalır."

Bana hanımefendi dediğini duymamış gibi yaparak gülümseyerek, "Her neyse, ben bir külâh huckleberry alayım, orta boy lütfen," diyorum. Kaç yaşında görünüyorum? Sadece otuz iki yaşımdayım, ama sanırım sivilceli bir gençken bu bana da yaşlı görünüyordu.

Siparişimi geri çağırıyor ve ben ödeme ekranında kartıma dokunup cebime geri koyduğumda yeni bağımlılığım hazır ve beni bekliyor.

"Al bakalım."

"Teşekkürler!" Bana tekrar hanımefendi diyemeden sözünü kesiyorum ve parkı çevreleyen yürüyüş yoluna doğru ilerliyorum, mükemmelliğin ilk yalamasını yaparken yavaş bir adım atıyorum.

Kahretsin, bu çok iyi.

Elimdeki koniyi tam çevirmiştim, diğer tarafa bir hamle yapmaya hazırdım, bilirsiniz, işleri dengede tutmak için, her şey ağır çekimde hareket ettiğinde. Gümüşü gri kürklü bir karaltı aniden beliriyor ve bacaklarımın etrafında züm yaparak ödümü koparıyor. Zıplıyorum ve külâhım yere düşüyor. Aynı anda, gülümseyen yavru oturuyor, kuyruğunu sallıyor ve gelmiş geçmiş en iyi kız gibi görünüyor. Nalburdan arkadaşım tatlı Ruby'yi hemen tanıyorum.

"Tatlım, seni görmek de güzel ama bana bir dondurma borçlusun."

Onun hizasına kadar eğilip kulaklarının arkasını kaşıyorum. Tasma var ama tasma yok. mı? Dükkan çok uzakta değil.

Buradan.

Yola sıçrayan dondurmayı yalamaya başlıyor. "Hayır, hayır," diyorum ve o kocaman, güzel gözleriyle bana bakıyor. "Baban bunu yemeni ister mi bilmiyorum."

Bir melek gibi oturuyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

"Baban nerede? Burada insanları dondurmalarından korkuttuğunu biliyor mu?"

"O burada," diyor derin bir ses arkamdan. Duyduğumda hâlâ tüylerimi diken diken eden bir ses.

Onu bir daha ne zaman göreceğimi ve bir sonraki görüşmemizin daha keyifli olup olmayacağını merak ediyordum. soğuk adamı tanıyamadım. Beni gördüğü anda duvarları yükselmişti.

Beni görmekten mutlu olmadığı çok açıktı ve kasabasında yer kaplamamdan hoşlanmadığını açıkça belirtti.

tekiydi.

Aslında, bu konuda hiçbir şey yok. Pisliğin tekiydi.

Ancak, kırmızı McKinnon Hardware tişörtü, solmuş kot pantolonu ve çok seksi iş botlarıyla bana yaklaşıırken, son etkileşimimizi neredeyse unutuyorum çünkü adamım, o hala her zamanki gibi ateşli. Dolgun ama bakımlı sakalının eklenmesi, tamamen ona ait olan erkekse pakete katkıda bulunuyor.

"Oh, güzel. Onu bulduğuna sevindim. Görünüşe göre ."

Sadece nazik ol. Belki de kötü bir gün geçiriyordu ve buz gibi tavrı benden kaynaklanmıyordu.

"Dondurman için üzgünüm." Gözlerini güneş ışığına karşı kısıyor. "Her zamanki öğle yürüyüşümüzü yapıyorduk ve seni görmüş olmalı...." Başını sallayarak devam ediyor. "Sanırım bir izlenim bıraktın."

"Ah, bu çok güzel. Ama tasmaı nerede?"

"Evde bir kancada asılı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup duruşunu genişleterek bana bakıyor.

Tavırları beni sinirlendiriyor. En çok ihtiyacım olduğu anda hayatıma ışık saçan adam nerede?

"Ne demek istiyorsun? Ona tasma takmıyor musunuz? bir çocuğu korkutabilir ya da araba çarpabilir. Ya da kaybolabilir. Ya ormana dalarsa?" Bu kadar tiz sesle konuşmak istemem ama bölgede çakallar var. Pumalar ve ayılar hakkında da söylentiler duydum.

"Onu küçümsüyorsun. Burası onun kasabası. İstese de kaybolamaz ve Goose Hollow'daki herkes onu tanıyor. Kaybolmuş gibi görünen sensin."

Ne be?

"Affedersiniz?"

"Neden buradasın?"

İçgüdülerim ona anlatmamı söylüyor. Onunla son karşılaştığımda yaşadığım ve şu anda yaşadığım her şeyi anlatmak, ama bu adam bir yabancı. Ve sanki ona bir açıklama borçluymuşum gibi bana bakıyor.

"Planımız dondurma yemekti ama senin zavallı ebeveynliğin bunu mahvetti."

Kıkırdıyor ama sese gülümseme eşlik etmiyor. "Ben değildim. Hep sendin. Seninle ilgili bir şey açıkça insanların ve görünüşe göre köpeklerin karakterlerinin dışında davranmasına neden oluyor."

Bu bir iltifat mıydı yoksa hakaret mi? Sözleri ölçülü ve ben onu okuyamıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Ruby dikkatini benim mahvolmuş dondurmama veriyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey, söylediğimi unut." Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve bana bir yirmilik uzatmaya çalıştı. "Al, zahmetin için."

"Teşekkürler, ama parana ihtiyacım yok."

Kabul etmek için hiçbir hamle , Ruby dondurmamı temizlerken hesabı geldiği yere geri koyuyor. Sanırım her şeye rağmen yemesinde bir sakınca yoktu.

"Bu doğru. Kimseden bir şey , değil mi?" Kollarını tekrar kavuşturuyor. "Her zaman üstünlüğü elinde tutmayı tercih ediyorsun. Ne aptalım, nasıl unutabilirim?" Yerine oturmadan önce ağırlığı bir ileri bir geri gidip geliyor. "Peki, bu sefer ne istiyorsun?"

Acısı hissediliyor ve suçluluk duygusu karnıma oturuyor. Derinlerde, o kadar çabuk aşık olduğum adam hâlâ orada ama duvarları yükselmiş. Onu tekrar incitmeyeceğime güvenmiyor. Belki de neden burada olduğumu bilmediği için kötü niyetli olduğumu düşünüyor.

"Chip, izin ver-"

"Sakin buna cüret etme!" diye sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle homurdanıyor ve o hafta sonu ona taktığım lakabı kullanmamı engelliyor.

"Üzgünüm, eğer ben-"

"Hayır. Bu tartışmayı yapmayacağız. Ne burada ne de şimdi." İçinde bulunduğumuz halka açık alanı işaret ediyor. "Bana burada ne yaptığını söyle."

"Yani, benim konuşmak istediğim konu hakkında konuşmak yok, ama senin seçtiğin konu hakkında konuşabiliriz. Bu pek adil görünmüyor, değil mi?"

"Ne zamandan beri adil olmanın anlamını biliyorsun?"

Ruby yanıma geliyor, başını elimin altına eğip biraz sevgi bekliyor. Sanki babasının sözlerinin kalbimi ne kadar kırdığını biliyor ve arabulucu rolü oynayarak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor. Dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak dikkatimi ona yöneltiyorum. Başını okşamak, çarpan kalbimi konuşabilecek kadar sakinleştiriyor.

"Hey, tatlı kız. Baban ikinci bir şans vermeyen inatçı bir mankafa olduğu için çok üzgünüm." Gözlerimi kaldırmaya cesaret ettim

Ciddi ifadesine geri döndüğümde atışımı yapıyorum. "Umarım geri almak isteyeceğin bir hata yaparsan sana daha iyi davranır. Çünkü bazen bir şeyi doğru şekilde yapmak çok fazla acı verir ve bu kadar mükemmel bir şeyden sonra, veda etmek zorunda kaldığınızda bunu mahvetmek istemezsiniz."

Çatık kaşları gevşiyor ve duvarları tekrar yükselmeden önce gözlerinin arkasında bir şey parlıyor. Neyse ki güneş gözlüklerim acıyan gözlerimi gölgeliyor. Gözlerimin olduğu gibi yaşlarla dolduğunu görmesine gerek yok. Zaten göstermem gerekenden fazlasını gösterdim ve bana baktığında ruhumun derinliklerine kadar görmenin bir yolunu buluyor.

İtirafıma vereceği cevabı beklerken kalp atışlarım göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ama tek kelime bile etmiyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakmaya devam ediyor. Bir santim bile vermiyor. Geçmişte yaptıklarım için beni cezalandırıyor.

Bakışları çok fazla. Acıtıyor çünkü bir zamanlar bana şehvet ve tutkuyla bakan çikolata gözleri artık hiçbir duygu barındırmıyor. En ufak bir küçümseme ya da öfke belirtisi gösterebilirlerdi katlanmak daha kolay olurdu. Hiçlik midemi bulandırıyor ve kendimi korumak için kendimi bu durumdan uzaklaştırmam gerekiyor.

"İkinize de iyi günler. Görüşürüz." Sesimin güçlü kalması ve içinde boğulduğum endişeyi ele vermemesi için Tanrı'ya şükrediyorum.

Başka bir dondurma külahı için sıraya girmeye zahmet etmiyorum ve beni izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden bakmıyorum. Bunun yerine, kiralık arabama doğru birkaç blok yürüyorum ve ona adımı söylemeyi reddettiğimde doğru kararı verdiğimi unutturan yakışıklı erkeklerden ve sevimli köpeklerden güvende olduğum ormandaki küçük kulübeme geri dönüyorum.

Aramızdaki kimyayı hissetmişim, tıpkı onun gibi, ama bizim için doğru zaman değildi. O zaman değildi.

Bir bilse bana verirdi.

Chapter Eight

Charlotte

E Sabahımın tadını çıkarırken Christie's Kitchen'ın Cronies Corner olarak bilinen bölümündeki kısa lokanta tarzı barda oturuyorum. Burası tüm yerel halkın oturduğu ve üzerinde isimlerinin yazılı olduğu kupalardan kahvelerini içtikleri yer. Fincanlar tezgâhın diğer tarafındaki bir rafta tutuluyor. Bu butik restorana ilk barda sadece bir koltuk vardı ve tek başıma olduğum için masa almayacağımı düşündüm ve kendimi evimde gibi hissettim. Şanslıydım ve her ziyarette tezgahta açık bir yer vardı.

Restoranın adaşı mutfakta, şimdiye kadar yeme zevkine eriştiğim en iyi yemeklerden bazılarını yaparken son derece hızlı çalışıyor. Burayı bir *brunch* mekânı olarak düşünürdüm ama Christie *brunch*'ın moda olmasından nefret ediyor ve sadece kahvaltı ve öğle yemeği servis etmekte ısrar ediyor.

Buraya ilk gelişimde orta yaşlı bir kadının tabağını alıp yalamasını izledim. Doğru, yetişkin bir kadın tabağını yalayıp temizledi ve sonra kocasına dönüp "Bu az önce oldu" dedi. Christie'nin yemekleri işte bu kadar iyi. Fırıncılığına hiç girmeyeyim. Turtaları bu dünyanın dışında.

"Merhaba, ben buradayken yeniden doldurmak ya da başka bir şey ister misiniz?" Tina sipariş almak için uğradığında soruyor. İki güzel küçük kızı olan bekâr bir anne. Tina'nın kızlarının resimlerini görmüştüm. Aynı zamanda

Nicole'un oğlu ve kızı ile Christie'nin oğlu Jason. Bu kadınlarla tanıştığım anda onlara aşık oldum.

"Daha iyi olamazdım. Benim için endişelenme."

Gülümsüyor ve aceleyle yoluna devam ediyor. Restoran, Christie ve kocası Gary'nin restorana dönüştürdüğü iki katlı eski ev. Şirin ama yoğun bir yer ve çalışanlar bütün gün merdivenleri inip çıkarak canla başla çalışıyor.

Bu restoran, Knox'un buradayken ziyaret etmem gereken yerel yerler listesindeki bir diğer zorunluluktur. Ve şu anda bulunduğum Redmond'a giderek olası düşmanca ateşli karşılaşmalardan kaçındığım için mükemmel. Bazen kaçmak için daha büyük bir tatil kasabası olan Bend'e bile gidiyorum.

Ne zaman Goose Hollow'da takılsam, kendimi gittiğim her yerde *onu* ararken buluyorum. Sonuçta burası *onun* kasabası ve üstelik çok da büyük bir kasaba değil. Onu görürsem ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Olasılıktan ne kadar korksam da, yakışıklı yüzünü görmediğim her gün hayal kırıklığı karnıma oturuyor.

Kulübe hâlâ benim kalem. Oradayken kendimi her zamankinden daha sakin ve rahatlamış hissediyorum. Eve giden dolambaçlı, ağaçlarla kaplı yol ve görüş alanımdaki tek komşunun gölün diğer tarafında olmasıyla ilgili bir şey var. Ve bu sadece gölün görebildiğim kısmı. Göl uzayıp gidiyor. Bir gün Goose Hollow Gölü'nün ne kadar büyük olduğunu keşfetmeliyim. Los Angeles'ta hiç bu kadar kopuk hissetmemiştim, iyi anlamda.

Her ne kadar bağlantım kopuk olsa da, bu aklımın onda, hafta sonumuzda ve mükemmel kesilmiş sakalının ona ne kadar yakıştığında olmadığı anlamına gelmiyor. Arka bahçede mutlu bir şekilde çalışma masam olarak kullandığım piknik masasını inşa etmek ve boyamakla dikkatimi dağıttım. Kavurucu öğleden sonraları gölde yüzdüm ve suya bakan iki çam ağacının arasına astığım hamakta kitap okudum.

Geceleri, güneş battıktan sonra bir kadeh şarap içip berbat reality TV izliyorum. Kablosuz bağlantı şaşırtıcı derecede harika. Sanırım Knox McKinnon olduğunuzda, bir ormanın ortasında yaşıyor olsanız bile harika bir kablosuz bağlantıya sahip olmakta sorun yaşamıyorsunuz.

Ne yazık ki, *onu* buraya geldiğim ilk gün ve ardından parkta tekrar gördüğümünden beri hissettiğim tüm değişken duygulardan kurtulmak için yeterli piknik masası, kitap veya reality TV programı yok. Büyük bir

Bir parçam onu arayıp bulmak istiyor. O hafta sonundan beri hissetmediğim tutku ateşinin hâlâ yanıp yanmadığını görmek için.

Kimi kandırıyorum ki?

Başka kimseyle böyle bir kimya deneyimi yaşamadım. Asla.

Birlikte geçirdiğimiz zaman inanılmaz derecede yoğun ve samimiydi ama aynı zamanda çok doğaldı. Sakin. Özlemim ne kadar güçlü olursa olsun, oraya tekrar gidemeyeceğimi biliyorum. Bir kez uzaklaşabilmiş olabilirim ama bunu ikinci kez yapabileceğimden emin değilim.

Belki de ikinci şansı pek sevmeyen biri olması iyi bir şeydir. Tanrım, onunla sınırlı bir şekilde seks yapmak harika olurdu ama muhtemelen kalbim için adil olmazdı.

Korkak olduğum için, bir şeyler atıştırmak ya da alışveriş yapmak için yolumdan yirmi dakika uzağa gidiyorum. Bugün, artık *benim* yerim gibi hissetmeye başladığım bu restoranda saklanıyorum ve kasabadaki birkaç antikacıya uğramadan önce geç bir kahvaltı yapıyorum. Genelde antikalardan hoşlanmam ama Knox'un evinin ufak bir şeye ihtiyacı var. Yolda çok fazla zaman geçirdiği belli çünkü tamamen mobilyalı bir kulübe olmasına rağmen dekordan yoksun. Evimden uzaktaki geçici evime biraz hayat katmak için gizli mücevherler bulmayı umuyorum.

Şimdiye kadar yediğim en iyi Benedict yumurtasını bitirdikten sonra sandalyemde arkama yaslandığımda ensemde bir enerji zıplaması oluyor ve ortam değişiyor. Bir saniye içinde enerjim rahat ve tatmin olmuş bir *halden, ne oluyor?*

Yanımdaki koltuk, yıllardır çıplak görmediğim halde gözüm kapalı tanıyabileceğim bir vücutla dolduğunda, sıcaklık kadranı yükseliyor. Solumdaki menüyü kapıp kendimi yelpazelemeye başlıyorum.

" zamankinden mi?" Tina kupa rafına uzanarak soruyor.

"Evet, ama paket olsun lütfen."

"Elbette. Nereye gidiyorsunuz?"

Cevap vermeden önce boğazını temizliyor ve cevap vermeden önce birkaç vuruş geçiyor. "Birkaç dakika içinde bir toplantı için Howard'ın evine gidiyorum."

"Her şey yolunda mı?"

"Sadece işle ilgili şeyler."

Benim varlığım nedeniyle özel hayatını duymamaya çalıştığını söyleyebilirim, ama bana doğru bir bakış bile atmadı. Yanında oturduğumu bilmediğini de söyleyebilirim.

seçebileceği diğer boş tabureler olmasaydı. Yine de buradayım, onun yakınlığı yüzünden ateşler içindeyim. Geniş omuzları alanımı işgal etti ve aramızda birkaç santim olmasına rağmen beni ateşe verecek kadar yakın.

açıklanamaz bir enerji akışı var.

Ona her yaklaştığımda bunu hissediyorum ama bugün ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu.

Tina ona to-go bardağını uzatıyor ve o da on dolarlık bir banknot bırakıyor. "Üstü kalsın. Christie meşgul görünüyor. Ona selamımı söyle."

". İyi "

Yürüyüp gitti ve ikimizi tezgâhta yalnız bıraktı.

Sessizlik ağırdır. Garip değil. Sadece... ağır.

Oturduğu yerden kalkacak gibi oluyor ama kalkmadan önce dikkatini bana çeviriyor. Gözlerinin yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum. Onun çekiminden kurtulamayınca, yüzüm ona dönük olacak şekilde koltuğumu çeviriyorum.

Büyük. Hata.

Sandalyem bu şekilde döndüğünde dizlerim onun güçlü kalçasına dayanıyor ve ona bakmak için başımı hafifçe yukarı doğru eğmek zorunda kalıyorum. Çikolata gözleri -hâlâ gördüğüm en karmaşık gözler- bir duygu fırtınası barındırıyor. Yüzüme bağırarak mı yoksa beni öpmek mi istediğinden emin değilmiş gibi içime bakıyor.

Uzun süren bakışmamız devam ederken, hain gözlerim onun mükemmel dudaklarına hızlı bir bakış atmaktan kendini alamıyor. Onun ağzı ve bana hissettirdikleri bir rüyadan çıkmış gibi.

Ve onun ağzını hayal ettim. İş yerimde masamda otururken. Arabamda giderken.

Geceleri uyurken.

Özellikle de uyuyamadığım gecelerde. Uykusuzluğumu vibratörümün yardımıyla hafifletmeye çalıştığım geceler.

Hayal etmeye değer bir ağız. Ancak şimdi, kırmızı ve daha da az gümüş ipuçları içeren kısa bir sakalla çevrili. Sakalının uyluğumun iç kısmında bir his yaratacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Tanrım, keşke daha önce yaptığı gibi kontrolü ele alsın. Zamanda geri gitmek için neler vermezdim.

Bakışlarım ağzından ayrılıp bir kez daha onun bakışlarıyla buluştuğu anda saf ateşle karşılaşıyorum.

Ama bu yanlış türden bir ateş.

Adam kızgın.

Doğru düzgün bir veda etmeden ayrıldığım için hâlâ bu kadar kızgın olabilir mi?

Ve eğer öyleyse, bu haklı olduğum anlamına gelir. O farklıydı; hayır, onu geçtim, şimdiye kadar tanıdığım tüm erkeklerden daha fazlasıydı. Çok daha fazlası.

Gözlerindeki ateşin sebebi bu mu? Bana olan nefreti mi?

Yani, çaldığım gömlek için üzölmüş olamaz, değil mi? En sevdiklerinden biri olduğu için şaka yapmıştı ama gitmeden önce çantama gizlice koyduğumda fark edeceğini düşünmemiştim.

Yavaşça nefes alıyor, benden uzağa bakarken nefes veriyor. Avuçlarım uyluklarıma bastırırken dizlerim bacağına dokunmaya devam ediyor ve kendimi ona uzanmamak için zorluyorum. Tezgâha bakıyor ve göğsü kalkıyor. Güzel dudakları konuşmak üzereymiş gibi aralanıyor ama benim büyük hayal kırıklığıma rağmen ayağa kalkıyor ve arkasına bakmadan kapıdan çıkıp gidiyor.

Az önce paylaştığımız gibi bir an tam da bu yüzden o otel odasından sıvıştım. Saniyeler önce bana yöneltilen öfke, bir korkak gibi davranıp evet, cinsel mutlulukla geçen hafta sonumuzdan kaçarken kaçınmaya çalıştığım şeydi, ama bundan çok daha fazlasıydı. Onunla duygusal bir uyumluluk buldum. Nadir bulunan bir şeye rastlamış gibi hissettim. Daha önce hiç böyle bir tutku hissetmemiştim ya da hayatla ilgili duygularımı bu kadar dürüstçe paylaşmamıştım ve kesinlikle hiç bu kadar çok gülmemişim.

Basit bir Never Have I Ever oyunuyla bir yabancı hakkında öğrenebilecekleriniz şaşırtıcıdır; her ikiniz de cevap ne olursa olsun, yargılanma endişesi olmadan tam ve mutlak bir dürüstlikle cevap verdiğinizde. Bir insanı bir daha asla görmeyeceğinizi bildiğinizde, gerçek benliğiniz olmak çok daha kolaydır.

En azından benim için öyleydi.

O otel odasında yaşananlar, ikimizin arasındaki büyüye özgü bir şeydi ve bunu bir daha asla bulamayacağımı biliyordum.

Asla.

Yine de ona verdiğim sözü tutmadım ve isim alışverişi yapmadan oradan ayrıldım. Kabul ediyorum, o sözü orgazmın sancıları içindeyken vermişim.

O kirli oynadı, ben de yalan söyledim.

Bugün Never Have I Ever oynasaydık cevabı ne olurdu?

Bizim hafta sonumuz hâlâ onun tek gecelik, yani tek hafta sonu ilişkisi mi olacaktı?

Başkaları da var mı?

Onun başka kadınlarla birlikte olduğu düşüncesi kahvaltımı mahvetmekle tehdit ediyor, bu yüzden aklımdan çıkarıyorum. Bunun yerine, az önce olanların her saniyesini aşırı analiz etmeye odaklanıyorum.

Bana sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi bakıyor, yine de aramıza mesafe koymak yerine yanımdaki tabureyi seçti. Daha da rahatsız edici olanı, vücudum onun ilgisine o kadar muhtaçtı ki, benden nefret etmesi bile beni ediyordu.

Gözleri üzerimde. Tek gereken bu gibi görünüyor ve ben ıslanıp zonkluyorum. Beni hala istediğini gösteren hiçbir şey yapmamasına rağmen.

Tezgâha para bırakıp Tina'ya veda etmeden çıkıyorum. O anı kafamda tekrar tekrar canlandırarak kiralık arabama biniyorum ve otomatik pilotta kulübeye geri dönüyorum.

Chapter Nine

Callen

W *Bu da neydi böyle, McKinnon?*

Ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her yerde karşıma çıkıyor.

İlk olarak, dükkanıma geldi ve sadece benim köpeğime değil, anneme ve onun köpeğine de sarıldı.

Sonra, dondurma standıma ve hain köpeğimin kalbine sızıyor. Ruby asla kaçmaz. En son ne zaman izinsiz yanımdan ayrıldığını hatırlamıyorum. Sadece yaramazlık yapmakla kalmadı, aynı zamanda beni *onunla* etkileşime girmeye zorladı.

Boyalı siyah yoga pantolonu ve aynı derecede vücudu saran sıcak pembe egzersiz atletleriyle *onunla* konuşmak. Bu çok fazla.

O çok fazla.

Onu Los Angeles'ın ve dış dünyanın var olmadığı kendi küçük baloncuğumuzu yarattığımız otelin dışında görmek yeterince garip. Ama onu mahallemdeki parkta, bir çubuğun üzerinde seks gibi görünürken bulmak da öyle. Lanet olsun. Hem de çok.

Bakkaldan, Gracie'nin Kafesi'nden ve zamanki uğrak yerlerimden uzak durdum. Dükkana gitmeden önce çiftliğe gidip ahırda çalıştığım sabahlar dışında eve ve işe bağlı kalmayı tercih ediyorum. Kardeşimin barına ya da

kasabadaki yeni kızıdan bahsetmelerinden korktuğum için ailemden kimseyle görüşmüyorum.

Eğer bir ilişkisi varsa, onu şehirde onunla görmek istemediğime eminim.

Yani, benim için ahır. Orası kafamı boşalttığım yer.

Geçen hafta boyunca her gün ailemin çiftliğine gittim. Orada ter dökmekte hiç sorun yaşamadım ama onu kafamdan nasıl atacağımı bulabildiysem ne olayım. Ya da neden onu aklımdan çıkarmak istediğimi.

Bok küremek, atları beslemek ve tımar etmek ve bunlarla birlikte gelen sessizlik genellikle işe yarıyor. Başka hiçbir şey yapmadığında beni sakinleştiriyor, ama o beni el emeğinin bile rahatlatamayacağı bir şekilde sarsıyor.

Görünüşüne duyduğum öfke, onu bir daha görürsem nasıl tepki vereceğimi düşündüğümünden çok uzaktı. Onu unuttuğumu sanmıştım ama onu görmek tüm öfkemi ve hatta umudumu yeniden yüzeye çıkardı.

denemeye değmeyeceğimi hatırlatan bir şey. Tek kullanımlık olduğumu.

Mağazaya geldiğinde, tüm dualarıma cevap verdiğini düşündüm. Beni bulmuştu. Ne kadar da yanılmışım. Yüzündeki önce şok, sonra da korku ifadesini görmek beni derinden etkiledi. Ama devam ettiği rahatlık dayanılacak gibi değildi.

Onun beni gördüğüne benim onu incittiğimi gördüğüm kadar sevinmediğini fark ettim. Geçen sefer yaptığı saçmalığı yapmayı reddediyorum.

Ama şimdi komşu kasabadaki favori restoranıma bile onunla karşılaşmadan gidemiyorum. Ve bu beni ne kadar kızdırsa da, ona karşı bir çekim hissediyorum.

Restoranla Howard'ın ofisi arasında sadece iki blok var. Kendimi toparlamak için iki blok. Ama bacaklarının kalçama bastırıldığı yeri hâlâ hissedebiliyorken ve burnunun köprüsüne serpiştirilmiş sekiz mükemmel çili hâlâ görebiliyorken nasıl toparlayabilirim ki?

Her duyuma ve kafamdaki her düşünceye sızma gibi bir huyu var. Üzerimdeki etkisini saklamakta kötü bir iş çıkarmış olabilirim ama bu sabah ikimizin de birbirimizden hâlâ etkilendiğimiz açıktı. İkimiz de aramızda bir şeyler olduğunu inkar .

Ama bu sefer kontrolü ele alamadı. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Burada olduğu sürece ya da onu bir daha görürsem... ama görürsem... kuralları o koyamaz ve üstünlük onda olamaz.

O benim bölgemde ve bu sefer beni ya da kalbimi buldozerle
ezemeyecek.

Chapter Ten

Charlotte

(Bir hafta dayanabildim.

Bir hafta boyunca kulübemde ve tatil köylerinde saklandım.

Goose Hollow çevresinde. Evdeki personelle ve hâlâ tek ilgilendiğim birkaç müşteriyle sanal toplantılara katılıyorum. Onunla tekrar karşılaşmak için yanıp tutuşmam ve umutsuzluğa kapılmam için tek bir sözsüz karşılaşma yetti. Dükkânına gidebilirdim ama bu çok bariz olurdu. Çok çaresiz.

McKinnon Hardware'e geri dönmek için milyonlarca farklı neden bulmamak için içimdeki tüm irade gücünü kullandım.

Kulübeden ayrılmadan önce en az on kez kıyafetlerimi değiştirdikten sonra kardeşinin barında oturmuş, göz önünde saklanırken birkaç yerliyle konuşuyorum. Onun adını haykırarak kasabada çırılçıplak koşabilirdim. Ama uygunsuz teşhirden tutuklanmaktansa, yasal yolu seçtim. Ve bunu yaptığımı çok memnunum çünkü onunla karşılaşsam da karşılaşmasam da, şimdiye kadar gittiğim en havalı barlardan birindeyim. Müşterileriniz müzisyenler ve Hollywood'un seçkinleri olduğunda, birçoğu barlarda, publarda ve tavernalarda gerçekleşen pek çok alışılmadık toplantı yaparsınız. Adına ne dersiniz deyin, ben kendi payıma düşeni yaptım.

Etrafım ne kadar havalı olursa olsun, kafamın içinde dolaşan bilgiler dikkatimi dağıtmaya yetmiyor. Sadece iki kelime. Beş basit hece. Onun adı.

Callen.

McKinnon.

Kasabada yeni biri olmak dikkat çeker. Ve bu gece oraya vardığımda, Angus McKinnon'ın kendini tanıtmayı ve beni işletmesine davet etmesi sadece birkaç saniye sürdü. Adını söylediği anda dünyanın yapboz parçaları bir araya gelmeye başladı. Sohbet etmeye başladık ve ailesinin dükkânının önünde tanıştığım kişinin annesi olduğunu anladım. O zaman kardeşinden bahsetti.

Callen.

Adını duyunca nefesim kesildi ama kardeşini tanıdığımı ağzımdan kaçırmadım. Konuşmaya devam etmesine izin verdim.

Tabii ya! Bundan önce nasıl bir araya getiremedim? Knox'un iki kardeşi olduğunu biliyordum. Biri bu barın sahibiydi, diğeri de aile dükkanını işletiyordu.

O öğleden sonra Los Angeles'ta ikimiz de aynı kişi tarafından ekildik. Knox McKinnon.

Kardeşi. Müvekkilim. Ne kadar küçük bir dünya.

Adını bilmeden önce uzaklaşmak zordu, ama şimdi... sadece adını bilmenin etkisi, daha önce neden bu bilgiyi paylaşmamamız konusunda ısrar ettiğimi pekiştiriyor.

Sert vücudu ve mükemmel yüzüyle uyumlu bir isme sahip olmak, kendimi neredeyse hayal ürünü olduğuna inandırdığım adamı... çok gerçek kılıyor.

Elbette onun gerçek olduğunu biliyordum ama bu kadar zaman geçince, seksapelinin derinliğini hayal ettiğimi düşünmek kolaydı. Koyu pas rengi saçlar, tepede uzun ama çok uzun değil, neredeyse düz bir burun, koyu kahve rengindeki gözleri vurgulayan kalın kirpikler. O uyurken parmağımla çene çizgisinin izini sürmüş, Michelangelo tarafından oyulmuş gibi görünen mükemmel gövdesine hayran kalmıştım. O hafta sonu onunla ilgili ezberlemediğim hiçbir şey kalmamıştı.

Bu sabahki yakın karşılaşmamız bana her deri kokusu aldığımda neden onu düşündüğümü hatırlattı. Ama şimdi kokusunda daha önce olmayan bir narenciye kokusu var. Sert ama zarif kokuyordu, ben de onu bir erkek olarak böyle tanımlardım. Uzun boylu ve güçlü, açık havada yaşayan ve zeki biri. Denklemem sakalını da eklediğimizde karşı konulmaz biri oluyor.

Ama artık onun adını bildiğim için psikolojik olarak her şey değişti.
Callen McKinnon. En büyük müşterilerimden birinin kardeşi. Knox McKinnon. Şubat ayının o cuma günü *beni* ettiği gibi, aynı gün öğleden sonra kardeşini Bar 1200'de tek başına bırakan adam.

Keşke bilseydim. Hayatımın en güzel hafta sonu için Knox'a teşekkür edebilirdim.

Ama yine de, müvekkilimin kardeşi olduğunu bilseydim, onunla o ikinci içkiyi içer miydim? Hafta sonumuz hiç gerçekleşir miydi?

Callen bilseydi farklı bir şey yapar mıydı?

Keşkeler ne olursa olsun, büyülü hafta sonumuz gerçekleşti ve zamanı geri alamayız. Ben de istemezdim.

Asıl soru şu: Şimdi ne olacak?

Kim olduğunu bildiğime göre şimdi ne olacak?

Sessizlik ve öldürebilecek bakışlarla mı devam edeceğiz?

Restorandan çıkmadan önce ne söylemek üzereydi?

Benden ne istiyor?

Daha da önemlisi, ondan ne istiyorum?

O Knox'un kardeşi. Bu en büyük müşterilerimden biriyle olan ilişkiyi mahvedebilir.

Callen'la ikinci bir şans istiyor muyum?

Sadece bunu düşününce bile kalbim küt küt atıyor ve heyecandan karnım zil çalıyor. Tabii ki istiyorum. Bunu yapmamak için deli olmalıyım.

Ama ben Callen'ı istemiyorum. Beni yanaklarım acıyana kadar güldüren ve küvette bana sarılan tatlı, seksi adamı, Chip'i istiyorum. Onun bu soğuk, duygusuz versiyonunu değil.

Ama o aynı şeyi hissetmiyorsa benim ne istediğimin bir önemi yok. Restorandaki tuhaf etkileşimimizden önce, bana ilgi duymadığını söyleyebilirdim. Ama sonra bu sabah oldu. Umutlanmamam gerektiğini biliyorum, ama yoğunluğu bana bir şeyler hissetmesi gerektiğini söylüyor.

Değil mi?

Ya bir ilişkisi varsa?

Bana soğuk sebebi bu olabilir mi? Belki de yine çekip gitmeliyim.

Ama bir yanım umutsuzca ne olabileceğini bilmek istiyor. Aksi takdirde, burada küçük kardeşinin iş yerinde oturup sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını umuyor olmazdım.

Knox'a göre, kardeşlerinden biri ya da ikisi her gece burada oluyor.

Ve kabul edelim. Mağazada tekrar görünmekten biraz daha az belirgin.

The House, Callen'ın kardeşi Angus'un yenilediği ve yerel bir mekâna dönüştürdüğü eski bir itfaiye istasyonunda yer alıyor. Knox,

The House'u Goose Hollow'da kaldığım süre boyunca aramam gereken bir numaralı yer olarak listeledi ve içeri girer girmez nedenini anladım. Küçük bir kasabada beklediğiniz gibi değil ama tam da umduğunuz gibi.

Koyu renkli zemin ve tavanlar, eski itfaiye binalarının ve itfaiye araçlarının büyük çerçeveli siyah-beyaz fotoğraflarıyla kaplı tuğla duvarlarla eşleştirilmiştir. İtfaiyeci direği hâlâ yerinde duruyor, iki büyük kamyon bölmesi kapısı da şu anda açılmış durumda ve akşam yaz esintisinin içeri girmesine izin veriyor. Kabinler duvarlarda sıralanıyor ve uzun masalar -şu anda oturduğum masa gibi- odanın her tarafına dağılmış durumda. En az yirmi metre uzunluğunda aynalı bir duvara ve bir insanın isteyebileceği her fiyat ve tattaki alkolün raf raf dizildiği bar çok büyük.

Bira buz gibi soğuk, mükemmellik için kızartılmış mozzarella çubukları çoktan karnımda ve masamın etrafında dolaşan üç beyefendi, biraz fazla hevesli olsalar bile, eğlendirici değillerse hiçbir şey değiller. Randy ve Silas bir sonraki içkimi getirmeyi teklif ettiler ama yanlış bir izlenim bırakmak istemediğim için kibarca reddettim. Callen'ın bu gece burada olma ihtimali varsa, aklımın başımda olması gerekiyor.

"Hanımefendi için bir EBC daha," diyor Angus ya da herkesin ona taktığı isimle Gus, yeni bir bira koyup eski bardağımı kaldırarak.

McKinnon kardeşlerin en küçüğüdür ve kardeşlerinden daha kısadır, boyu 1.80'in bir iki santim altındadır. Koyu kahverengi saçları, mükemmel şekilli bir kafa sergileyen, neredeyse hiç olmayan bir uzunlukta kısaltılmıştır. Kardeşleri kadar uzun boylu olmayabilir, ancak kolları karmaşık dövmelerle kaplı, aynı derecede yapılı. Siyah bar tişörtü kaslı göğsünü ve geniş omuzlarını sımsıkı sararken, kot pantolonu kalın kalçalarını ve etkileyici arka tarafını içine almakta zorlanıyor.

Evet, baktım.

Çok seksi.

Ama o Callen değil. "Bu aptallar seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyor *tesadüfen* karşılaşmayı umduğum adamın kardeşı.

"Hiç de değil. Tam bir centilmen gibi davranıyorlar."

"Tamam, sen sadece söyle, ben de onları saçından çıkarayım," diyor, ses tonunda mizah yok. Son derece ciddi.

"Hadi ama dostum. Neden bize böyle yapıyorsun? Sadece arkadaşça davranıyoruz."

"David, senin *dostluğun* ürkütücü gelebilir. Ben sadece bayana göz kulak oluyorum. Knox etrafta dolaşıp yerel dinsizlerin arkadaşını rahat bırakmasını sağlamak için özel emirler verdi."

Ben bakıma ihtiyacı olmayan yetişkin bir kadınıam ama bir şey demiyorum çünkü kötü bir niyeti yok ve kardeşinin bana bakmasını istemesi çok hoş. Ayrıca, Knox McKinnon bir iyilik istediğinde, çoğu insan bu isteği ciddiye alır.

"Siz ikiniz hakkında konuşmaya başlamayayım." Şu anda oturduğum masaya yaslanmış olan iki ateşli boğa binicisi Randy ve Silas'ı işaret ediyor. "Ona ikinizin de Sisters'daki rodeo için şehirde olduğunuzu ve sadece hafta sonu burada olacağınızı söylediniz mi?" Dikkatimi çekmek için yarışan iki kovboyun arasında parmağını salladı ve eğilip fısıldadı: "Alınma ama onlar sadece vurup kaçmak için buradalar, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Alınmadım. Uyardığın için minnettarım," diyorum sesimde bir gülümsemeyle ve aklım kardeşine takılıyor. Callen'a yaptığım şey bu muydu?

Vurdum ve bıraktım mı?

Angus kardeşiyle geçmişimi bilseydi ne derdi? Eminim bana şu anki gibi gülümsemezdi.

Angus barın arkasına geçti ve beni göründükleri kadar zararsız olduklarını umduğum iki boğa binicisi ve bir oto tamircisiyle baş başa bıraktı. Ayrıca ben Hollywood yıldızlarına ve pop yıldızlarına alışkınıam. Kovboylar beni korkutmuyor.

"Demek ikiniz ata biniyorsunuz, ha?"

"Evet, hanımefendi. Hiç rodeoya gittiniz mi?" Randy, masaya yaslanmak yerine tam boyunda dururken kovboy şapkasını ayarlayarak sorar.

" söyleyemem. Seninkini edeyim mi?"

"Cuma ve Cumartesi geceleri gidiyoruz. Eğer ilgilenirsen sana bir bilet bırakabilirim. Belki sonra da seni dışarı çıkarırım?" Silas araya giriyor ve yavaşça masanın benim tarafıma doğru ilerliyor. Örtülerini

Bir kolunu omuzlarıma atıyor ve şapkasının önünü indiriyor. Elimde olmadan kıkırdıyorum.

"Rodeo kısmı kulağa ilginç geliyor ama biletimi kendim almaktan memnun olurum."

"En azından bu geceki ilk dans için bana söz verir misin?" diyerek omzumu dostça sıktı.

"Dans mı? Nerede dans edeceğiz?" Gülüyorum.

"Tam oturduğunuz yerde. Saat tam sekizde, bu masa da dahil olmak üzere tüm masalar yoldan çekilecek ve kolay, limon sıkar gibi bir dans pistiniz olacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Tamam, tabii. Neden olmasın?"

"Silas Cortland, ben seni kendim uzaklaştırmadan önce sen o kadından uzaklaş," diye gürlüyor derin ve düşünceli bir ses arkamdan.

Vücudumun her zerresi alarmda çünkü bu sesi nerede duysam tanırım. Yıllardır bana gelmemi emrettiğini hayal ediyorum.

Callen burada.

Açıkçası beni burada bulacağını ummuştum ama sesindeki sahipleniciliği duymak beklenmedik bir şeydi. Bakışlarım odanın karşısındaki duvara kilitlenirken, onunla yüzleşmeden önce kendimi toparlamak için kendime bir an veriyorum. Saçlarımı toplamadığım için pişmanım çünkü onun gelişiyle bardaki sıcaklık bir anda yükseldi.

"Kahretsin," diyor yanımdaki kovboy nefes nefese, benden uzaklaşırken ellerini kaldırıyor. "Üzgünüm, Cal. Dostum, ben... Ben onun senin kızın olduğunu bilmiyordum."

Onu düzeltmek için ağzımı açıyorum çünkü ben kimsenin kızı değilim ama önce Callen konuşuyor.

"Artık biliyorsunuz. Eğer üçünüzü bir daha onun bir metre yakınında görürsem, benimle uğraşmak zorunda kalırsınız."

Şimdi tam arkamda, nefesi çıplak omzumu gıcıklayacak kadar yakınımda. Yakınlığının sıcaklığıyla tüm vücudum ısınıyor.

Oh, beni nasıl da ateşliyor.

O otel odasında kontrolü ele geçirmesine nasıl izin verdiğimi, hayır... ona nasıl ihtiyaç duyduğumu hatırlayınca külotum anında ıslanıyor. Arkamı dönüp sesin bağlı olduğu adama bakmamak için tüm disiplinimi toplamam gerekiyor. Bu ses ona bir servet kazandıracaktı.

baharatlı sesli kitap anlatıcısı olarak ikinci bir işe başladım. Evet, gururla müstehcen romantizm okuyorum. Bugünlerde gerçeğe ancak bu kadar yaklaşabiliyorum.

David, Randy ve Silas gelişigüzel uzaklaşıyorlar ve ben biramla ve arkamda beliren varlıkla baş başa kalıyorum. Callen yanıma geliyor, masaya yaslanıyor. Onun vücudu bana dönükken ben hâlâ karşıya bakıyorum.

Yakın duruyorum.

Evet. Lanet olsun.

Yakın.

Bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor ama konuşmuyor. Görünüşe göre, bu sabah oynadığı oyuna geri döndük. Stratejik bir şekilde çenemi hafifçe eğiyorum, saçlarımın öne düşmesine izin vererek beni onun otoriter bakışlarından koruyor.

Bu küçük hareket onda bir iç çekişe yol açıyor, nefesi saçlarımın tellerini oynatıyor.

Sonunda dayanamayıp konuşmadan önce biramdan bir yudum alıyorum.

"Ben senin kızın mıyım?"

Sessiz muamelesi devam ediyor ve benim öfkem yüzeye çıkıyor. Kim olduğunu sanıyor bu? Sadece onun sevgilisi değilim, aynı zamanda bu sabahki gibi davranmaya devam edecekse neden diğer erkekleri korkutup kaçırma tiyatrosu yapıyor? Ona bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama saçımı kulağımın arkasına iterek yüzümü görmesini engelliyor.

Bedenim bana ihanet ediyor, onun dokunuşuyla eriyor ve beni daha da kızdırıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Meydan okurcasına saçlarımı kulağımın arkasından salıverirken söylüyorum.

"Güven bana, en iyisi bu."

Sözleri sadece benim duymam için söylenmiş alçak bir gümbürtü. Ve inanın bana, onları duyuyorum. Muhtemelen hissetmemi umduğu yere kadar, ama bu kızgın olmadığım anlamına gelmiyor. Özellikle de saçımı tekrar kulağımın arkasına ittiğinde. Bu sefer elini uzatıyor ve parmağı kulağımın kabuğunu çiziyor.

"Affedersiniz?" Onu kendimden uzaklaştırmak için omzumu kulağıma doğru silkiyorum.

"Hayır, affedersiniz." Elini bıraktı. "Geceni iki erkek fahişe ve bir sürüngenle geçirmek istediğini fark etmemiştim."

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum ve gözlerimi onunkilere diktiğim anda hatamı fark ediyorum. O da en az benim kadar kızgın ve aramızdaki sıcaklık yanıcı. Yine de beni alt etmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Zamanımı kiminle geçirdiğim sizi ilgilendirmez, çok teşekkür ederim."

"Öyle mi?" bir kaşını kaldırıyor ve bende boğazını yumruklama isteği uyandırıyor. Ya da onu lolipop gibi yalamak. Kafam o kadar karışık ve sinirliyim ki, ne yapacağımı bilemiyorum.

"İki yıl önce olağanüstü bir hafta sonu geçirmiş olmamız size benim kiminle konuşup konuşamayacağımı söyleme hakkını vermez."

Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor ve bir sonraki sözlerini tıslayarak söylüyor. "Bu doğru. Nasıl unutabilirim ki? Bütün kuralları sen koyuyorsun. Diğer herkesin canı cehenneme."

Beklenmedik dürüst cevabı yüzüme bir tokat gibi iniyor. Masadan uzaklaşırken yanaklarıma sıcak, öfkeli bir kızarıklık yayılıyor. Ve kendime engel olamadığım için taburemde dönerek onun uzaklaşmasını izliyorum.

Benimle yüzleşmek için geri dönmeden önce sadece iki adım atabildi.

"Hafta sonu iyi vakit geçirdiğine sevindim. Ama endişelenme. Sana gelince dersimi aldım ve eğer başka bir olağanüstü hafta sonu arıyorsan, inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramayı planla çünkü aynı hatayı tekrar yapmayacağım." Dönüyor, bir adım daha uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden bağıyor, "Ve ben içeri girdiğimde konuştuğun dangalaklarla bunu bulamayacağından emin olabilirsiniz."

Her şeyden çok ona ukalaca bir yorum yapmak istiyorum ama o kadar telaşlı ve üzgünüm ki ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Çok fazla sorum var.

Bir zamanlar paylaştığımız şeyleri yeniden canlandırmakla ilgilenmediği açıkken neden *onun sevgilisi* olduğumu ima etti?

Ne zaman bu kadar kibirli oldu?

Neden zamanımı kiminle geçireceğim konusunda söz sahibi olduğunu düşünüyor? Ne yaptığım ve kiminle yaptığım onu ilgilendirmez.

Bana dokunduğunda neden bu kadar iyi hissettirdi?

Ve dersini aldığını ve aynı hatayı bir daha yapmayacağını söylediğinde neden bu kadar acı verdi?

Eğer aynı hatayı tekrar yapmayı planlamıyorsa, bu ilgilenmediği anlamına gelmeli. Ve eğer ilgilenmiyorsa, neden diğer herkesi benden uzak tutmaya çalışıyor? Benden intikam alma yolu bu mu?

Bu sabah yeniden alevlenen küçük umut ışığı, her geçen gün peşimi bırakmayan boşlukla boğulup sönüyor. Göl kenarındaki küçük kulübemde, rahat eşofmanlarımın içinde, bir litre çikolatalı fıstık ezmeli kalmalıydım.

Bu fikrin ne kadar aptalca olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Mesele şu ki, ben asla pes eden biri olmadım.

Davranışlarının beni kaçırtmasına izin vermeyecek kadar inatçı olduğumun farkında değil. Ne yazık ki dondurmam ve eşofmanım beklemek zorunda. Ama burada öylece oturamam. Callen yeni arkadaşlarımı korkutup kaçırırken pek de sessiz değildi ve insanlar beni kasabadaki yeni kız olduğum zamankinden daha fazla izliyor. Bu utanç verici. Ve ben utanmayı sevmem. Böyle hissetmek için çok fazla gururum var.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için masamdan kalkıp tuvalete gidiyorum. Angus bardağını kurulumun arkasından beni inceliyor. Kalkık kaşları ve eğik kafası küçük etkileşimimize tanık olduğunu ve kardeşiyle bağlantımı merak ettiğini söylüyor.

Ben de dostum. Ben de.

Bakışlarım istemsizce Callen'ın arkasına kayıyor. Barda tanımadığım bir adamla oturuyor. Adam bir şey söylüyor ve Callen gülüyor.

Pislik herif gülüyor. Elbette içi boş, neredeyse sahte gibi geliyor ama belli ki aramızdaki bu tuhaf durumu benden iyi idare ediyor. Bazı nedenlerden dolayı, bu acıtıyor ve gözlerim yanmaya başlıyor.

Kahretsın!

Çılgınca tuvaleti arıyorum. Bir tane bulamayınca, hâlâ beni izleyen Angus'a dönüp bakıyorum. Başını hafifçe soluma doğru eğiyor, orada tuvaletlerin tabelasını görüyorum. Ağzımdan bir teşekkür çıkıyor. Başını sallıyor ve sonunda bana sırtını dönerek muslukların olduğu duvardan bir bardak bira dolduruyor.

Görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor, ama göz kırparak onları uzaklaştırıyorum, koridordan aşağı dönerken arkama bakmayı reddediyorum. Banyo kapısının arkasına geçip aynadaki yansımamla karşılaşana kadar bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Her zaman olduğu gibi bedenim sırlarımı saklamayı reddediyor, duygularımı yanıp sönen kırmızı bir neon tabela gibi kiraz kırmızısı göğsümün ve yüzümün her yerinde paylaşıyor. Görünen tek kulağımın yanı sıra, saçımı arkasına ittiğinde dokunduğu kulağım.

Kaşlarını çatıp benden uzaklaşmadan hemen önce.

Kimdi o adam? Her zaman bileğimde taşıdığım saç bağını kullanarak saçımı at kuyruğu yaparken düşünüyorum. Ne kadar aptalca görünse de, saçımı değiştirme eylemi kendimi silahlandırmak gibi hissettiriyor. Birkaç derin nefesten sonra ve saçlarım yerine oturduğunda kendimi daha güçlü hissediyorum. Banyonun sınırlarından çıktığımda başıma gelebilecek her şeyle başa çıkmaya hazırım.

Hatırladığım adam nazik ve komikti ve evet, çarşafların arasında iddialıydı, çünkü öyle olmasını istedim. Olmasını istedim. Ama onun bu soğuk tarafı kalbimi acıtıyor. Gerçekte böyle biri mi, yoksa varlığımla ilgili bir şey onu kışkırttı mı?

Birlikte geçirdiğimiz zaman benim için olduğu kadar onun da hayatını değiştirmiş miydi? Evet, birlikte geçirdiğimiz kırk sekiz saatten daha fazlasını istemişti ama ben onu yönlendirmemiştim. Daha fazlasına sahip olamayacağımızı açık açık söyledim, çünkü ilk gece her şeyi istediğimi biliyordum.

Sunduğu her şeyi. Sadece hayatım buna izin vermedi.

En azından kendime böyle söyledim.

Daha ilk gece bitmeden, bunun tek gecelik bir ilişkiden fazlası olduğunu anladığını söyledi. Tabii ki ben de hissettim. Ama panikledim. O anda onu yatıştırmak için elimden geleni yaptım, yani kendimi. Ve çıkışta ona adımı söyleyeceğime söz verdim.

Sonunda korkum galip geldi. Sözümü tutmak için zaman gelmeden sıvıştım.

Hafta sonu el sıkışarak ettiğimiz yeminin görüntüleri düşüncelerimi işgal ediyor ve o gece gözlerindeki samimiyeti bana karşı neden bu kadar küçümseyici olduğunu anlıyorum.

Bize bir şans vermedim.

Ama fark etmediği şey... sadece onun kalbini kırmadığım. Benimkini de kırdım.

Chapter Eleven

Callen

O Wen dün geceki vardiyadan bahsediyor ama ben tek kelime duymuyorum. Kendisi komşu tatil beldesi Bend'de polis memuru ve anlattığı hikâyeleri genellikle eğlenceli buluyorum. Bu gece, umurumda değil.

Bir tarlayı ateşe veren geçici ya da bir ilkokulun otoparkında bir sedanın arka koltuğunda öpüşürken bulunduğu evli çift hakkında. Tabii ki birbirleriyle evli olmayan evli bir çift.

Küçüklüğümüzden beri çok iyi arkadaşız. Annelerimiz, annemin en iyi arkadaşı Joy'u desteklemek için katıldıkları bir at gösterisinde tanıştılar. Çok iyi anlaştılar ve iki çocuğu ve bir ahır dolusu atı olan, evde oturan annesi Heather o zamandan beri benim için ikinci bir anne gibi oldu.

Owen aileden biri. Ayrıca *onu* tanıyan tek kişi o. Her ne kadar ben masadan kalkarken içeri girmiş olsa da, bu gece burada *olduğunu* bilmiyor. Goose Hollow'da olduğunu biliyor ama şu anda The House'da olduğundan haberi yok. İkiyle ikiyi bir araya getirirse geceyi berbat edecek.

Odaya geri döndüğünü için ona doğru bakmama gerek yok. Onun varlığını her yerde hissedebilirim. Yine de bir bakış atıyorum çünkü kadar denesem de onu görmezden gelmek imkânsız. O

Barın diğerk ucunda durdu ve tuvalete saklanmak için ayrıldığında masasının yere baktı.

Tanrım, çok güzel. Açık renk kot pantolonu ve omzu açık siyah bluzu sadece ince siyah sutyen askısını değil, çıplak tenini de gösteriyor. Saçlarını toplamış ve açıkta kalan tenini daha fazla görmek beni tahrik etmiyorsa ne olayım. Masasında o anı yaşadığımızda ve dudaklarım kulağını sıyırdığında, açıkta kalan omzunu da öpmek için eğilmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Bunun yerine, bir haftadan biraz fazla bir süre önce hayatıma girdiğinden beri ona karşı takındığım pislik tavrımı sürdürdüm.

Kendini koruma .

Adını hâlâ bilmediğim bu kadın, dudaklarım onun dudaklarını öpmeden önce tenimin altına girdi ve o zamandan beri orada. Angus'un kendisini onunla tanıştırdığından ve muhtemelen adını bildiğinden eminim ama ona adını sormaya hiç niyetim yok. Sadece ondan değil, başkalarının da onun hakkında konuşmasını duymamak için bütün hafta kendimi çiftlikte at sürerken, bok küreyerek ya da dükkândaki ofisimin kapısının arkasında sakladım. Adını öğrendiğimde onun ağzından duymak istiyorum, kardeşlerimin ya da bir başkasının değil.

Goose Hollow'a beni aramaya gelmemiş olabilir ama bu sabah bakışları ağzıma kayınca ve tahrik olduğunda gibi alt dudağını ısırınca kendini verdi.

Benim gibi o da birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlıyor olmalıydı. Gerçekten de olağanüstü bir hafta sonuydu.

Ve o lanet safir gözleri, sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Aklım yasal sorunlarımda ve aile şirketini kurtarmakta olmalıydı ama o lanet olası muhteşem gözleri aklımdan çıkaramıyorum. O salak arkadaşlarımı onunla flört ederken yakaladığımda, neredeyse onu omzuma atıp kapıdan dışarı taşıyacaktım.

O benim. Mantıklı gelmediğini biliyorum, birbirimizle zar zor konuşuyoruz ama o benim.

Onu ve ona bir metre yaklaşan herkesi izlemeye devam ederken, Christie's Kitchen'da garsonluk yapan aile dostumuz Tina'nın onu gördüğünü fark ediyorum. Ona sarılmak için koşuyor. Yüzünden rahatlama okunuyor, muhtemelen burada benden başka birini tanıdığı için minnettar. Sarışın bir adam Tina'yı takip ediyor ve *onu* Tina'yla tanıştırmasını izliyorum. Tüylerim diken diken oldu. Üçü sohbet ediyor ve adam bir şeyler söylüyor.

Gölmek. Güldüğünde, gözleri bana doğru parlıyor ve kızarması belli belirsiz geri dönüyor.

Yine de bakışları benim üzerimde kalmıyor çünkü Sarışın ona bir şey söylüyor. Başını sallayarak cevap veriyor ve ona uzattığı eli kabul ediyor.

Hayır.

Barı onlarla dans pistinde buluşmak için ayağa kalktığımda bar taburemin gıcırdayarak yere düşmesi umurumda değil. Goose Hollow'daki herkese şunu açıkça belirtmemin zamanı geldi... o... müsait... değil... .

Kim bilir? Ben dahil hiç kimse için uygun olmayabilir ama onun başka erkeklerle dans etmesini izlemek zorunda kalırsam geceyi atlatamam. Burası kardeşimin barı. Hiçbir yere gitmiyorum.

Geldiğimi görünce gözleri açılıyor. Sonra serbest eli yumruk haline gelirken gözlerinde ateş parlıyor.

Bana vuracak mı?

Yoksa benim müdahale etmemi mi istiyor?

Biliyorsam ne olayım. Ama arkama yaslanıp bir pisliğin ona el sürmesini izleyemem.

Bugün bütün düşüncelerimi o tüketti. Dürüst olalım, geçen hafta boyunca tek düşündüğüm oydu. Evden çıkmanın bana iyi geleceğini düşündüm. Birkaç bira içer, Owen'la buluşur ve kafayı çekerdim. İhtiyacım olan tek şey birkaç saat düşünmek ve *ondan* başka bir şey hakkında konuşmaktı. Ama bu plan boş bir hayaldi.

Çünkü o burada.

Muhteşem bir kız.

Ve kimyamız da bir o kadar güçlü.

Peki neden böyle bir pislik oldum?

Eminim arkadaşlarıma ve aileme sorarsanız, Los Angeles'tan eve döndüğümünden beri biraz hıyar olduğumu söylerler, ancak son altı ayda ruh halim karardı. Hayatım kötüye gidiyor gibi görünüyor ve ben de bunun acısını ondan çıkarıyorum. Yeterince kalp kırıklığı ve endişe yaşadım. Beni kandırıp tekrar çekip gitmesine dayanabilir miyim emin değilim.

Tek istediğim ona bir cankurtaran salı gibi tutunmak. Bunun yerine, onu itmeye devam ediyorum.

Ama bu gece onu başka erkeklerle görmek başıma getirmek için ihtiyacım olan şeydi. Başka birinin ona dokunduğunu düşünmek bile

beni mantığın ötesinde öfkeliendiriyor. Onu koruma ihtiyacım çok büyük.

Çünkü lanet , o benim. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Öyleyse neden ona başka bir şeymiş gibi davranıyorum?

Sarışın derme çatma dans pistine adımını atıyor ve ben boştaki elini tuttuğumda onu kollarının arasına almak üzere. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Hey, ne oluyor-" diye benimle tartışmaya başladı ama ben onu duymazdan geldim.

Bana karşı koymuyor ve elini bırakıyor. Gözleri kısılıyor, ama ben onun bakışlarına karşılık veriyorum.

Tek kelime etmeden elimi çıplak kürek kemiğinin üzerine koyuyorum. Karşılıklı ellerimiz kenetlenirken sol eli omzuma kayıyor. Ben önden gidiyorum, o da beni takip ediyor ama yerde iki adım atarken konuşmuyor.

Sert ağaçların ilk dönüşümüzden sonra, nefesinin altında tısladı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Sanırım kim olduğumu tam olarak biliyorsun." "Bildiğimi sanıyordum."

"Bu ne anlama geliyor?" Tam olarak ne demek istediğini bildiğim halde soruyorum.

Tanıştığı o eğlenceli, flörtöz adamı özlüyor. Benim bu halimi tanımıyor. Benimle tanıştığı zamanki kaygısız, neşeli adam olmak için her şeyimi verirdim ama o adam derinlerde bir yerde gömülü.

"Kiminle konuşup konuşmayacağıma sen karar veremezsin. Ya da kiminle dans edeceğimi. Ben senin malın değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Asla da demedim. Ama buraya gelip başka erkeklerle dans edebileceğini düşünüyorsan... Böyle bir şey olmayacak."

"Callen... I..."

Adımı söylediğini duymak damarlarımda adrenalin patlamasına yol açıyor. Aletim sertleşiyor ve adımı bildiği için beni kıpkırmızı yapan öfkeye odaklanmamı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Ben hala onunkini bilmesem de.

"Anlıyorum. Siz benim adımı biliyorsunuz ama bana aynı lüks tanınmıyor öyle mi?"

Onu önümde döndürüyorum ve sonra göğsü göğsüme bastırana kadar geri çekiyorum. Tanrım, çok iyi hissediyor. Bu bir

Onun bu kadar yakınımda olması bir hata. Eğer dikkatli olmazsam, onu kollarımda tutmaktan ne kadar hoşlandığımı hissedecek.

"Başından beri adımı biliyor muydun?" diye sordum. "Bu senin için bir tür oyun muydu?" Asıl sormak istediğim, bunca zamandır nerede olduğumu bildiği halde beni bulmaya çalışıp çalışmadığı. Ama bilmiyorum.

"Hayır." Gözleri benimkileri arıyor. "Bu asla bir oyun değildi. Bu geceye kadar adını bile bilmiyordum."

İçimi bir rahatlama kapladı.

Yine de ona adını sormayacağım.

Bunca zaman sonra, gönüllü olarak bilgi vermesi gerekiyor.

Özgürce. Şarkı bitip country valsı başladığında konuşmuyoruz. Elini tutarak ona pistin ortasına kadar eşlik ediyorum ve onu bir kez kendime doğru çekiyorum. Ona bu şekilde sarılmak aptalca ama kendime engel olamıyorum. Elleri omuzlarımın üst kısmına uzanıyor. ve benimki kalçalarına düşüyor.

Bakışlarımız buluştu ve "Bir ilişkin var mı?" diye sormadan önce birkaç saniye beni inceledi.

Sorusu beni şaşırttı ama buna kızmadım. "Hayır. Sen?"

Alt dudağını ısırırken başını sallıyor. Elim sırtının alt kısmına gidiyor ve onu bedenimle aynı hizaya getiriyor. "Biriyle yatıyor musun?" diye sorarken nefesi boynumu okşuyor.

Ne oluyor lan?

"Az önce sana bir ilişkim olmadığını söyledim. Geçmişimizin ve o zamanlar konuştuklarımızın aksine, ben artık menfaatleri olan bir arkadaş değilim."

Cevabı kollarını sırtıma dolamak, yanağını göğsüme bastırırken beni kendine sarmak oldu. Belli ki beklediği cevap buydu ve vermem gereken tek cevabın bu olmasına sevindim.

Şarkı bitene kadar bu şekilde kalıyoruz ve bittiğinde beni bırakıp ayak parmaklarının ucuna kalkıyor ve fısıldıyor, "Charlotte. Benim adım Charlotte Carruthers. Seninle tanıştığıma memnun oldum Callen McKinnon."

Chapter Twelve

Charlotte

L Callen'ı dans pistinde benim adımla bırakarak bara doğru ilerliyorum.
İğneye ihtiyacım var.

Ancak, Angus'un tıpkı kardeşinin yaptığı gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izlediğine , bir içki sipariş etmek o kadar da kolay olmayabilir. Yüz ifadesi kızgın değilse bile şüpheli.

Tavrının beni etmesine izin vermeden iki avucumu da barın kenarına koyup öne doğru eğiliyorum. "Tekila, hemen."

Bana kardeşini de hatırlatan sorgulayıcı bir kaş kaldırıyor.

"Lütfen?" Terbiyemi hatırlayarak ekliyorum.

"Callen'ı tanıyor musun?"

""

"Peki onu nereden tanıyorsun?"

"Evet, gecenin sorusu bu," diyor daha önce Callen'la birlikte oturan kumral adam, sağ tarafıma doğru kayarken. Geniş gülümsemesi bir çift gamzesini ortaya çıkarıyor. Kadınların çok ilgisini çektiğinden hiç şüphem yok.

Çok seksi. Ama o Callen değil.

"O sadece geçmişimden biri."

"Geçmişinden mi?" Angus daha da şüpheli bir şekilde sorar. Kaşları çatılmıştı.

"Ben de öyle dedim. Şimdi, şu atışa ne dersin?"

Gözlerini bana diyor, ama sonunda bir shot bardağına uzanmadan önce omzumun üzerinden attıkları dikkat titreşimini kaçırmıyorum.

Kumral adam daha da yaklaşarak elini uzatıyor. "Ben Owen, Cal'in arkadaşıyım."

Elini sıkıca sıkıyorum. "oldum, Owen."

Angus'un arkasındaki aynada bir hareket dikkatimi çekiyor. Callen birkaç adım arkamda duruyor. Gözlerimiz aynada buluşuyor. Sakalı onu neredeyse farklı biri gibi gösteriyor ama gözleri... O seksi, karanlık gözlerdeki fırtına bulutlarını asla unutamam. Onu dükkânında gördüğümünden beri her gece rüyalarımın giriyorlar.

Shot bardağı barda kayıyor. Bir an bile tereddüt , uzun bir gece olacağını hissettiğim gecenin geri kalanını atlatmak için ihtiyacım olan sıvı cesareti kazanarak geri çarpıyorum.

"İki tane daha," diye emrediyor Callen, şimdi tam arkamda duruyor. Arkamı dönecek olsam yüzümü göğsüne gömebilirdim.

Eğer isteseydim.

Ama kendimi ona gömmeden önce bana karşı olan boktan davranışları hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor.

Angus bana yaptığı gibi onu sorgulamıyor. Bunun yerine sessizce iki kadeh daha doldurup önüme koydu.

Shot bardağını almak için etrafımda dolanırken Callen'in göğsü sırtıma bastırıyor. Öne doğru eğilip kulağıma fısıldarken aynada gözlerimiz birleşiyor, "Fondip *Charlotte*."

Ben kadehimi onunla tokuşturana kadar bardağını havada tutuyor. Sonra ikimiz de aynı anda kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Başımın arkası onun geniş göğsüne çarpıyor ve boğazımdan aşağı akan sıcaklık vücudumun geri kalanına yayılıyor.

Ben onun sıcaklığını sırtımda hissederken, o bardağını bardağın üzerine koyuyor. Narenciye ve deri kokusunun karışımı duyularımı tahrip ediyor. Daha fazlasını beklemek beni içten dışa doğru ateşliyor.

"Ee, Cal," diyor Owen, sırtını sıvazlayarak. "Arkadaşın kim?"

"Owen, bu Charlotte. Charlotte, bu Owen ve o da şimdi gidiyordu."
Evet, lütfen , Owen. İşler iyiye gidiyor. En azından öyle olmasını umuyorum.

"Hadi ama. Böyle davranma. Gece daha yeni başlıyor. Dans pisti yeni yeni pişiyor ve eminim *hepimiz* Charlotte'u daha yakından tanımak isteriz. Öyle değil mi?" diye sorar Angus'a. O da yavaşça başını sallayarak onaylar.

Callen'ın elleri omuzlarıma iniyor. "Charlotte. Bir yere gidip sohbet etmeye ne dersin?" Ses tonu biraz küçümseyici, beni yanlış yöne sürüklüyor.

O haklı. Konuşmamız gerekiyor. Aramızdaki için bir şans istiyorum ama aynı zamanda buztavrını o sert kışına sokmasına da ihtiyacım var. İlişkimizin bitmesine üzülmesini anlıyorum ama artık yeter.

Ancak o hâlâ kızgın ve benim de kafam karışık. Şu an sohbet etmek için iyi bir zaman mı emin değilim. Tekila içimi ısıtıyor. Bir kadeh daha içersem sadece doğruluk serumu etkisi yapar.

"Burası bir yer değil mi?" Angus ve Owen'ın varlığını koruyucu bir kalkan olarak kullanarak soruyorum.

Vücut ağırlığını bana daha fazla yaslıyor, gözlerimiz hala aynada birleşiyor. İstesem de başka tarafa bakamazdım.

"Özel bir yerde."

"Hey, ağabey. Beni arkadaşınla tanıştıracak , yoksa onu boğarak öldürecek misin?" diyor arkamızdan bir yerlerden tatlı bir kadın sesi.

Sertleşiyor. "Siktir. Bu gece burada olmayan kimse var mı?" "İyi akşamlar, Clover," diyor Owen ayakta duran güzel kadına diğer tarafımda. Dilini ona doğru uzatıyor ve belli ki onun bu tepkisi hoşuna gidiyor çünkü yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle birlikte gamzeleri de geri geliyor.

"Daisy," diye düzeltiyor Callen, benden uzaklaşarak. "Bu Charlotte. Charlotte, bu benim küçük kız kardeşim Daisy."

Kız kardeşinin adını duyunca yüreğim hafifledi. O hafta sonu anlattığı ve Knox'un yıllar boyunca anlattığı kadar sevimli ve minyon. Açık kahverengi gözlerindeki ışıltı onun alingan olduğunu söylüyor ve ben onu şimdiden sevdim.

"Daisy, seninle tanıştığıma memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum." Alnı kırışıyor. "Öyle mi?"

"Evet, sadece iyi şeyler tabii ki. İç tasarımda ne kadar başarılı olduğun gibi."

"Ne ne? Ben seni hiç duymamışken sen neden benim hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun?" Callen'a ters ters bakar.

"Güzel soru, kardeşim," diye cıvıldıyor Angus barın arkasından. "Charlotte onun geçmişinden biri olduğunu söylüyor."

"Geçmiş mi?" Gözleri daha da kısıldı. "Tüm hayatın boyunca Goose Hollow'da yaşadın. Hepimiz geçmişindeki herkesi tanıyoruz." Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Dur bir dakika. Üniversite! İkiniz birlikte üniversiteye mi gittiniz?"

Daisy'nin varsayımını düzeltmek ve bildiklerimin çoğunu Knox'un yıllarca onunla övünmesinden öğrendiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama Callen ben fırsat bulamadan konuşuyor.

"Charlotte'u nereden tanıdığım seni ilgilendirmez. Ayrıca, biz de tam gitmeye hazırlanıyorduk."

Bu adam kim olduğunu sanıyor? "Kendi adına konuş. Daha yeni başlıyorum. Barmen, bir kadeh daha lütfen. Daisy? Owen? Bana katılmak ister misin?"

"Evet, lütfen!"

"Bunu biliyorsun."

Angus dört kadehi doldururken hep bir ağızdan cevap veriyorlar ve Daisy, Owen, Callen ve ben kadehleri geri fırlatıyoruz ama dikkatimi Daisy'de tutmak için elimden geleni yapıyorum. Kardeşini görmezden gelmek imkânsız, ama içimde öne çıkmak için savaşılan çok sayıda duyguyu sıralarken onu dikkat dağıtıcı olarak kabul edeceğim.

McKinnon kardeşler uzun boylu ve geniş göğüslüyen, Daisy 1.80'in sadece iki ya da üç santim üzerinde ve fit. Omuzlarını ancak sıyıran kısa açık kahverengi saçları ve büyük açık kahverengi, neredeyse altın rengi gözleriyle olduğundan çok daha tatlı görünüyor. Eğer Knox'un anlattıkları doğruysa.

"Peki, söyle bana-"

"Hayır. Bu gece hikâye anlatmak yok. Charlotte ve ben arayı kapatıyoruz, o yüzden soru soracak biri varsa o da ben olacağım." Callen kız kardeşinin sözünü kesip elimi tutuyor.

"Affedersiniz?" Diye soruyorum ama muhtemelen yapmam gerektiği gibi elimi onunkinden çekmiyorum.

"Sanırım bu gece herhangi bir soruya cevap vereceksen, bu soruların bana ait olması adil olur." Koyu renk gözleri göğsümde çarpışan duyguları yansıtırken hiçbir şey saklamıyor.

Haklı ama henüz hikâye anlatmaya hazır değilim.

"Siz McKinnon kardeşler hepiniz bu kadar otoriter misiniz?" Angus'a göz kırpiyorum.

Cevap vermiyor, hakkımda ne düşüneceğinden henüz emin değilmiş gibi beni inceliyor.

"Kızım, hiçbir fikrin yok," diye dert yanıyor

Daisy. Callen elimi sıkıyor. "Hadi gidelim."

Son atış çekingenliği mi azaltıyor ve Callen beni kızdırıyor. Bu kombinasyon dilimi tutmamı imkânsız hale getiriyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bana kiminle konuşup konuşamayacağımı ya da dans edip edemeyeceğimi söyleyebileceğini sanıyorsun, şimdi de kiminle hikâye anlatacağıma mı karar veriyorsun?"

"Sen söyle ona, Charlotte!" Daisy cesaretlendirir.

Suçlayıcı bir parmakla talepkâr adama doğru bir adım atıyorum ama beynim küçük bir döngü yaparak bana içkilerimden önce iki bira içtiğimi hatırlatıyor. Kendimi sabitlemek için bara tutundum.

"İyi misin?" diye soruyor endişeyle, dirseğimi nazikçe tutarak. Angus'a dönüyorum. "Kontrol edin lütfen."

Gitme vakti geldi. Daha iyi bilmeliydim. Aptal tekila.

Daisy yaklaştığında gözleri yalvarırcasına bakıyor. "Lütfen beni kardeşlerimle yalnız bırakma. Saat sekizi ancak geçti!"

"Kal." Callen elini hafifçe sırtımın alt kısmına koyuyor. "Ama belki artık içki yok?" Beni başımın üstünden öpüyor.

Onunla tartışmalıyım. Bana kaç iğne yapmam gerektiğini söylemeye hakkı olmadığını söylemeliyim. Ama o öpücük! Çok nazik, samimiyet ve endişe dolu. Geçmişimdeki adam gibi.

Bu gece çekip gitmem mümkün değil ama *konuşmaya* hazır değilim.

"Tamam, kalacağım."

"Evet!" Daisy yumruğunu havaya kaldırarak

haykırıyor. "Bir şartla." Gruba dönüyorum.

Owen heyecanla ellerini birbirine sürterek, "Bu iş iyiye gidiyor," diyor.

"Elbette," diye homurdanıyor Callen yanımda, ama eli hâlâ sırtımda, başparmağı tişörtümle kotumun arasında bulduğu çıplak tende daireler çiziyor.

"Callen'la nasıl tanıştığımızı anlatmak yok." Gözlerinin içine bakabilmek için dönüyorum. "Artık bana iyi davranan insanları korkutup kaçırmak yok."

"Üzgünüm, bu sözü veremem. Çünkü *ben* sözlerimi tutmam."

Sesinde hiç şakacılık yok ve sahipleniciliği çok seksi. Kalıyor olabilirim ama bu gece başka biriyle dans edeceğimi sanmıyorum.

"Tamam. Ama nazik ol." "Ben her zaman kibarımdır."

Daisy, Angus, Owen ve ben hepimiz gülüyoruz.

"Her neyse. , biraz dart atalım. Angus, Laurie'ye bara göz kulak olmasını söyle. Charlotte'a burada işlerin nasıl yürüdüğünü göstermeliyiz." Elimi tuttu ve anlaştık. Ben kalıyorum ve görünüşe göre dart atıyoruz. Tüm bunlar olurken başımın üstünden öpüyor ve el ele tutuşuyoruz.

Bu ilginç olacak.

Chapter Thirteen

Charlotte

"Jenga!" Daisy ve ben, ateş çukurlarının, iki mısır deliğinin, ve bir devinin - tahmin ettiniz - Jenga oyununun bulunduğu barın açık alanına akan müzik eşliğinde çılgılık atıyoruz. Çoğu En önemlisi, Callen var.

Bu gece, hatırladığım adam gibi davranmaya geri döndü. Sessiz davranışı sona erdi ve gözlerinde çok sayıda soru olsa da, tüm düşmanlık ortadan kalktı. Şakalaşmalarımız alaycı ve eğlenceli ama aynı zamanda yüzeyseldi. Bir noktada konuşmamız gerekecek, ama ben bu ince dokunuşlar ve rahat eğlence dalgasını elimden geldiğince sürdürmeyi planlıyorum.

Daisy yumruğunu havaya kaldırır. ", enayiler!"

"Daisy, Angus'un parçasını çıkarmasını izlemek için eğildiğinde omzunun kuleye dokunduğunu gördük," diye bağırıyor Callen müziğin içinden. "İyi denemeydi, kardeşim."

Callen'a yaklaştım. "Ne? Seni sarhoş edip senden faydalanacağımdan falan mı korkuyorsun?"

Bana yönelttiği hararetli bakışlar ve sırası geldiğinde yanımdan her geçtiğinde yaptığı pek de gizli olmayan dokunuşlar arasında, aramızdaki çekimi kardeşlerinden saklamaya çalışmaktan çok uzak. Tabii ki, sistemimden yavaş yavaş kaybolan sıvı cesaret sayesinde, kendimi çok daha özgüvenli hissediyorum bu şeyin nasıl olduğu hakkında

ikimiz arasındaki ilişkinin gidebileceğini söyledi. Bu yüzden flört oyunum hızlanıyor. Tamam, gerçekten bir flört oyunum yok ama elimden geldiğince flört ediyorum. Ve bu eğlenceli.

"Kadın, beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme." Gülümsüyor ve kesinlikle çok güzel.

"Neden olmasın?"

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Bir centilmen olduğum ve sana saygı duyduğum için şanslısın çünkü bana kalsa seni iki saat önce evime götürürdüm."

Çekimine karşı koyamayarak ona doğru kayıyorum, bir elimi gömleğinin önüne bastırıyorum, onu itmek mi yoksa yaklaştırmak mı gerektiğinden emin değilim. Ona dokunma ihtiyacıyla körüklenen parmaklarım gömleğinin üzerinde geziniyor. "Öyle mi? Senin evinde ne yapardık?"

Parmaklarımı yakalıyor ve ben bakışlarıyla buluşana kadar hafifçe sıkıyor. "O otel odasında sana yaptıklarımı unutmuş gibi davranma. Benim evimde ne yapacağımızı çok iyi biliyorsun."

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" "Oh, bu bir söz, Charlotte."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek, düşen Jenga parçaları ve yüksek sesli müzik karmaşası arasında bağıyorum. "Hey, Gus! Bunların hepsini Callen'ın hesabına yaz. Az önce bir şey çıktı." Kelime oyununu anladığından emin için kaşlarımı ona doğru sallıyorum ve küçük kardeşi gülümseyerek başını bana doğru sallıyor. Vay anasını. Sanırım onu kazanıyor olabilirim.

Bana iyi vakit geçireceğimi vaat eden sakallı adam elimi çekerek onu binadan dışarı sürüklemeyi önce beni durdurdu. "Emin misin? Çünkü şaka yapmıyordum."

Başımı sallayarak kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Umarım eviniz yakındır."

"Ne dediye o." Ben bir çılgılık atarken eğilip beni yakaladı ve omzuna attı. "Yarın ödemeye geleceğim."

"Seni vahşi!" Ellerim sırayla kışına şaplak atarken kıkırdıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni eve götürüyorum." Eve. Onun evi.

Şu anda baş aşağı asılı olmasaydım ve deli gibi gülüyor olsaydım, bu olasılık beni ölümüne korkutabilirdi, ama anı yaşıyorum.

Ve Şu ana kadar, anı yaşamak daha önce olduğu gibi karşılığını veriyor. Spontanlığı düzenli bir Şey haline getirmeliyim. Kendimi bu kadar iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Barın önündeki kaldırıma çıktığımızda, Owen'ın güzel bir esmerle sarmaŐ dolaŐ olduğu ateş çukurundan bağırdığını duyuyorum. "Benim yapmayacağım bir Şeyi yapma!"

Callen beni bloğun sonuna kadar taşıyor ve bir sonraki sokaktan sağa döndükten sonra beni ayağa kaldırıyor. Sonunda ayağa kalkıp nefesimi tuttuğumda saçlarımın dağınık olduğunu hissediyorum. Düzeltmeye çalışıyorum ama o ellerimi kenara itiyor ve at kuyruğumdan dökülen saçları yüzümden uzaklaŐtırıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Charlotte, seni pebilir miyim?" "Tanrım, keşke psen."

Başparmağı yanağımda hafifçe gezinirken büyük eli başımın arkasını kavırıyor. Nefesimi tutmuŐ dudaklarının dudaklarıma değmesini beklerken, bana sanki beni tanıyormuŐ gibi bakıyor. En içten düşüncelerimi ve duygularımı biliyor ve bir zamanlar biliyordu. Ama bu gece, karanlık kaldırımın ortasında durmuŐ, yerden devam etmesini beklerken, birbirimize yabancı olmaktan biraz daha fazlasıyız. İkimiz de düzgün bir konuşma yapmamız gerektiğini biliyoruz. Ama Şimdi değil. Bu gece aramızda ihtiyaçtan başka bir Şey yok. Ve benim karmakarıŐık duygularım.

Endişeli.
Heyecanlıyım.
Korkuyorum.
Mutlu.
Azgın.

Her Şeyi hissediyorum. Ama en çok da onun verebileceğini bildiğim Şeye ihtiyacım var. Babamın ölümünden bu yana keder ve sorumluluk beni boğuyor ama Callen bunu alabilir. Bunu daha önce bir kez yaptı, beni zgr ve tüm yklerimden arınmıŐ hissettirdi. O zgrlĞ bir kez daha yaşamak için yanıp tutuşuyorum. Bir insandan bu kadar çok Şey beklemenin adil olmadığını biliyorum ama bunu yapabilen tek kişi o.

Beni zgr bırakmak için.

Ona ihtiyacım Şekilde kontrolü ele alması için.

"Burada olmana gerçekten çok sevindim" diye ağzı benimkinden bir nefes uzaktaydı. Çok nazıkçe, dudakları benimkilere doğru bastırıyor ve zar zor bir öpücük konduruyor. "Seni çok özledim."

İtirafı gecenin havasında süzülürken, iki eli de sanki değerli bir şeymişim gibi yüzümü tutuyor, ama bu sefer dudakları benimkileri bulduğunda daha fazlasına açlar. Sanki doyamıyormuş gibi açgözlülükle tadıma bakıyor.

Onun coşkusunu karşılıyorum.

Ellerinden biri saçlarıma dolanıyor, diğeri sırtımdan kışıma doğru kayarak beni vücuduna doğru itiyor. Bu sırada dili üst dudağımı çiziyor ve tereddüt etmeden verdiğim izni arıyor.

Dillerimiz sadece ikimizin hissedebileceği bir ritimde dans ediyor. Bunu başka kimsede bulamadım ve daha fazlasına ihtiyacım var. Elim tişörtünün altına kayıyor. Parmak uçlarımin altındaki teninin sıcaklığı elektrik gibi.

Bileğimi nazikçe tutup vücudundan uzaklaştırıyor. Öpüşmemizi bitiriyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Eğer seni eve götürmezsem, teşhircilikten tutuklanacağız. Hadi, evim sadece bir buçuk blok ötede."

Elimden tutup bana yol gösteriyor. göğsümde çarpıyor. Olacakların beklentisi neredeyse dayanılmaz. Bu adamı ve kim olduğunun gizemini merak ederek çok zaman geçirdim. Bu gece onu sadece ismiyle çağırmakla ve kendi ismimi onunla paylaşmakla kalmadım, aynı zamanda geceyi ona en yakın olanlarla geçirdim. Şimdi de evine gidiyorum. İstedğim her şey bu, ama olan bitenin gerçekliği hala çok korkutucu.

Ya sadece bir hafta sonu geçirmemiz gerekiyorsa ve otel balonumuzun dışında o kadar parlak yanmıyorsak?

Mükemmel bakımlı bir bahçeyi çevreleyen çite bağlı kısa ahşap bir kapıdan içeri girdiğinde endişem aniden artıyor. Karanlık ama ışıklar yürüyüş yolunu aydınlatıyor. Ön sundurma, açık mavi ön kapının üzerindeki güzel ışıkla aydınlanıyor. Basamakların tepesinde, solda bir sundurma salıncağı gözüme çarpıyor. Belimi kavrayıp sırtımı ön kapıya yaslamadan, vücudunu bana bastırmadan önce ona bir bakış atıyorum.

"Bunu istediğine emin misin?"

"Tabii ki bunu istiyorum." Gözlerimdeki samimiyeti gördüğünden emin olmak için geri çekiliyorum. "Seni istiyorum Callen. Seni o barda gördüğüm ilk andan beri istiyorum."

"Bunu göstermek için komik bir yöntemin var."

Kapının tokmağını çevirip kapıyı iterek açtığında ve kırımın üstüne düşmemi engellemek için kolunu belime doladığında yorumunu analiz etmem için bana zaman vermiyor.

Kapıyı tekmeleyip kapattığında iki adım atmıştık. Beni kendine o kadar sıkı bastırıyor ki tek görebildiğim gözlerinde kopan fırtına oluyor. Tutkuyla dolu bir fırtına ama aynı zamanda süregelen bir küçümseme.

Sırtımı duvara yaslayacak şekilde manevra yapıyor ve ellerimi başımın üzerine gelene kadar yukarı doğru kaydırıyor. Bir eliyle onları yerinde tutarken diğer eliyle boynumdan ve göğsümden aşağıya kayarak göğsümü avuçluyor.

"Biliyor musun, kendime seninle hiç tanışmamış olmayı dilediğimi söyledim."

Sözleri üzerime bir kova buzlu su gönderiyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum. Tutuşunu bırakmadığında, sözlerinin beni ne kadar incittiğini görmesini istemediğim için gözlerinden kaçmak için başımı çeviriyorum.

Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alarak gözlerimi tekrar kendisine çeviriyor. "Çünkü buna bir daha asla sahip olamayacağımı bilmek çok acı veriyordu. Bir daha asla dudaklarının tadına bakamayacağımı bilmek çok acı veriyordu." Beni derinden öpüyor. "Seni bir daha asla altımda hissedemeyeceğim." Bana sürtünüyor ve gövdesinin sert düzlemleri ve uyarılmışlığı bana baskı yaparak anlık acıyı silip süpürüyor. Sözleri kısa süreliğine küle dönmüş olan ateşi yeniden alevlendiriyor.

Dudakları kulağımın üzerinde gezinirken fısıldıyor: "Bir daha asla inlemelerini rüyalarımından başka bir yerde duymayacağım."

İtiraflarını duydukça içim sızlıyor. Eğer bacaklarımın arasına uzanırsa, beni sırılsıklam bulacaktı.

Oh, onu bacaklarımın arasında nasıl da istiyorum.

Boynuma karşı, itirafı devam ediyor. "Bir daha asla güldüğünü duymayacağım."

Boynumu yalıyor, ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Gülüşünün bana ne yaptığını biliyor musun Charlotte?"

"Hayır," diye nefes alıyorum, neredeyse nefes nefese.

"Bana hayat veriyor. Kendimi değerli hissetmemi sağlıyor."

Bu ne böyle?

"Çünkü tek istediğim seni mutlu etmekti. Senin gibi bir kadını mutlu edebiliyorsam, benim gibi bir adamın hayatta başka neye ihtiyacı olabilir ki?"

"Callen..."

"Ama sen bu fırsatı elimden aldın." Dişleri köprücük kemiğimi hafifçe ısıyor. "İkimiz için de karar verdin."

Kendimi savunmak ve ikimizin de hafta sonu şartlarında anlaştığımızı hatırlatmak istiyorum, ama bunu yapmasına izin veriyorum çünkü sözleri ne kadar acıtıcı olsa da, bunu göğsünden çıkarmayı hak ediyor.

Hayal kırıklığı ve öfkesi, benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğini gösteriyor. Bu ve bana dokunma şekli çok iyi hissettiriyor.

Ruby dikkatimizi çekmek için havlıyor. Babasının yanında duruyor, aramıza girmeye çalışıyor ama yer yok.

Geri çekilip bana bakarak devam ediyor: "Sana ne kadar kızgın olsam da, şu an bunları konuşmanın zamanı değil. Geçen sefer yaptığın saçmalıklar hakkında konuşacağız. Ama bunu yarın sabah konuşacağız."

"Geceyi burada geçirmemi isteme şeklin bu mu?"

"Sormuyorum. Araba kullanamayacak kadar çok içtin. Ayrıca, seni bütün gece ayakta tutmayı planlıyorum." Ellerimi bıraktı. "Herhangi bir itiraz duyuyor muyum?"

Dudaklarımı kıvrarak evrensel bir işaret yapıyorum.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve elleri kıcıma inip beni kaldırıyor, böylece bacaklarım onun beline dolanıyor. Beni evin içine taşıyor, hala beni öpüyor ve ben de onu tüm gücümle öpüyorum. Çılgın gibiydik. Birbirimiz için o kadar umutsuz ve umursamazız ki dışlarımız birbirine çarpıyor ve alt dudağımı ısırtıyor, ama yine de hayatımın en iyi öpüşmelerinden biri.

Aslında, en iyi öpüşmelerimi onunla yaptım.

Callen bizi yatak odası olduğunu ancak geri çekildiğinde anladığım bir odaya itiyor, yatağı ve şifonyeri görmeme izin veriyor. Her yer onun gibi kokuyor ve burada olduğuma inanamıyorum. Bu gerçekten oluyor. Köpeği işaret ediyor ve o da odadan çıkıyor. Kapıyı arkasından kapatıyor, sonra yoğun odağı bana dönüyor.

"Charlotte, ben hâlâ olduğum adamım." "Güzel.

O adamı çok seviyorum."

Beni hafifçe öpüyor. "Bunu duyduğuma gerçekten sevindim. Ama demek istediğim, ben hâlâ tek gecelik ilişkiler yaşamıyorum. Eğer bunu yaparsak, bu geceden daha fazlasını isteyeceğim. Yarın gün ışığında bir konuşma yapar ve her şeyi açıklığa kavuştururuz. Aynı fikirde miyiz?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum.

"duymam gerek. Aynı fikirde ?" Aynı fikirde miyiz?

Daha önce veremediğim şeyi ona vermeye hazır mıyım?

"Daha fazla söz vermek için çok erken değil mi? Birbirimizi daha yeni bulduk. Ya eskisi gibi olmazsa?"

Ereksiyonunu bana sürüyor ama gözlerindeki ciddiyeti kaçırmıyorum. "Sana da aynı şeyi hissettirmiyor mu?"

Demek istediğini anlatmak için kalçalarını hareket ettirirken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. "Öyle."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir adım geri çekilip aramıza mesafe koyuyor. Dokunuşunu anında özleyorum. "Tekrar soruyorum. Aynı fikirde miyiz?"

Kimi kandırıyorum ki? Yaptığımız öpüşme seansı, aramızdaki kimyanın eskisi kadar yoğun olduğunu kanıtlıyor.

Bunu
istiyorum.

Onu
istiyorum.

Hayatımı düzene sokmak için Goose Hollow'dayım. Neden kendime karşı dürüst olmakla başlamayayım? Bunun nereye gidebileceğini görmek istiyorum. Farklı dünyalarda yaşadığımızı biliyorum ama neden bu sefer hayatımı zorlaştırıp neler olacağını görmeyeyim?

"Evet."

"Seni bu konuda tutacağım. Ama şu anda sana çıplak ihtiyacım var."

Şakacı bir şekilde beni yatağına fırlatıyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. Ben de aynısını yapmak için uzandım ama beni durdurdu.

"Hayır," diye emrediyor. "Sakın buna cüret etme. Bütün gece kıyafetlerini çıkarmak için can attım." Tişörtünü başının üzerinden çekerek belirgin gövdesini ortaya çıkarıyor. Lanet olsun, adam hâlâ eskisi kadar seksi.

Tek yapmak istediğim elbiselerimi
yırtıp atmak. Tenimi onunkine
değdirmek.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Dirseklerimin üzerine yaslanıp onu izleyerek söylüyorum.

"Olduğun yerde kal, kadın." "Çok
otoriter."

"Hatırladığım kadarıyla bu şekilde hoşuna gitmişti."

Yanaklarım ısındı. "Sadece seninle." Cevabım nazlı değil. Açık ve dürüst. Savunmasız. Daha önce olduğu gibi, onunla birlikteyken arzularımı saklamama gerek kalmıyor. Çekingenliğim kayboluyor. Nedense, bu sanal yabancının yanında kendimi daha önce herhangi bir ilişki yaşadığım herhangi birinden fazla hissediyorum. Ve görüşe göre önümdeki güzel adamın kontrolü ele alması benim sapkınlığım.

Bakışlarını bana kilitleyerek kot pantolonunu kalçalarının üzerinden itiyor. Uyarılmışlığı serbest kalıyor ve oh, ne kadar muhteşem. Tıpkı vücudunun geri kalanı gibi, siki de beni çağırıyor.

Pantolonuna tekme atarken homurdanıyor ve beni elimden yataktan kaldırıyor. Zar zor ayaktayken gömleğimi başımdan geçirip kendi kıyafetleriyle birlikte yere serdi. Ağzı göğüslerime ulaşana kadar göğsümün üzerinde bir iz bırakıyor. Bir parmağını sütyenimin altından geçirerek meme ucumun üzerinde gezdiriyor.

"Meme uçların sertleşmiş şekerim. Acaba geri kalanın da benim için hazır mı?" Beni etrafında döndürüyor ama kendisine doğru bastırmıyor. Onun yerine elleriyle kot pantolonumun düğmelerini açıyor.

Beklenti nefeslerimi derinleştiriyor, sanki on kat merdiven çıkmışım gibi ses çıkarıyorum. Ama kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden itip aşağıya, belime, kıç yanaklarıma ve kalçalarıma doğru öpücükler gönderdiğinde, kendime dokunmak için külotuma uzanmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Zaten çok yakını. Ve onu tanıdığım kadarıyla, bana ne yaptığının ve ne kadar yakın olduğumun tamamen farkında.

Kot pantolonumu çıkarıyorum, o da ayağa kalkıyor ve sırtımı önüne bastırıyor. Parmakları karnımda geziniyor, serçe parmağı külotumun dantelinin altından geçiyor. Alay ediyor.

"Kahretsin, bunun için çok uzun süre bekledim. Sana son bir kez soracağım. Aynı fikirde miyiz?"

"Evet," diyorum hayal kırıklığıyla. Elimi onunkinin üzerine koyarak, artık işe yaramayan külotumun sırlıslıklam dantelinin altına yönlendiriyorum. "Lütfen dokun bana."

Parmakları klitorisimin üzerinde kayıyor ve parmaklarını ıslaklığında acı verici yavaş vuruşlarla hareket ettirirken beni ayırıyor. "Siktir, Charlotte." İki parmağı içime giriyor ve ben içgüdüsel olarak ona yer açmak için bacağımı kaldırıyorum. "Çok ıslaksın. Çok hazırsın."

Beni dehşete düşüren bir şekilde elini geri çekiyor ve etrafımda dolanarak yorganı kapıp yere atıyor. "Buna ihtiyacımız olmayacak." Boynumu öpüyor. Parmağının sıcaklığı omurgamdan aşağı inerek içime bir ürperti gönderiyor. Hızlı bir hareketle sütyenimi çözüyor, sonra omuzlarımdan itiyor ve yere düşmesine izin veriyorum. "Uzan, tatlım."

İstediklerini yapıyorum ve artık otuz iki yaşında olan bedenimde kendimi ne kadar güvensiz hissediyorsam, onun önünde kendimi o kadar çıplak bırakıyorum.

Değerlendirici gözlerindeki açlık, gördüğünü beğendiğini söylüyor. "Çok güzelsin Charlotte."

"Sen de öylesin."

İç çamaşırımı çıkarıp yüzüne tutuyor ve derin derin içine çekiyor.

"Sen bir manyaksın, bunu biliyor muydun?" Gülüyorum.

"Çok güzel kokuyorsun." Gözlerinde bir parıltı var. "Kendime engel olamıyorum."

Onları komodinin üzerine bırakıyor ve çekmecedan bir prezervatif folyosunu dişleriyle yırtarak açıyor. Ben vücuduna hayranlıkla bakarken, zoraki, bilmiş bir gülümsemeyle prezervatifi boyundan aşağı yuvarlamadan önce yavaşça kendini okşuyor.

Yatakta bana katılıyor, bana doğru sürünüyor ve kendini üstümde konumlandırıyor. Ağır siki kalçama dayanıyor, tüm vücut ağırlığı dirseklerinin üzerinde.

Saçlarımı yüzümden iterek, "Burada olduğuna inanamıyorum." diyor. Sesi şefkatli, dudakları benimkilerle buluştuğunda da öyle.

Öpücükleriyle göğsüme doğru ilerliyor, eliyle göğsümü kavırıyor ve meme ucumu ağzına çekiyor, dili sıkı tomurcuğun etrafında dönüyor. Sakalının sürtünmesi hiç umursamadığım yeni bir his. Parmak uçları diğer göğsümdeki hareketi yansıtıyor. Zevkle inlerken ellerim saçlarında, ama onun her şeyine ihtiyacım var.

"Callen, lütfen. Sana şimdi ihtiyacım var. Ön sevişme için bütün gecemiz var. Sadece beni boşaltmanı istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum. Bu olmadan geçen iki yılı unuttur bana." Kılıflı sikine uzandım ve tam olarak ne istediğimi açıkça belirttim.

"Zevkle." Hoşlandığımı bildiği için ellerimi başımın üstünde birleştiriyor ve içime girerken gözlerimiz kilitleniyor. Ama ben onun içimdeki hissine alıştıkça gözlerimiz kapanıyor. "Benim kadını ne isterse onu alır. Ve bunu sakın unutma."

Muhteşem aleti, bir mağara adamı gibi bana *kadınım* demesi hakkında çok fazla düşünmemi engelliyor. Çünkü şu anda ben onunum ve o bana istediğim tek şeyi veriyor.

Onu.

Chapter Fourteen

Callen

T Perdelerin olarak birleşmediği boşluk, gözlerimi gün için açmaya çalıştığım anda çarparak kapanmasına neden olan kör edici derecede acımasız bir ışık yayıyor. Hiç bu kadar uyumamıştım. Ne zaman biteceğini bilmediğim ve bitmesine hazır olmadığım için dün gece yaptığım gibi.

Yan döndüğümde vanilya ve bir çeşit narenciye kokusu duyularıma çarpıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Dün gecenin bir rüya olmadığını fark ettiğimde sabah daha da sertleşiyor.

Charlotte gerçekten burada. Yatağında.

Ona uzanıyorum ama dün gece bedeninin kapladığı yer boş.

Gün ışığına lanet olsun, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kesinlikle gitmiş. Banyo kapısı açık, orada da yok. *Hangi cehennemde o?* En kötüsünü düşünmemeye çalışarak boxerımı çekiyorum ve onu avlamak için yataktan fırlıyorum.

Ruby ayaklarımın koridora fırladığını duyuyor ve sızlanarak kafesinden çıkmak için yalvarıyor. Kilitli kalmaya alışık değil, yatağında ondan başka birinin olmasından bahsetmiyorum bile. Dün gece yatak odasının kapısının önünde ağlamayı kesmedi, ben de onu kafese koymak zorunda kaldım. Onu görmezden gelerek mutfağı ve

ön odayı kontrol ettim. Yedek yatak odasını ve ikinci banyoyu da kontrol ettim ama ondan bir iz yoktu.

Beni yine yüzüstü bıraktı.

Bu kadının nesi var böyle?

Dün gece kendimi açıkça ifade ettiğime eminim. Ben gündelik iş yapmam.

Ona bir geceden fazlasını istediğimi söyledim. Bunu anladığını söylemekle kalmadı, aynı şeyi o da istiyor gibiydi. Daha fazlasını.

İşte yine buradayız.

Bu sabah konuşmak için anlaşmıştık. Ama yine de ortadan kayboldu.

Tanrım, bu kadın tam bir korkak.

Adını biliyor olabilirim ama nerede kaldığını bilmiyorum ve numarası da bende yok. Bu büyük bir kırmızı bayrak olsa da, hiçbir şeyi değiştirmez.

O. O. O. Bir tanedir.

Bunu içten içe biliyorum. Tıpkı iki yıl önce yaptığım gibi.

Bu bir seks meselesi değil, her ne kadar başka bir kadınla aramda Charlotte'la kurduğum gibi bir bağ kurmamış olsam da. *Onunla* ilgili bir şey.

Uyuyoruz.

Biliyorum.

O bunu biliyor.

Bu kaçan o olmayacak.

Şimdi sadece nerede kaldığını değil, aynı zamanda tekrar ortadan kaybolmasını nasıl engelleyeceğimi de bulmam gerekiyor.

Bunu kadar, istemeyerek de olsa günüme devam etmek zorundayım.

"Hadi kızım." Ruby'nin sandığını açıyorum ve onu dışarı çıkarmak için arka kapıya götürüyorum. "En azından beni burada kalacak kadar seviyorsun."

Duş ısınırken köpeği beslemek ve dişlerimi fırçalamak gibi sıradan sabah rutinime devam ediyorum. Saçlarımı yıkarken, Charlotte'un benim dokunuşumla sırtını kamburlaştırıp çarşafı kavrayışını hayal ediyorum. Dudaklarım, öpüşürken dudaklarımda titreşen iniltilerini şimdiden özlüyor. Kulaklarım boşalırken adımı haykırışını özlüyor. Damarlarımda dolaşan öfke, kendimi rahatlatmak için elimi kullanmamı engelliyor. Ona bu kadar güç vermeyi reddediyorum.

Giyinmiş ve neredeyse gitmeye hazır bir halde, her sabah yaptığım gibi yatağımı toplamaya başlıyorum ama yapamıyorum. Ne kadar kızgın olsam da, birlikte geçirdiğimiz gecenin anısını silmeye hazır değilim. En azından henüz değil.

Chapter Fifteen

Callen

Ruby ve ben yaklaşık bir saattir dükkandaydık ki küçük kardeşim geldiğini duyurdu.

"Nerede benim güzel kızım?" Gus arka bağırarak içeri girer.

Ruby arka ofisimde masamın yanındaki köpek yatağının rahatlığını bırakıp kardeşimin sesine doğru koşarak bu sabah benden kaçan ikinci dişi oldu.

Tabii ki, biz açmadan dakikalar önce geldi.

"Sabahın bu erken saatinde beni ziyaret etme zevkini neye borçluyum?" Mağazanın zeminine doğru ilerlerken omzumun üzerinden bağırlıyorum.

"Kardeşin sohbet etmek için aile şirketine uğrayamaz mı?"

Evet, beni üzere. Geldiğini hissedebiliyorum. "Ne istiyorsun, Gus?"

"Bu sabah nasıl olduğunu görmek için uğradım." "Sadece başka bir gün."

"Dün gece eğleneliydi, değil mi?"

Daha açık olabilir miydi? "Evet."

"Bayan Carruthers , Goose Hollow'a hoş bir güzel bir küçük ek . Acaba bu küçük mütevazı kasabamızda ne kadar kalacak?" "Hiçbir fikrim yok."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Kardeşim, sanırım tam olarak ne olduğunu biliyorsun. Yoksa kimden bahsettiğimi mi demeliyim?"

"Hayır." Hayali saatimi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. "Dinle, kapıları açmam lazım."

Tabii ki, Angus ipucunu almıyor. Onun yerine, Ruby'nin peşine takılarak beni binanın önüne kadar takip etti ve kasayı kontrol ettim. Charlotte'tan bahsetmeyeceğini düşünmek aptallık olurdu ama mesaj yoluyla işkence yapacağını tahmin etmişim. Daha dükkânı açmadan gelmesini beklemiyordum. Dün gece barı kapattı. Uyuyor olması gerekmiyor muydu?

"Bunu tartışmak istiyorum. Dün gece ağabeyimizle konuşmuş olabilirim ya da olmayabilirim ve sanırım ilginç bulabileceğiniz bazı görüşleri var. Neden Knox'u aramıyoruz? Eminim bu onun uyanmaktan mutluluk duyacağı bir arama olacaktır."

"Zaten konuşmak istemediğimi söylediğim bir konuyu tartışmak için neden Knox'u arayalım ki?"

"Dostum, Los Angeles'ta üç gün boyunca kaybolmanın sebebinin o olduğu çok açık."

Angus tezgâhtan bir çikolata alıyor ve ben de onu elinden kapıyorum.

"Bu tam olarak nasıl ?"

Olabildiğince rahat bir şekilde tezgâhın üzerine zıpladı. Hâlâ benimle yatakta olmadığını fark ettiğim anda midemde kök salan düğümler bükülüyor. Hakkında konuşmak istediğim son kişi o.

Yine de tek düşünebildiğim o ve ikimizin arasında çözülmesi gereken çok şey var. Onu kimseyle paylaşmaya hazır değilim, ama onu bulmaya ve bu sefer işlerin nasıl gideceğini ona anlatmaya hazırım.

Benim alanıma doğru eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Cal, biz aptal değiliz."

"Tartışılır," diyorum, beni yakaladığını görmemesi için gözlerimi kaçırarak.

"Kardeşim, o hafta sonu eve berbat bir halde geldin ve hepimiz bunun bir kadın yüzünden olduğunu biliyoruz. Dün gece ona seni tanıyıp tanımadığını sorduğumda, senin geçmişinden biri olduğunu söyledi. Üzgünüm dostum ama senin bizim bilmediğimiz bir geçmişin yok."

Tam bir pislik.

"Bu Dedektif McKinnon değil mi? Hayatımın soruşturma altında olduğunu fark etmemiştim."

"Hadi ama, öyle olmadığını biliyorsun. Ben senin kardeşinim ve sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. Sana tekrar zarar vereceğinden endişelenmeli miyiz? Yoksa burada olması iyi bir şey mi? Bence Knox'la konuşmak isteyebilirsin çünkü-"

"Gus, Knox'la ya da seninle Charlotte hakkında konuşmak istemiyorum. Bırak öyle kalsın. Seninle konuşacak bir şeyim olursa paylaşırım."

Tezgâhın üzerinde oturmaya devam ediyor, ayaklarını sallayarak daha fazlasını söylememi bekliyor.

"Dostum, defol git buradan. Dükkânı açmam gerekiyor ve biliyorsun ki aylaklık etmemek gibi katı bir politikamız var."

"Burada her şeyi yapabilecek tek kişi senmişsin gibi davranıyorsun. Çok fazla şey üstlendiğini biliyorsun."

Keşke ne kadar çok şey üstlendiğimi bilseydi. Böyle yorumlar yapmayabilirdi. Ama işin zorda olduğunu bilmemesi onun suçu değil. Bunu ondan ve diğer herkesten sakladım.

"Geçmişten gelen patlamanın seni gevşeteceğini umuyorum ve belki burada ve orada bir mola verirsin." Tezgâhtan atladı. "Knox'u ara. Charlotte'la nasıl tanıştığınız hakkında bazı soruları var."

"Siz ikiniz iki genç kız gibisiniz. Knox'a söyle nefesini tutmasın."

Saatine bakar ve geldiği yerden arka kapıdan çıkmak yerine ön kapının kilidini açar ve kapıyı iterken kapalı işaretini açık hale getirir.

"Götlük yapmayı bırak da ara onu."

Livvy kapı kapanırken içeri giriyor ve tezgâhın arkasında bana katılıyor. "Günaydın, Cal."

"Hey, Livvy."

"Dün gece nasıl uyudun patron?" "Pardon?"

"İyi bir gece geçirdiğini ve yeni bir bayan arkadaşla ayrıldığını duydum." Lanet olası Owen.

Neden en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini işe almanın iyi bir fikir olacağını düşündüm ki? Her gün Daisy ile çalışmak gibi.

"Senin şu kardeşin çenesini nasıl kapalı tutacağını bilmiyor, değil mi?" Kasanın arkasındaki bilgisayara girerken tükürdüm.

"Etrafta koşuşturup tüm kasabaya anlatacak değil ya, yine de haberin yeterince hızlı yayılacağından eminim." Kasayı açıyor ve konuşurken kasadaki paraları sayıyor. "O bardayken onu aradım ve bana küçük bir zet geçti."

"Gecemin ikinizi de eğlendirebilmesine çok sevindim. Bir şey değil."

"Peki, o kim? Owen ikinizin birbirinizi nasıl tanıdığınız konusunda ketum davrandığınızı söyledi."

"Bu kasabadaki insanların nesi var böyle? Benim ve zamanımı kiminle geçirdiğim hakkında endişelenmekten başka yapacak daha iyi işleriniz yok mu?"

"Pek sayılmaz. Bu, ıplak rodeo palyaosunun güpegündüz Ana Cadde'de yürümesinden bu yana Goose Hollow'da olan en heyecan verici şey. Bu bir yıl önceydi. Hepimiz konuşacak yeni bir şeyler arıyoruz."

Gülümsemesini ya da omuzlarının titremesini gizlemeyi başaramasa da, bundan benim hoşuma gitmeyecek kadar keyif aldığı çok açık. şu anda kimsenin saçmalıklarına ihtiyaım yok. Yapmam gereken çok şey var. Bizim için çalışan herkesi işinde tutmak gibi.

"Ne var biliyor musun?" Ruby beni takip ederken ofisime doğru fırladım. "Boş zamanımı nasıl geçirdiğim ve kiminle geçirdiğim kimseyi ilgilendirmez."

"Ben de ne zamandır ilk kez keyfinin yerinde olduğunu düşünüyordum. Sanırım biriyle yatmadın."

Masamdan telefonumu kaptığım gibi ofisimi kilitliyorum. "Hadi kızım. Mabel'ı ziyarette gidelim."

Heyecanlanan Ruby, n ayaklarını yerden kaldıracak kadar zıplıyor. iftliği en az benim kadar seviyor.

"Yetki sende. Günü ben alıyorum," diyorum binadan çıkarken Livvy'nin yanından geçerken.

"Hey! Nereye gidiyorsun?"

"Dediğim gibi, ne yaptığım seni ."

Dışarıdayım ve onun ukala cevabını duyduğumda kapı hala kapanıyor. "Gerçekten biriyle yatmalısın, Cal!"

Kamyonetimin kapısını açıp Ruby'nin benden önce atlamasına izin verirken, "Keşke beni bu kadar kötü bir ruh haline sokan şey seks eksikliği olsaydı," diye mırıldanıyorum içimden.

O yolcu koltuğundaki yerini aldı, ben de motoru çalıştırıp park yerinden çıktım ve kamyonu şu yöne doğru çevirdim

buradan başka bir yerde.

Chapter Sixteen

Callen

("İyi kız, Mabel."

Sesimi sakın tutarak kestane rengi çeyreğime yaslanıyorum

At.

"Harika bir dikkat dağıtıcıydın, tatlım. Teşekkür ederim." Elimi yavaşça arka bacağından aşağı kaydırıyorum ve toynağını kontrol etmek için ayağını kaldırıyorum. "Oldukça temiz görünüyor. Bunda temizlenmesi gereken sadece birkaç şey var. Sen farkına varmadan işimiz bitmiş olacak."

Daha önceki iki sabah yaptığım gibi, iki saatlik sürüşümüz sırasında toynağında biriken pislikleri ayıklıyorum, ardından arka cebimden toynak tırnığını çıkarıp ilave kir ve döküntülerden kurtuluyorum. Bacağını bıraktıktan sonra aletlerimi bırakıp fırçayı alıyorum ve tüylerini iyice temizliyorum. İlgiye bayılıyor ve bunu hak ediyor da.

Ter atmak ve hayatımdaki meraklı insanlardan uzakta zaman geçirmek güzel bir rahatlama oldu. Keşke Charlotte'u aklımdan çıkarma hedefim işe yarasaydı. Onun yerine, son iki saatimi bunu tekrar yapmasına nasıl izin verdiğimi anlamaya çalışarak geçirdim. Neden lanet kalbimin ve dürüst olalım, aletimin beynimin bana söylediklerini geçersiz kılmasına izin verdim?

Ama şimdilik, Mabel'ı fırçalamanın sakinleştirici görevinin beni yatıştırmasına izin veriyorum. En azından ahırın sessizliği kadar ve yavaş, istikrarlı

atı fırçalama hareketi beni sakinleştirebilir.

Çalışırken nefesime odaklanıyorum, tıpkı Daisy'nin bana öğrettiği gibi dörde kadar sayarak nefes alıyorum ve yine dörde kadar sayarak nefes veriyorum. Bu tekniği geçen yıl bir meditasyon ya da yoga dersinde öğrenmişti ve asla kabul etmesem de, onun küçük nefes alma hilesi geceleri uykuya dalmama yardımcı oluyor.

Eğer çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi huzurlu dinlenmemi bölmeseydi, muhtemelen şimdi yardımcı olurdu. Ruby durumu kontrol etmek için koşmaya başladı. Bir arabanın kapısı kapanıyor ama havlamayınca tanıdığı ve sevdiği biri olduğunu anlıyorum.

"Sence hangi meraklı piç olacak?" Ayak sesleri yaklaşırken Mabel'a söylüyorum.

"Ne cüretle annen hakkında böyle konuşursun?"

Oops.

Annem köşeyi dönüyor, son altı aydır hiç olmadığı kadar iyi görünüyor. Beni ukalaca bir yorum yaparken yakaladığı için memnun, bugünlerde pek görmediğimiz bir gülümsemeyle gülümsüyor. Bu hoş bir manzara. Uykusuz geceler yüzünden gözlerinin altında hâlâ torbalar var ve hatırladığımdan çok daha zayıf ama gözlerine yeniden ışık girmiş gibi görünüyor ve bu ona çok yakışıyor.

"Özür dilerim, işime burnunu sokan çocuklarınızdan biri ya da muhtemelen Owen sandım."

"Hayır, oğlum. Sadece senin müdahaleci annen," diyor ve Mabel'ın koklaması için elini uzatıp kestane rengi burnunu ovuşturuyor. Cebinden bir havuç çıkarıyor ve Mabel mutlu bir şekilde atıştırmalığını kabul ediyor.

"Nasılsın anne?"

"Ben gayet iyiyim. Asıl soru, sen nasılsın?" diye soruyor, kabinin kapısına yaslanmış, beni inceliyor.

Karışık duygularımı belli etmemeye dikkat ederek Roxie'nin böğrünü okşuyorum. "Ben her zaman iyiyim, bunu biliyorsun."

Kıkırdıyor. "Sen her zaman grubun en kötü yalancısı oldun."

Her zaman içimi görebiliyordu. Fırçalamaya devam ediyorum, atı aramızda tutmaya dikkat ederek onun görüşünü engelliyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Birkaç hafta önce mağazanın dışında Charlotte ile tanıştım. Tatlı kız. Çok güzel."

Lanet olası kardeşlerim ve onların koca ağızları. Bu kasabada kutsal bir şey var mı?

"Tamam."

"Kardeşiniz onu Goose Hollow'a gelmeden önce tanıdığınızı söyledi."

"Şimdi mi?"

"Ve kız kardeşin ondan hoşlanıyor gibi göründüğünü söyledi. Hatta geçen gece bardan onunla çıkmış bile olabilirsin."

"Kimsenin bana bir aile toplantısı mı vardı?" "Sadece senin için endişeleniyorlar, Cal."

"Endişelenecek şey yok."

"Ondan gerçekten , değil mi?"

"Onun aynı şekilde hissetmemesi önemli değil. Beni hayalete çevirdi. İlk kez olmuyor."

"Onunla sadece bir kez tanıştığımı biliyorum ama pek öyle birine benzemiyor." "Bir şey olduğu başka bir şey olduğunu düşündürmekte gerçekten tam tersi."

"Eminim hikâyenin devamı vardır. Onu aramayı denedin mi?"

"Numarası bende yokken bunu yapmak zor."

"Burası küçük bir kasaba. Nerede kalıyor?" "Sana söyleyemem."

Bugün ortaya çıkan neden annem olmak zorundaydı? Normalde uzak tutabildiğim duyguları yüzeye çıkarmanın bir yolunu buluyor. Şu anda pamuk ipliğine bağlıyım ve beni kırabilecek biri varsa o da odur. Çiftliğe gelmek benim stres atma yöntemim. Kaçış. Annemle olan boktan aşk hayatım hakkında konuşmak bunların hiçbirisi değil.

"Ne hakkında-"

"Anne, başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

Tereddüt ediyor ve tartışacağından endişeleniyorum ama sonunda omuzları çöküyor. "Elbette, tatlım."

Ve... Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Annem ve tüm aile beni seviyor. Elbette, istilacı ve bunaltıcı olabiliyorlar, ama sevgilerinden meraklılar. Ama Charlotte'la aramızdaki bu şeyi kendimiz çözmeliyiz. Karışan aile üyelerine gerek yok.

Mabel'in tımarını bitirdiğimde, artık arkasına saklanmak için bir bahanem kalmadı. Bir elimle burnunu son bir kez okşarken diğer elimle cebimden küçük bir havuç çıkarıyorum. Havucun yumuşak tüyleri

Ağızına götürdüğünde dudakları avucumu gıdıklıyor.

Anneme bakmadan önce yüz ifademi düzeltiyorum ve manik değil de hoş görünmesini umduğum bir gülümseme takınıyorum. "Seni görmek güzel ama raptiyeleri kaldırmam gerekiyor."

Ben ortalığı temizleyip her şeyi kaldırırken o da sessizce beni takip ediyor.

Bitirdiğimde "Benimle yürü" dedi.

Bu bir rica değil. Kolunu benimkine dolayarak beni ahırın kapısına doğru yönlendiriyor. Sözsüzce, çit hattı boyunca sabah güneşine doğru yürüyoruz. Ahırda bir at kışırken Ruby önümüzden ineklere doğru koşuyor. Sabahtan beri şansımıza çıkan istikrarlı rüzgâr tenimi serinletiyor ve muhteşem toprak, gübre ve yonca kokusunu uyandırıyor.

"Biliyorsun, babanı kaybetmek hepimiz için çok zor oldu."

"Biliyorum."

"Ama bir de işi devam ettirme baskısı var. Hayalini devam ettirmek."

"."

"Öyle olduğunu biliyorum evlat. Hepimize göz kulak olma baskısını her zaman de biliyorum. Hepimizin güvendiği kişi sensin. Hatta tüm kasaba sana güveniyor. Babanın her şeyi senin üzerine yıkması çok fazla."

"değil."

Beklememi işaret etmek için boştaki elini kaldırıyor. "Sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum Cal. Sen olmasaydın son altı ayı nasıl atlatırdım emin değilim."

Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermeyerek dörde kadar nefes alıp verirken gözlerim duyguyla yanıyor. Babamı kaybetmek hepimiz için zor oldu ama annem en iyi arkadaşını ve hayatının aşkını bir anda kaybetti. Tanrım, onun acısını dindirebilmeyi ne kadar isterdim. Onun sevgisi kardeşlerimin ve benim bileceğimiz en büyük hediyedir. Annemiz bizim için her şeyi yapardı. Biz çocukken kanserle savaştı, bir antrenmanı, bir okul etkinliğini kaçırmayı reddetti ve hatta her gece yatağa gittiğimizde bizi öptü. Bunun ona verdiği zararı fark edemeyecek kadar küçüktük. Yaşadıklarının büyüklüğünü takdir etmek için. Bildiğimiz tek şey, ailemizin onun hayatındaki en önemli şey olduğuydu. Sevildiğimizi ve sevgi vermenin ne kadar önemli olduğunu bilmemizi sağladı. Burayı anında satardı.

onun çocuklarından birine yardım etmek için kalp atışı. Ve bunun asla gerçekleşmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Seni seviyorum anne."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Çitin önünde durduk, herkesin en sevdiği yayla ineği Bernadette, ona alıştığı günlük sevgi dozunu vermemizi bekliyor.

"Ben de seni seviyorum. Ama senin için endişeleniyorum." Bernie'nin başını kaşıyabilmek için kolunu benimkinden ayırıyor. "Charlotte kasabaya geldiğinden beri kendinde değilsin. Babanı özlemekten daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyorum. Eğer bir şeyler oluyorsa bana söyleyebilirsin."

Bu olmaz, yapamam.

"Başa çıkamayacağım hiçbir şey yok."

"Ama ne olursa olsun tek başına halletmek zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne zaman hazır olursan seni bir krep bekliyor olacak."

Sharon McKinnon ve onun krepleri. Onlar her zaman berbat bir durumu biraz daha iyi hale getiren iyileştirici merhemdir. Kırık kalp. Krep. İstedığınız üniversiteye giremediniz. Krep. İki kolunuzu da kırdınız ve lise dansına gidemiyorsunuz. Seni kreplerle besleyecek. Gece ya da gündüz, bir yığın krep ihtiyacınız olduğunda yanınızda olacak.

"Teşekkürler anne."

"Bu konuyu benimle konuşmak istemiyorsan Angus, Daisy ya da Owen ile konuş. Knox'un sadece bir telefon uzaklığında olduğunu biliyorsun."

Knox bunu parmaklarını şıklatarak çözebilirdi ama bu onun sorumluluğu değil. Benim sorumluluğum.

"Evet, hanımefendi."

"Baban işi yürütmen için sana bıraktı ama bu senin hayatın. Eğer istediğin bu değilse, başka bir yol buluruz."

"Hayatım boyunca orada çalıştım. Bu benim bir parçası. Bundan vazgeçmeye hiç niyetim yok."

"O mağazadan daha fazlası olduğunuzu *hatırladığınız* sürece. Bu iş seni tanımlamıyor. Sen olağanüstü bir ve bu dünyaya sunacağın çok şey var."

"En sevdiğinin ben olduğumu hep biliyordum,"

diye şaka yapıyorum. "Şşş... diğerlerine

söyleme." Kıkırdıyor. "Dudaklarım mühürlü."

"Güzel. Bu şekilde kalsın."

Başını omzuma yaslıyor ve birkaç dakika sessiz kalıyoruz. Tek ses Bernadette'in nefes alışları ve diğer hayvanların uzaktan gelen sesleri. Annem iyi bir duruş sergiliyor ama babamı kaybetmek... sanki ruhunun bir parçası gitmiş ve her günü otomatik pilotta geçiriyor gibi.

"İyi misin?" "İdare ediyorum, Cal."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Ah, tatlım. Babanı çok özlüyorum. Kırk altı yıl boyunca en iyi arkadaşım ile evliydim. Böyle bir kaybı düzeltmenin yolu yok."

Tanrım, kalbim onun için kırılıyor.

"Sadece seninle *Hainler*'i izlememi ya da yemek yememi istesen bile. *Sen* bir yük değilsin. Ben her zaman buradayım. Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, senin için yapamayacağım hiçbir şey yok anne. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum evlat. Ama benim için endişelenme. Ben iyi olacağım."

Ona en iyi şüpheci bakışımı atıyorum. "Tanrım, acaba nereden aldım?" "Kes ." Başını omzuma yaslıyor. "Şimdi, Bugün ne yapıyorsun? Okulu mu asıyorsun?"

"Hayır, sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Eve gidip hızlıca bir duş almam lazım, sonra da içeri gireceğim."

"İşe yaradı mı? Kafan rahat mı?"

"Yakınından bile geçmiyor."

Geri dönüp ahıra ve kamyonetime doğru ilerliyoruz. Havadan sudan konuşuyoruz ve daha ciddi bir sohbeti arkamızda bırakıyoruz.

Kamyona vardığımızda ona sarıldım ve fısıldadım, "Seni seviyorum." Sarılma sayısız saniye boyunca devam etti. O çok şey yaşadı ve hayatının aşkını kaybetmekten daha kötü bir acı düşünemiyorum.

Onu serbest bırakarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "Eğer senin olduğun her şeyi görmüyorsa, o zaman kalbine değmez."

Chapter Seventeen

Charlotte

T Su yüzümden aşağı akıyor, gözyaşlarımla karışıyor.
İki haftamı aldı ama işte ... duшта ağlıyorum.

Goose Hollow'a gelmeden önceki bir ay boyunca duшта ağlamak benim normalim olmuştu. Evdeki duşumun spreyi altında geçirdiğim zaman yüzünden parmak uçlarım büzüşmüş bir halde saatler geçirdim.

Hayatınızdaki en önemli kişiyi kaybettiğinizde nasıl tepki vereceğinizi asla bilemezsiniz. Benim için o kişi babamdı. O benim dünyamdı. Babam beni tek başına büyüttü ve çok da iyi bir iş . Anne ve baba rollerini üstlendi. Arkadaş ve akıl hocası.

Şirketini kurarken ve eğlence hukukunda bir efsane haline gelirken hiçbir çay partisini ya da atletizm yarışını kaçırmadı. Saygın bir avukat olmanın yanı sıra müzik ve ahşap işçiliğine olan sevgisini de benimle paylaştı. Babam her zaman adil ve *her zaman* profesyoneldi.

Personelin ve müşterilerimizin beni güçlü ve kendinden emin görmeleri önemliydi. Babam gitmiş olsa bile onlarla ilgilenileceğine dair onları temin etmek. Bu nedenle acımı ve öfkemi içime attım. Sadece yalnızken ve duшта dışarı çıkmasına izin veriyordum.

Orası benim sığınağımdı.

Haftalarca, spreyin altında bitmek bilmeyen gözyaşları dökerdim. Ama duştan çıkar çıkmaz, o gözyaşları buharlaştı ve benim

Duygularımı kalbimin içine özenle yerleştirdim. Duygularımı bölümlere ayırdım ve Michael Carruthers'ın yerine geçip işime baktım.

Babamın ofiste olmayışı çok güçlüydü. O özel bir adamdı. Herkes onu severdi ve onun için çalışan herkesi ailemizin bir üyesiymiş gibi severdi ve bunu bilirdi. Yılın en sevdiği günü Disneyland'daki Carruthers aile günüydü. Her yıl yeni bir çift kulak alardı ve Space Mountain için sıraya girmek için parkta yarışarak en sevdiği gezintiye yeterince hızlı gidemezdi. Bir odaya girdiğimde bir iş arkadaşımın gözyaşlarına boğulduğu birçok olay oldu çünkü onlara onu hatırlatıyordum. Ama ben değil. Her nasılsa, duygularım saklı kalır ve tek damla gözyaşı dökmeden onları teselli ederdim.

Babamı kaybetmek hayal edebileceğimden çok daha fazla acı veriyor. Uzun süredir hasta olması önemli değil. Böyle bir acıya asla tam olarak hazırlıklı olamıyorsunuz. Yeni geleceğime doğru son adımları atarken, bu her ne olursa olsun, bir şekilde beni ondan daha da uzaklaştıracığından korkuyorum. Bundan sonra ne olacağını düşündüğümde bu duygu her zaman kalbimi sızlatıyor.

Yine de tüm bunlar aklımdayken, buraya geldiğimden beri bir damla gözyaşı dökmedim. Belki de güzel manzara ya da tempo değişikliği ve harika insanlar yüzündendir. Büyük olasılıkla, huckleberry soft serve ve benimle bir geceden fazlasını istediğini düşündüğüm sakallı kovboy en büyük dikkat dağıtıcılardır.

Son iki günü müvekkillerle sanal görüşmeler yaparak ve firmanın yaklaşan davalarından biri için içtihat araştırarak geçirdim, ancak Callen ve onun iletişim eksikliği sürekli aklımdaydı. Bu sabah alarmım çaldığında ve ondan hiç mesaj gelmediğini gördüğümde kırılma noktasına geldim ve kendimi duşta buldum. Ağlayarak.

Sanki Cal'in soğuk omzunun yarattığı hayal kırıklığı ve reddedilme, uzak tutabildiğim tüm duygularımı ortaya çıkardı ve sel gibi geri geldiler. Üzüntü, öfke ve kafa karışıklığı beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Geçen sabah Callen uyurken numaramın yazılı olduğu notu komodinin üzerine bırakırken hissettiğim sersemlik, duşun zemininde dizlerimi göğsüme çekerek otururken hiçbir yerde bulunmuyor. O sabah, dünyam sanki

Oregon'a geldiğimde aradığını bilmediği şeyi buluyordu.

Bu sabah, yalnızlık kalbimi ele geçirdi. Darülaceze bakımının son haftalarında babamın başucunda oturduğuma dair anılar. Vefat ettiği gece son nefesini verirken elini tuttuğum anılar. Hepsi bir adam yüzünden tekrar gün yüzüne çıktı.

Bu düşünce damarlarıma bir öfke dalgası gönderiyor ve kendimi fayans zeminden kaldırıyorum. Bu saçmalık. Buraya geldiğim günden beri bana kabalıktan başka bir şey yapmayan bir adam yüzünden kendime acıyarak bir saniye daha geçirmeyeceğim.

Onu uyandırmak istemediğimi ama Doğu Yakası'ndaki bir müşterimle sanal bir toplantım olduğunu ve gitmem gerektiğini açıklayan bir not bıraktım. Telefon numaramı bıraktım ve beni aramasını söyledim.

Evet, iki buçuk yıl önce ortadan kayboldum. Sözümü tutmadım ve ona adımı vermeden ya da veda etmeden kaçtım. Bu konuda hala kızgın ve neden ayrıldığımı konuşmamız gerekiyor ama o sessizliğe gömülmüşken bunu yapmak çok zor.

Los Angeles'ta tanıştığımızda hâlâ aynı adam olduğunu belli etmek isteyen biri için bunu göstermenin komik bir yolu var. Bir geceden fazlasını isteyen aynı adam. Sıradan şeyler yapmayan ve bu gerçeğin çok açık olduğundan emin olan aynı adam. Beni yatağına götürmeden önce aynı fikirde olduğumuza dair güvence vermemi istedi.

Yine de üç gün oldu ve tek kelime etmedi. Bir arama bile yok.

Metin değil.

Bu bir çeşit çarpık intikam mı? Ayrıldığım sabah hissettiklerinin bir kısmını benim de hissetmemi mi istiyor?

Pazar öğleden sonra ondan haber alamayınca içgüdüsel olarak evine gidip onu aramak istedim ama bu bana biraz fazla muhtaçmışım gibi geldi. Çaresiz. Evinden ayrılalı sadece sekiz saat olmuştu ve belki de planları vardı? O gece yatağına karnımda bir çukurla girdim.

Pazartesi günü meşgul olmak için elimden geleni yaptım. Yüzmeye gittim, öğleden sonraki toplantılarımla uğraştım ve telefonumu milyonlarca kez kontrol ettim. Tıpkı bir önceki gece olduğu gibi, yatağına üzgün ve utanmış bir şekilde girdim, ancak dün gece öfkem artmaya başladı ve hayal gücüm coştı.

Ona bir şey mi oldu?

Bu bir çeşit test mi?

Cumartesi günü söylediği her şey saçmalık mıydı?

Bilgilerim onda var. İş yüzünden erken ayrıldığım için cidden kızmış olamaz. Sessizliğini anlamıyorum. Üç gece önce söyledikleriyle uyuşmuyor.

Bunu düşündükçe daha da fkeleniyorum. Gözyaşlarım acı ve üzüntü gözyaşlarından öfkeli bir hayal kırıklığına dönüşüyor.

Yeterli.

Bu suyu kapatır kapatmaz, artık gözyaşı yok. Büyük kız klotumu giyeceğim ve onu bulup aklımı başına getireceğim.

O eskisi gibi bir adam olabilir ama ben aynı kadın değilim. Hayatımı değiştiriyorum. Beni mutlu eden şeyler yapıyorum ve kaderimin kontrolünü elime alıyorum. Ve paspas muamelesi görmek yeni benliğimin bir parçası değil.

Callen McKinnon kıımı pebilir.

Chapter Eighteen

Callen

"O "Maviyi daha mı çok seviyorsun?"

Dükkan üç saattir açık ve sanırım arkadaşım ve yerel kahve dükkanı sahibi Rebecca

Bu saatlerin en az ikisinde boya bölümümüzde duruyordu. Elinde yirminci boya örneği olmalı, sabahtan beri görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım sinir bozucu baş ağrısı varlığını hissettiriyor.

"Rebecca." Kızgınlığımı gizleyemeyerek iç çektim. Onu hayatım boyunca tanıdım ve arkadaşım olarak görüyorum ama misafir banyosunu ne renge boyadığı gerçekten umurumda değil. "Benim neyi sevdiğim önemli değil. Burası senin banyon. Yeşil ya da mavi. Senin seçimin."

"Bugün çok huysuzsun. Kışında ne var Cal?"

"Özür dilerim. Aklımda bir sürü şey var."

Günlerdir doğru düzgün bir gece uykusu çekmemiş olmam da yardımcı olmuyor. Çarşafarımda Charlotte'un kokusuyla uyandığımdan beri iki sabah daha geçti. O zamandan beri, ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Beni nerede bulacağını bilmiyormuş gibi değil. Bunu her düşündüğümde, yeniden sinirleniyorum. Öfkemi dizginlemek gittikçe zorlaşıyor.

Numaralarımızı değiştirmemiş olabiliriz ama nerede çalıştığımı biliyor. Nerede yaşadığımı biliyor. Tüm uğrak yerlerimi ve ailemin çoğunu biliyor. Sadece sorsa, Angus bilgilerimi anında verirdi, ama kardeşim onu görmedi.

Evet, sordum.

Ve. Bu. Kızdırıyor. Beni. Kızdırıyor.

Telefonum alıyor, Rebecca'dan ve son yirmi dakikadır baktığı iki boya örneğinden uzaklaşmam için bir bahane veriyor.

"Affedersiniz. Ben Knox. Bir şeye ihtiyacınız olursa Loten'i ağırın." "Oh, elbette. Lütfen getirin."

Aslında demek istediği *Knox için her şeyi* yapar.

ROCK TANRI

Hey, arkadaşım Charlie uzun bir tatil için kulübede kalıyor. Bu sabah uğrayıp havlu ve çarşafların temiz olduğundan emin olur musun? Minnettar olurum.

CALLEN

Sana da merhaba. Seninle iki haftadır konuşmadım ve sen bir merhaba bile diyemiyor musun?

ROCK TANRI

Selam dedim. olursa sonra beni ara. Los Angeles'tayım, değişiklik olsun diye aynı saat dilimindeyiz.

CALLEN

Elbette. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?

ROCK TANRI

Hayır, sadece kulübeye uğradım. Teşekkrlar, kardeşim.

şimdi, Knox'un kamarotuyum. Harika. Bu yeni ve istenmeyen görev için homurdanabilirdim ama en azından beni Rebecca'dan, onun boya seçiminden ya da seimsizliğinden ve dükkandan biraz olsun uzaklaştırıyor. Bu mola işime yarayabilir.

"Hey, Loten!" Rafları doldurduğu pil reyonuna doğru bağırıyorum.

"Evet, patron?" bağırıyor.

"Hemen kulübeye gitmem gerekiyor ama kısa süre içinde döneceğim. Benim için n tarafa göz kulak olur musun?"

"Peki efendim. Bir saniye içinde orada olacağım."

"Teşekkürler."

"Hadi kızım." Ruby tezgahın arkasındaki yatağındaki uykusundan uyanıyor ve hızlı bir silkinişten sonra beni kapıda karşılıyor, bir süreliğine dışarı çıkacağım için en az benim kadar heyecanlı.

* * *

Kulübe dükkândan arabayla sadece on dakika uzaklıktadır, son beş dakikası ise Goose Hollow Gölü'ne giden dolambaçlı bir toprak yoldan ibarettir. Kulübe görüldüğünde siyah bir SUV garaj yoluna park edilmişti. Harika, kiracısıyla kişisel temas kurabileceğim. Beni çoktan burada oldukları konusunda uyarabilirdi.

Ne .

Kamyonetten inerken Ruby'ye baktım ve "Burada kal kızım. Hemen döneceğim." Hava henüz sıcak değil ve camlar kapalı. Kamyonun önünden geçerken, SUV'un üzerindeki kiralık olduğunu gösteren etiketleri fark ediyorum. Turist. Daha da iyisi.

Kapıyı ve tekrar çalmadan önce yavaşça beşe kadar saymasını bekliyorum. Acelem yok, sadece Knox'un orospu çocuğu olduğum için üzgünüm. Ne olursa olsun, ikinci vuruşumun arkasında muhtemelen gerçekten kastettiğimden daha fazla güç var.

Kapının diğer tarafındaki kilit dönüyor ve açıldığında midemin bulandığını hissediyorum. Charlotte üzerinde sadece bir havluyla kapının duruyordu.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Burada ne halt ediyorsun?" Havladım.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Şımarıklık mı? Şu an benimle dalga mı geçiyor?

Ama sesi her zamanki cesaretinden yoksun. Bunun yerine, düz ve cansız geliyor. Bir şeyler ters gidiyor. Islak saçları yüzünü perdeliyor ve onu tanımamı zorlaştırıyor. Ama görüşümde umursamayacağım kadar çok kırmızı var. Bana bir kez daha yaşattıklarından sonra olmaz.

"Charlie nerede?" Beni içeri davet etmemiş olmasını umursamadan buldozer gibi eve giriyorum.

"Affedersiniz?"

"Beni duydun. Nerede o, Charlotte?"

Ön kapıyı kapatıyor ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslanıyor. Sessiz.

"Daha üç gece önce birlikteydik ve sen çoktan hayatına devam mı ettin? Bu ne lan?" Oturma odasından geçip mutfağa girdiğimde mutfağı boş buldum.

Kapıyı itiyor ve elleri kalçalarında beni takip ediyor. "Özel olduğumuzu fark etmemiştim."

Suratıma bir tokat atabilirdi ve bu kadar acıtmazdı. Gözlerinin içine bakamadan, Charlie'yi aramak için koridorda hışımla ilerliyorum. Eğer Knox'un arkadaşlarından biriye, muhtemelen yüzleşmekten korktuğu için saklanan sümüklü bir Hollywood dangalağıdır.

Sahiplenme duygusu, omzumun üzerinden "Ben paylaşmam Charlotte" diye bağırdığımda öfkeli adrenalin patlamamı körüklüyor. Bunu açıkça belirtmiştim. Ben değişmedim. Bunu anladığını söylemiştin."

Banyoyu kontrol ettim, hala duştan çıkan buharla doluydu. Ama duş perdesinin arkasında saklanan bir dangalak yok. Burada hiçbir şey yok. Sadece Charlotte'un kokusu.

Koridora tekrar girdiğimde, diğer uçtan beni izlediğini hissedebiliyorum ama ona doğru bakmaya cesaret edemiyorum.

Bu çok fazla.

Çok iyi görünüyor.

Çok çıplak.

Onu böyle hayal edemiyorum. Başka biriyle.

Yatak odasının kapısını öyle bir açıyorum ki duvardan sekip bana geri geliyor. Varsa hasarı başka bir gün düzeltirim. Kapıyı geride tutarak etrafı tarıyorum ama kimseden iz yok. Dolabın kapağını açıyorum ama orada da korkaklar saklanmıyor. Aynı şey ikinci yatak odası için de geçerli.

Kendimi toparlayarak, kollarını kavuşturmuş, eğlenmiş bir halde durduğu oturma odasına doğru ilerliyorum. Yolu kapatıyor, beni etrafından dolaşmaya zorluyor.

"Nerede bu korkak? Dışarıda mı?" Küçük mutfaktan geçip arka kapıyı açıyorum ama sadece iki adım dışarıda, daha önce hiç orada olmayan bir piknik masası görüyorum.

Her şey .

Kalbimin etrafındaki yumruk serbest kalıyor. Öfke kaçıyor ve ardında anlayış bırakıyor. Rahatlamış bir şekilde mutfağa geri dönüyorum ve Charlotte'u yaslanmış buluyorum.

"Sen Charlie'sin."

"Charlotte, ama arkadaşlarım bana Charlie der."

Tanrım, bu kadın. Onun varlığı sağduyumu yok ediyor ve ona olan ihtiyacımı geçiriyor. Elimi saçlarımın arasında gezdirip nefes veriyorum. "Tanrıya şükür."

Kahretsin, eğer bana bakışı beni çözdüyse. Beni kızdırmış olması hoşuna gidiyor. Yine de gözleri ve burnu kızarmış. Ben buraya gelmeden önce ağlıyordu ve bu karnıma bir yumruk gibi indi. Beni terk ettiği için kızgın olabilirim, ama elimde değil ama onun için yanlış olan her şeyi daha iyi hale getirmek istiyorum.

"Nedenmiş o?" Lanet olası alt dudağını ısıyor ve ıslak saçlarından bir parçayı parmağının etrafında döndürüyor.

Belli ki bir sorun var ve daha önce yaptığım gibi onu rahatsız eden şeyi ortadan kaldırmamı istediği için mi bana yaklaşıyor diye düşünmeden edemiyorum. Kontrolü ele almamı mı istiyor?

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun," diyorum, aklının nerede olabileceğini görmek için suları test ediyorum.

"Paylaşmıyorsun, biliyorum." Gözlerini deviriyor, sonra yere bakıyor. Sesi ne kadar şımarık çıksa da, tavrında bir kofluk var. Acı çekiyor ve ben onu yatıştıran merhem olmaktan başka bir şey istemiyorum. Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde gözleri adeta endişelerini gidermem için bana yalvarıyor.

Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum.

"Charlotte?"

"Callen?"

Havlusunun önünü bir parmağımınla kolayca açıyorum ve yere düşüyor. Aletim bir anda sertleşti. Muhteşem bir kadın ve vücudunu yavaşça değerlendirdiğimi saklamaya çalışmıyorum. Güneşin öptüğü zeytin rengi teni, ince bronzluk çizgileri, dolgun göğüsleri ve sert meme uçları, atletik yapısı, uzun bacakları ve kıvrımlı kalçaları. Kıcı görünmüyor ama erkeklerin hayalini kurduğu bir kıcı. Bunu ilk elden biliyorum. Vücudu iki yıldır benim için şaplak bankası malzemesi oldu.

"Başka biriyle bu şekilde çıplak olduğunu sanıyordum Charlotte." Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor ama henüz değil. Bunu nereye götüreceğini görmek istiyorum.

"Peki ya öyleyse? Ne yapacağım ya da kiminle yapacağım konusunda söz sahibi olduğunu kim söyledi?"

Gerçekten yine mi bu işe döndü?

""

Dürüst cevabımı duyduğunda gözleri hayatla parlıyor. Eğer daha fazla dürüstlük duymak istiyorsa, bunu ona vereceğim. Gözlerindeki ışığı koruyan her neyse.

Sanki karşımda çıplak olmak onu hiç ürkütmüyormuş gibi buzdolabına doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. Ortamdaki ışık onun mükemmel tenini yumuşak bir şekilde aydınlatıyor ve en iyi özelliklerini ortaya çıkarıyor.

"Gerçekten benimle yatabileceğini, hiç aramayacağını, sonra da kaldığım yere gelip hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda söz sahibi olmayı talep edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Numaran bende yokken seni nasıl arayabilirim Charlotte?"

Bir şişe su açıyor, uzun uzun içiyor, içerken boğazı hareket ediyor. Ne yaptığını biliyor. İlgisiz bir şekilde şişeyi buzdolabına geri koyuyor ve kapıyı kapatıyor, sonra bana doğru yürüyor.

Bu kadın en çileden çıkarıcı yönleriyle bambaşka biri.

"Her şey sırayla. Yatağın başucuna numaramın yazılı olduğu bir not bıraktım."

O ne?

Not yoktu.

Evi aradım.

"İkincisi, arkadaşlarım bana Charlie der. Biz arkadaş değil miyiz?"

Yanımdan geçip gidiyor, benimle yemek alanının tamamını kaplayan büyük meşe masanın arasında duruyor, onu gördüğümde ve not bıraktığını öğrendiğimde kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor. Daha fazlasını istiyordu.

Ve şu anda ona çok daha fazlasını vermek istiyorum.

"Ben senin arkadaşın değilim ve bunu sen de biliyorsun." Yanından geçip masanın ucundaki uyumlu ahşap sandalyeyi çekiyorum. "Şimdi buraya gel ve o güzel kışını bu masanın üzerine koy ve bacaklarını aç."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü seni, seninle neden asla arkadaş olamayacağımıza dair bir hatırlatma ile baş başa bırakacağım."

Chapter Nineteen

Charlotte

T Bu adamda karşı koyamadığım bir şey var. Savaşmadan ona boyun eğmemi sağlayan bir şey.

Havlumu çıkarırken vücudumu incelemesi hayvancaydı ve beni onun için sırlıslık bulacağını biliyordum. Kot pantolonunun içindeki ereksiyonu gizleyemedi ve bu duygunun karşılıklı olduğunu bilmek beni başka bir şey yapmadı. Notumu hiç bulamadığını bilmek de öyle. İntikam peşinde değildi. Bana hayalet gibi davranmıyordu. Callen onu hayalet gibi gördüğümü sanıyordu.

Bu yüzden kırım her akşam tek başıma yemek yediğim büyük masanın kenarına tünemiş durumda. Onun emriyle bacaklarımı yavaşça açıyorum. Manzaraya bakıyor ve gözleri amıma gittiğinde, burada başka bir erkek olduğunu düşündüğünde olduğundan daha öfkeli görünüyor. Ve bu çok seksi.

" "

Ö istemediği için emredileni yapıyorum ve onun kontrolü ele almasından başka bir şey istemiyorum.

Üzerimde durarak elini kalbimin üzerine koyuyor ve işaret parmağını yavaşça göğüslerimin arasında gezdiriyor. İçgüdüsel olarak sırtımı eğiyorum. Daha fazlasını istiyordum. Karnımın ve göbek deliğimin üzerinde bir yol izleyerek, dokunması için çaresizce beklediğim noktaya yaklaşırken yavaşlıyor. Santim santim yaklaşıyor.

Sonunda klitorisime ulaşana kadar. İşaret parmağı, parmağını ıslaklığında gezdirirken hassas çıkıntıyı hafifçe fırçalıyor. Sonra parmağını tekrar klitorisime doğru sürükleyerek aşırı ısınmış bölgenin etrafında dolaşıyor ama asla dokunmuyor. Masanın üzerinde kıvrana kadar nazikçe ve ah, çok kasıtlı olarak beni kızdırıyor.

"Şimdi dikkatinizi çekebildim mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Daha fazlasını beklerken nefesimi tutuyorum. Daha fazlası için dua ediyorum.

Bekleyişin her dayanılmaz anını seviyorum.

Ama sonra ve işkenceci basınç . onunel tamamen kaybolur.

"Charlotte, birlikte geçirdiğimiz zaman bir hafta sonu sikişinden daha fazlasıydı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Sen de en az benim kadar biliyordun."

Bakışlarını karşılıyorum, o kadar yoğun gözlere bakıyorum ki gözlerimi . Bedenim yanıyor, bana tekrar dokunmasını diliyorum. Bunca zamandır onun için sakladığım kalbimdeki yeri doldurmak için onun sözlerinden daha fazlasını istiyordum. "Evet, seks bu dünyanın dışındaydı ama aynı zamanda iki saat boyunca konuştuk. gün boyunca. İsimlerimiz dışında neredeyse her şeyi paylaştık." Üzerime eğiliyor, sol elini başımın yanındaki masaya koyarken diğer eliyle iki parmağını amıma sokuyor. "Yoksa senin babanın kızı olduğunu, onun peşinden aile işine girdiğini ama hayalindeki işin ev çevirmek olduğunu nereden bilebilirdim?"

Parmakları hızlanıyor ve meme ucumu ağzına alıyor. Kalbim onun itirafıyla daha hızlı atarken, eliyle boşalmak için artan ihtiyacım yoğunlaşırken dili sıkı ucun etrafında dönüyor. Diğer meme ucuna doğru ilerliyor, parmakları ritimlerinde acımasız. Bana bu kadar yakın bedeninin sıcaklığı çıplak tenimde karıncalanıyor.

Göğsümü bırakıyor ama parmakları hareket etmeye devam ediyor. Yüzü o kadar yakın ki nefesi yanağımı gıdıklıyor, "Ya da üniversitede bir kızı öpmekten biraz daha fazlasını yaptığını ve ne kadar güzel olsa da sana göre olmadığını. Ya da babanla birlikte şarkı söyleyerek büyüdüğü için Hall & Oates'i sevdiğin gerçeği var. Yüksek topuklu ayakkabılardan nefret ediyorsunuz ama zaman zaman sizi güçlü hissettirdiklerini kabul ediyorsunuz."

"Callen," diye nefes alıyorum. Bedenim onun hareketlerinden, kalbim ise sözlerinden etkileniyor.

Ayağa kalkıp yakınlığını ve parmaklarını çektiğinde hayal kırıklığına uğruyorum. Bana tekrar dokunması için yalvarmak istiyorum ama bir sandalyeyi yerde sürüklerken çıkardığı ses beni susturuyor.

Tam zamanında dirseklerimin üzerinde doğrulup önümde oturmasını izliyorum, öne doğru eğilirken gözleri benimkilerle buluşmadan önce bir süre vücuduma hayranlıkla bakıyor. Dili bana karşı düzleşiyor ve klitorisime ulaşana kadar yalıyor, ağzına alıyor.

Benim onu izlememi izlemesi çok ateşli.

Sakalının en hassas bölgeye sürtünmesi beni neredeyse çıldırtıyor. Ama her ne kadar kıyafetlerini yırtıp üzerine binmek istesem de, bu anı kaçırmamın imkanı yok çünkü bu herhangi bir hızlı sikişten çok daha iyi. Emin olduğum bir şey varsa o da bu adamın beni nasıl iyi hissettireceğini bildiğidir.

Kendi hızında yalamaya devam ediyor. Daha hızlı olmasını ve boşalmak için can attığımı biliyor. Söylemeye gerek yok, bana iyi geceler öpücüğü verir gibi dudaklarını merkezime bastırmak için durduğunda hayal kırıklığından daha fazlasıyım. Yavaşça, bir parmağını içimde yarattığı karmaşada gezdiriyor ve iki parmağı bir kez daha içime giriyor.

Tanrı'ya şükür!

"Takoların sadece Salı günleri için olmadığına inanıyorsunuz. Fıstık ezmesini seviyorsun ama kahveden nefret ediyorsun. Büyürken en sevdiğin köpek Steve adında bir pitbull'du."

Bu nasıl benim hayatım?

Kim böyle bir adamla ikinci bir şans elde eder ki? Ona söylediğim her kelimeyi hatırlayan ve her dokunuşuyla bedenimi ateşe veren bir adamla.

"Ama Charlotte, daha da önemlisi, kendi adını unutana kadar seni nasıl boşaltacağımı biliyorum." Sakalı kalçalarımı gıdıklarken, bacaklarımın arasına yerleşiyor ve açıklığımdan hassas sinir demetime kadar yalıyor. "Şimdi benim için boşal Charlotte" demeden önce.

Ve biliyorum.

Ağzı ve parmakları bana tam olarak istediğimi veriyor.

İhtiyacım olanı.

Ve ben çözülüyorum, ve onun hatırlatması yüksek ve net.

O paylaşmıyor ve ben de paylaşmasını istemiyorum.

Yeryüzüne geri döndüğümde ayağa kalkıyor, parmaklarını yalayarak temizliyor.

"Yakında görüşürüz ve bu arada küçük tartışmamızı unutma."

Ben masanın üzerine kartal gibi uzanmış, az önce ne olduğunu merak ederken arkasına bile bakmadan ön kapıdan çıkıp gitti.

oldu.

Chapter Twenty

Callen

W Evimden bara kadar olan iki blokluk yolu yürürken beyzbolu, kedi yavrularını, bu sabah masada kıvranan Charlotte'tan başka her şeyi düşünmeye çalışıyorum. Birçok yemek yediğim masada.

Ama hiçbir yemek onun tadı kadar tatlı olmadı. Bu yüzden bütün gün kot pantolonumda taş gibi sert bir rahatsızlık vardı.

Yatağımın altında onun notunu bulduğumda hissettiğim rahatlama beni şaşırttı. Bunca zamandır aramızda yanmaya devam eden ateşi göz önünde bulundurursak şaşırmamalıyım ama yine de dizlerimin bağı çözüldü.

Notunu tekrar tekrar okurken Ruby sokulmuş halde yatak odamın zeminine uzandım.

Chip,

Değişmediğine ve adımı bildiğine sevindim.

*Doğu Yakası'ndaki bir müşterimle erken bir toplantı/görüşmem var ve seni uyandırmak istemedim.
Beni sonra ara.*

Numaram 310-555-0100.

Sevgiler, C

Beni terk etmemişti.
Benden kaçmıyordu.
Beni aklından çıkarması için ona bir şans vermek
istemediğimden, yerdeki yerimden ona mesaj attım.

CalLEN

Akşam 6 gibi The House'da akşam
yemeği?

CHARLOTTE

Görüyorum ki notumu
bulmuşsun.

CalLEN

Yatağın altındaydı.

CHARLOTTE

Bana çıkma mı teklif
ediyorsun, Cal?

CalLEN

Bana sadece arkadaşlarım Cal der ve biz asla arkadaş
olmayacağız.

CHARLOTTE

O zaman ne olacağız?

BEN

Arkadaştan çok daha fazlası.

CHARLOTTE

6'da görüşürüz.

Var olduğunu hiç bilmediğim bir yanıımı ortaya çıkarıyor... sadece
onu gören ve isteyen bir canavarı.

Başka hiçbir şey ve hiç kimse önemli değildir.

Bu yüzden, onu dar kot pantolonu ve parlak pembe topuklu
ayakkabılarıyla aynı yüksek masada, etrafı birkaç yerli ile çevrili
olarak bir kez daha gördüğümde, sadece ona ait olan o canavar
devreye giriyor ve beş mil yarıçapındaki diğer tüm erkekleri
parçalara ayırmak istiyorum.

"İyi akşamlar beyler. Charlotte'a eşlik ettiğiniz için teşekkürler ama bu gece benimle birlikte. Aslında, onu her gördüğünüzde, ben burada olmasam bile benimle olduğunu düşünün. Anlaştık mı?"

Hayat boyu komşularım bana sanki daha önce hiç tanışmamışlar gibi bakıyorlar.

"Tabii, Cal. Anladık. Senin kızın olduğunu bilmiyordum," diyor Mark, ellerini havaya kaldırmış olan Owen'a dirsek atarak.

"Ben kimsenin *kızı* değilim," *diye* araya giriyor Charlotte ama çocuklar onu görmezden geliyor. "Evet, dostum. Hiçbir fikrim yoktu."

Greyson ona uzanarak elini uzatıyor. " memnun oldum. Goose Hollow'a hoş geldiniz."

"Bana Charlie de, seninle tanıştığıma da memnun oldum."

Owen hariç herkes uzaklaşıyor ve içimdeki testosteron dolu canavar sakinleşiyor. Ama Charlotte kızmış gibi davranıyor.

"Bu tam olarak neydi? Ben üzerine işeyip kendinize ait olduğunu iddia edebileceğiniz bir yangın musluğu değilim."

"Bunu daha önce konuşmuştuk."

"A tartışma içerir iki İnsanlar. Sen yapti hepsi .. konuşmak."

"Şikayet ettiğini duymadım."

Kızarıyor ve utanarak Owen'dan uzaklaşıyor. "Bu doğru olabilir, ama bir şeyi kabul ettiğimi duydun mu?"

"Anlambilim."

Onun arkasında, Angus'un boktan bir sırtışıla bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Başımı hafifçe sallayarak ona şimdi sırası olmadığını söylüyorum ama rotasını değiştirmiyor.

Charlotte'un elleri kalçalarında. Gözlerinde bu işi benim için kolaylaştırmayacağını söyleyen o ateş var. Çok seksi. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, insanları korkutup kaçırmadan önce konuşmamız gereken daha çok şey var-"

"Hey, ağabey, bu gece seni buraya getiren nedir?" Angus biralari Charlotte ve Owen'ın önüne koyar.

Onu susturmak için bir elimi kaldırdım. "Şimdi olmaz."

"Hadi ama. Knox'u bu hale getiren kadın için en azından bunu yapabilirim. Amsterdam'daki *olay* ona bir bira ısmarlamaktan ibaret." "Bekle. Ne?"

Önündeki masanın altına itilmiş sandalyeyi çekip oturuyor ve birasından bir yudum alıyor. "Teşekkürler, Gus."

"Sorun *değil*, *Charlie*." Gülümsemesini güçlükle zapt eden Charlie, belli ki her garip anı seviyor.

"Knox'u nereden tanıyorsun?" Charlotte'a sordum. Onun yerine sadece Angus cevap veriyor.

"Dostum, o onun avukatı. Onu ve gruptaki diğer dinsizleri aptalca saçmalıkları yüzünden beladan kurtaran kişi o."

Kendimi hasta hissediyorum.

O benimdi. Ama görünüşe göre, onun ilkiymiş.

Knox dünyanın dört bir yanında uyudu ve tekrar geri döndü. Onunla birlikte olma ihtimali, birlikte olmadığını söyleyenlerden daha yüksek.

Zar zor nefes alabiliyorum.

Yüzündeki ifadeye verdiğim tepkiden dolayı kafası karışmış.

"Görünüşe göre ikinizin biraz sohbet etmeye ihtiyacı var, bu yüzden sizi yalnız bırakacağız."

Owen ve Gus gidince beni dikkatle izliyor ve ilk benim konuşmamı bekliyor.

"Lütfen bana kardeşimle yatmadığını söyle." Yüzü

öfkeyle kızarıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Dinle, o bir rock yıldızı ve hayatındaki birkaç kadın sadece *arkadaşı*. Goose Hollow'un tüm nüfusundan daha fazla tek gecelik ilişki yaşamıştır."

"O benim müşterim, seni pislik!"

"Sormak

zorundaydım."

O kadar hızlı ve öfkeli duruyor ki yüksek sandalyesi yere . Bu gece topuklu ayakkabılarıyla biraz daha uzun boylu ve sadece benim duyabileceğim kadar yaklaştığında neredeyse yüzüme bakıyor. "Görünüşe göre *beni* sandığın kadar iyi hatırlamıyorsun. Üniversite dışında, birlikte olduğum tek erkek sendin. Eğer bana bir daha dokunabileceğini düşünüyorsan, hakkımda ima ettiklerine dikkat etsen iyi olur."

Olduğum yerde donup kaldım, cevap veremedim. O haklı. Ben bir pisliğim. Haddimi aştım ve bunun farkındayım ama Charlotte Carruthers söz konusu olduğunda kendime olamıyorum.

O kapıdan çıkar çıkmaz Angus yüzüme baktı. "Ona ne dedin sen?"

Panik ve korku karnıma bir yumruk gibi indi çünkü bu benim hatamdı. Ona kardeşimi nereden tanıdığını sormak için zaman ayırmadım.

Knox'un kulübedeki arkadaşı olduğu ortaya çıktığında. O lanet masanın üzerine serilmiş çıplak vücudu dağıtmaktan fazlasını yaptı.

"Sıçıp batırdım, Gus."

"Bunu düzeltmenin bir yolunu bulsan iyi olur. İki kere kaçmasına izin vereceğın türden bir kadın değıl."

Ne kadar haklı olduğu hakkında
hiçbir fikri yok. Ben tam bir
pisliğıim.

Chapter Twenty-One

Charlotte

"A Sonra da bana kardeşiyle yatıp yatmadığımı sordu! O hafta sonu tanıştığım adamla ne zaman göz göze gelsem aynı hızla kayboluyor. Tam bir pislikti!" Dumanlar içinde En iyi arkadaşıma telefon ettim.

Karissa McGovern ve ben ilkokula beraber gittik. Babamın şirketi yükselişe geçince ben özel bir okula geçtim ama aramızdan su sızmadı. Ben hukuk okudum, o ise lise danışmanı oldu. Kariyerlerimiz birbirinden gece gündüz farklı gibi görünse de yıllar geçtikçe oldukça benzer olduklarını gördük. Danışanlarımın çoğu hayır denmesine alışık değil ve hala hayatlarını kurtarmak için doğru kararı veremeyen şımarık gençler gibi davranıyorlar.

"Oh, Char. Sanırım kafası karışmış gibi. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattın ve o da bunu ikinci kez yaptığını düşündü. Sonra kardeşi için çalıştığını öğrendi ama bunu doğrudan senden duymamıştı. Zavallı adam hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyor."

Karissa her zaman benim mantıklı sesim olmuştur. Callen'la geçirdiğim hafta sonunun ve geçtiğimiz ay yaşanan olayların ayrıntıları konusunda güvendiğim tek kişi oydu. Beni kendimden daha iyi tanıyor.

Ne olursa olsun, Callen bu sabah bana patronluk taslarken kafası karışmış gibi görünmüyordu, ama bu kısmı onunla paylaşmadım. Karissa'ya söylememe gerek olmayan bazı şeyler var.

"Bu doğru olabilir, ama bu ona benimle böyle konuşma hakkını vermez. Hem de herkesin içinde. Ne zamandan beri erkeklerin bize kiminle konuşup konuşamayacağımızı söylemesine izin veriyoruz?"

"Charlie?" Sesinde kahkaha var.

"Karissa?" Isırarak karşılık veriyorum, içinde bulunduğum durumdan mizah çıkarmasını takdir etmiyorum.

"Küçük bir parçanızın bunu sevmediğinden emin misiniz?"

"Oh, kapa çeneni! Sana bir daha asla bir şey anlatmayacağım!"

İsimsiz hafta sonumuzdan sonra yaptığım itiraftan bahsediyor. Kontrolü ele almasından ne kadar hoşlandığımı aptalca itiraf ettim, böylece bir kez olsun kendimi bırakabildim. Bu sabah yaptığım gibi.

"Bunun farklı olduğunu biliyorum ve toplum içinde sizinle nasıl konuştuğuna dikkat etmesi gerektiğine katılıyorum ama o hafta sonu nasıl hissettiğinizi hatırlayın. Bırakmak gücünü geri almana yardımcı oldu. Kafanı toparlamak için ihtiyacın olan şey buydu."

"O zaman öyleydi. Eskiden olduğum yerde değilim-

"Kapıya vurulması düşüncemi böldü. "Kahretsın.

Burada biri var. Gitmem gerek."

"Tamam, beni sonra ara."

Ön pencereden dışarı bakıyorum ve Callen'ın uzaklaşmasını izlediğim aynı siyah Dodge evin önüne park etmiş.

"Bekle! Bu o. Kahretsın! Ne yapacağım ben?"

"Onu içeri al ve *konus*. Kıyafetlerin üzerinde kalacak ve kelimelerini kullanacaksın. *Sonra* da beni arayıp tüm detayları anlatacaksın. Güle güle."

Telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu arka cebime atıp düşüncelerimi toparlamak için bir süre bekliyorum. Hâlâ kızgınım ama vücudumun onun varlığına tepki vermediğini söylersem yalan söylemiş . Ve o hâlâ kapının diğer tarafında. Ama Karissa haklı. O özür dileyene ve bazı şeyleri yoluna koyana kadar kıyafetlerimin üzerimde kalması gerekiyor.

Kapıyı ikinci kez çalıyor ve ben de kapı kolunu çevirip kapıyı açtığımda onun otoriterliğine karşı kendimi hazırlıyorum.

Tanrım, o başka bir şey. Bir metre boyunda ve bir kısmı elleri cebinde, utangaç bir şekilde duruyor ve her şeyi berbat ettiğini bildiğini söyleyen bir bakış atıyor.

"Konuşabilir miyiz?"

Konuşabilir miyiz? İkimizin de aynı odada gözetimsiz olduğumuzda sadece konuşabileceğimizden emin değilim.

Cevap vermediğimde "Özür dilemek istiyorum" diyor.

Bu gecenin hangi bölümünü özre layık gördüğünü merak ederek geri çekiliyorum ve içeri girmesi için işaret ediyorum. Yanımdan geçip gidiyor ve hemen küçük oturma odası ile yemek alanı arasındaki boşlukta ellerini saçlarında gezdirerek yürümeye başlıyor.

Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum ve ne söylemek istediğini anlamasını bekliyorum.

Sonunda dönüp bana baktı. "Bizim için farklı bir şey denemeye ne dersin? Seks yok. Sadece konuşacağımız iki taraflı basit bir sohbet."

Onun da kıyafetlerimizi çıkarmamamızın en iyisi olduğunu düşünmesi beni rahatlattı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı emin değilim. Konuşmamız gerektiğini biliyorum ama onu çıplak seviyorum.

"Bunu yapabilirim," diye kabul ediyorum.

Onun yanından geçip yemek masasının en ucundaki sandalyeye oturuyorum. O da diğer uca oturuyor, bugün erken saatlerde bana kontrolü ele almasından ne kadar hoşlandığımı hatırlattığı yere. Masanın aramızda olması, küçük kanepeyi birlikte paylaşmaktan daha akıllıca görünüyordu, ama bu sabahın görüntüleri kafamdan geçerken kararımdan pişmanlık duyuyorum.

Eli masanın üzerinde, birkaç saat önce kırımın olduğu yerde duruyor ve ağzını açmadan önce yavaş bir daire çizerek ovalıyor. "Özür dilerim, Charlotte."

"Teşekkür ." Bu iki kelime ona vermeye hazır olduğum tek şey. "Mantıksız davrandım. Güvensizliğimin acısını senden çıkardım."

Callen McKinnon'ın kendine güvensiz olduğunu itiraf etmesi duymayı beklediğim bir şey değildi.

"Birlikte geçirdiğimiz zaman, başka hiç kimseyle paylaşmak zorunda kalmadığım birkaç şeyden biriydi. Sadece sen ve ben vardık. Ağabeyimin hayatının bir parçası olduğunu öğrenmek beni öfkeliyordu. Onun senin müşterin olduğunu biliyorum ve benim davranışım kabul edilemezdi. İçten içe, kelimeler ağzımdan çıktığında bunun hiç yaşanmadığını biliyordum. Sadece seni kendime istiyorum. Tamamen profesyonelce olsa bile Knox'un senin hayatının da bir parçası olması berbat bir şey. Seni ilk onun tanıması."

Samimiyeti kolundan okunuyor ve eğer aramızda masa olmasaydı, muhtemelen kucağına tırmanıp ona sarılabılırdim. Çünkü

Daha önceki kızgınlığıma rağmen onu rahatlatmak istiyorum.

"Paylaşmam dediğinde gerçekten ciddiydın."

Gülümsememe rağmen çatık kaşları bunun onun için bir şaka olmadığını söylüyor. Cevap vermiyor ama devam ediyor.

"Peki, ne dersin baştan başlayalım mı? Arkadaşlık olayını deneyelim ve nereye gideceğini görelim mi?"

Arkadaş kelimesi göğsümün tam ortasına çarpıyor ve yakınlığımızla ciğerlerimde genişleyen heyecan balonu sönüyor.

"Elbette. Ama daha önce mesajında asla arkadaş olamayacağımızı söylemiştin."

"Arkadaşlık olayını deneyip nereye varacağını göreceğimizi söyledim. Çünkü bunun bir yere varmasını gerçekten istiyorum ama sanırım işleri yavaşlatmamız gerekiyor."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Güzel." Sert duruşu biraz gevşiyor, teklifini kabul ettiğim için rahatlamış.

"Sohbet ederken şarap içen arkadaşlar mı?" diye sordum. "Bu güzel olurdu."

İkimiz de ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerliyoruz. "Elimde sadece Riesling var. Olur mu?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Dolaptan birkaç bardak alır mısınız?"

Şarap kadehlerini alıyor ve şişeyi açıyorum, bakışlarını sürekli üzerimde hissediyorum. Zaten sıcak ve rahatsız, arkadaş olmayı başarabileceğimizi düşünmek için ne kadar aptal olmamız gerektiğini merak ediyorum. İki dakika geçti ve ben şimdiden başarısız oluyorum.

"Dışarıda mı?" Ben öneririm. Beni bir esinti olmasını umuyorum.

Arka kapıyı açtı ve piknik masasına doğru yürüdü. Alt tarafı kontrol ederek ve bardakları üstüne koyarak işçiliğimi eleştirme gösterisi yapıyor. Sonra sağlamlığını kontrol etmek için masayı sallıyor.

İyi yapıldığını biliyorum ve onun onayına ihtiyacım yok. İşime güveniyorum, ama onun ne düşündüğünün önemli olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Garip bir şekilde gergin, değerlendirmesini bekliyorum.

"Bu iyi, Charlotte. Gerçekten iyi."

Üç inçlik topuklu ayakkabılarımla kendimi daha uzun hissederken, iyi olduğunu bildiğim için bilerek gülümsüyorum ama onun onayıyla göğsümde gurur kabarıyor. "Teşekkür ederim. Üzerinde çalışırken çok eğlendim. Güzel bir kaçıştı."

"Öyle mi?"

"Buraya sadece tatil için gelmedim. Günlük hayatımdan bir dakikalığına uzaklaşıp bazı şeyleri çözmeye ihtiyacım vardı. Hayat çok zordu ve gerçekliğe bir ara vermeye gerçekten ihtiyacım vardı."

"Bunu da bir şeyler inşa ederek yapıyorsun. Bana evdeki garajına park edemediğini söylediğini hatırlıyorum çünkü orası projelerle doluydu."

"Biliyor musun, hafızan biraz korkutucu."

Omuz silkiyor ve şişeyi benden alıp her birimize birer bardak dolduruyor. Hiç konuşmadan arka verandadaki salıncağa doğru yürüyor ve orada göle karşı oturuyoruz. Gökyüzünün değişen renkleri, gölün yüzeyinden parlayan ışığa mükemmel bir arka plan oluşturuyor.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Şarabımızın ve manzaranın tadını çıkarırken salıncağın doğal ritmi bizi hafifçe sallıyor. Onu incittiğimi biliyorum ve cevapları hak ediyor. Üzgün olduğunu söyleyecek alçakgönüllülüğü buldu. Şimdi sıra bende.

"Tanıştığımızda oldukça ağır bir dönemden geçiyordum. Üstelik bu, pek de sevmediğim bir işte çalışmaktan kaynaklanan tükenmişliğin de üzerindeydi."

"Doğru, işini sevmiyordun ama babanla yan yana çalışmayı, *onun* sevdiği bir şeyi yapmayı seviyorsun."

Ona anlattığım her şeyi hatırlama yeteneği yüzüme bir gülümseme getiriyor. Dikkatimi gölde tutarak devam ediyorum.

"O hafta başında, takipçim -evet, bir takipçim vardı- beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Dava beni çok etkiledi. Callen, çok yorulmuştum."

Salıncak bir ileri bir geri sallanmayı bırakıyor ve ben de kolay tempoyu ayarlayanın o olduğunu fark ediyorum.

"Ne demek sapık?" Sesi alçak ve sert.

"Bilirsiniz işte... tipik haftanın filmi kötü adamı. Bir şeylerin ters gittiğini ilk olarak evimin güvenlik kamerasında çöpümü karıştıran bir adam gördüğümde fark ettim. Garip bir şey olduğunu düşündüm. Sonra aynı adam evimin sokakta görünmeye başladı. Orada öylece durup evime bakıyordu. Fotoğraflarını çektim ve polisi aradım, ancak o noktada bana yaklaşmamış ya da beni tehdit etmemişti. Yapabilecekleri bir şey yoktu."

"Siktir," diyor kısık bir sesle, benden çok kendi kendine.

"Ama sonra tehditkâr e-postalar ve mesajlar başladı. Bilinmeyen telefon numaralarından gelen aramalar bütün gece ve gündüz çaldı. Numaramı birçok kez değiştirdim ama aramalar ve mesajlar hiç bitmedi. Meğer adam bir tür bilişim korsanıymış."

"Kahretsin,
Charlotte." "Oh, daha
da kötüleşiyor." "Daha
mı kötü?"

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Bir gece eve geç geldim ve yatağımın üzerinde uyurken çekilmiş resimlerimi buldum. Bir dergiden kesilmiş kelimelerle dolu bir not vardı. Beni izlediğini ve düşünmek bile istemediğim başka hastalıklı ve sapkın şeyler yazıyordu. Callen, ben yatağımda uyurken o evimdeydi. Tek başıma."

O gecenin anısı midemi bulandırıyor. "Ne oluyor
lan?"

"Biliyorum. Değil
mi?" "Charlotte, ben...
I..."

Tüm tavırları değişir. Çene kasları seğiriyor ve burun delikleri açılıyor.

Elini kendi elime aldım. Belki her arkadaşın yapacağı bir şey değil ama öfkesine karşı doğal bir tepki gibi geliyor ve bunu atlatmak için zamanım oldu.

"O piçi nasıl yakaladılar?" Callen sorar.

"Evet. Biraz zaman aldı ama yüksek mevkilerde tanıdıkları olan harika bir avukatım var. Polis, evimin yakınındaki bir trafik ışığı kamerasında bulunduğu görüntülerden plakasını araştırdı. Kimliğini tespit ettik ve uzaklaştırma emri çıkarttım. Ama umurunda değil gibiydi. Aksine, bu onu daha da zorladı. İşte o zaman şirkete geldi ve kendini ofisime kilitledi. Ben de içindeyken. Sadece yasaklama emrini çiğnemekle kalmadı, aynı zamanda beni rehin aldı."

Bana doğru dönerek, "Sana dokundu mu?" diye sormadan önce derin bir nefes verdi.

"Hayır, yapmadı. Garipti. Sanki o gün ortaya çıktığında yakalanacağını biliyor gibiydi."

Ellerimizi kaldırıyor ve benimkinin arkasını öpüyor. "Onu yakaladıklarına sevindim."

Elini sıktım. "Benim de. Onu beş yıl hapse mahkûm ettikleri hafta seninle tanıştım."

"Bu yeterince uzun bir süre değil."

"Eh, bu da bir şeydir ve şimdilik parmaklıklar ardında olduğunu bilmenin verdiği huzurun tadını çıkarıyorum."

"Charlotte..."

Bu kez, salıncağı yumuşak sallanışına geri döndürmek için ayak parmaklarımı kullanıyorum. Hayatımın en zor zamanlarından birini yeniden yaşarken beni rahatlatmasına ihtiyacım var. Söyleyecek daha çok şey var ve cesaretimi kaybetmeden önce hepsini söylemem gerekiyor.

"Hüküm giydikten iki gün sonra babama ölümcül kanser teşhisi kondu ve altı ay ile bir yıl arasında ömrü kaldığı söylendi. Seninle tanıştığımda bir rahatlamaya ihtiyacım vardı ama yaşadığım onca şeyden sonra daha fazlasına hazır değildim. Daha fazlası için duygusal kapasitem yoktu. Sen beni, ailemi, ne iş yaptığımı ya da neler yaşadığımı bilmeyen bir yabancıydın. Bana acımadın ya da benim için üzülmedin. Mutlu bir hafta sonu için, eski ben olabildim. Babam ölmüyormuş ve psikopatın biri yaptıklarından dolayı hapiste değilmiş gibi davranabilirdim. Birlikte geçirdiğimiz zaman büyülüydü. Anonimliğimizde güç vardı. Sana adımı vermek...." Başımı sallıyorum. "Bu sana... bir adama... yeniden ele geçirmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğum gücü vermek olurdu."

"Kahretsin, bu çok fazla, Charlotte, ve başına gelenleri duyduğuma çok üzuldüm.

baba." Bir kez daha derin bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum. Birinin sana bunu yaptığını düşünmek.... Kendi evinde korktuğunu bilmek. Kişisel alanınızı işgal ettiğini bilmek. Bu beni hasta ediyor."

Elimi tutuşu sıkılaşıyor ama acı verecek kadar değil. Benimkini tutmayan elini yumruk yapmış, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuş. Başını arkaya yatırıyor ve tam konuşacakken güçlendirici bir nefes alıp bana bakıyor - acıyarak değil, üzüntüyle.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Artık kararının ardındaki nedenleri bildiğime göre, tüm bunları isimsiz bir yabancıyla paylaşmak istememen tamamen anlaşılabilir bir durum. Ama, Tanrım, senden daha fazlasını istedim."

"Ben de istedim ama Callen, işe yaramazdı. Hazır değildim. Sana teşekkür etme şansına sahip olduğum için ne kadar mutlu olduğumu asla bilemezsin."

"Teşekkürler mi?"

"Nasıl mutlu olunacağını hatırlamama yardım ettiğin için."

Ellerimizi kaldırıp benimkinin arkasını tekrar öpüyor. Yeni *arkadaş* dönemimizde itidal göstermek için elinden geleni yapıyor.

"O kırk sekiz saat içinde bana çok şey verdin. Mantıklı mı ya da şekilde açıklayabilir miyim bilmiyorum ama bir parçamı senden esirgeyerek gücümü geri aldım. Ama aynı zamanda daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım."

"Öyle mi? Neydi o?" Sesi yumuşak. Sevecen.

Yanaklarıma hücum eden sıcaklığı görmezden gelerek devam ediyorum. Uzun zamandır ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ve bunun doğru bir şekilde ortaya çıkmasına ihtiyacım var.

"Kontrolü başka şekillerde ele almana izin verdim. Daha önce hiç bu kadar özgür olmamıştım. Saf zevkin ön plana çıkmasına ve kendimi buna kaptırmama hiç izin vermemiştim. Seninle."

Sonunda gözlerimdeki samimiyeti görebilmesi için ona doğru cesurca bir bakış attım.

"Bana nelerden hoşlandığımı ve beni neyin iyi hissettireceğini göstermene izin vererek, bana kendimden eksik olan bir parçayı verdin. Beni nasıl böyle hissettirebildiğini bilmek bile istemiyorum ama birlikte geçirdiğimiz zaman için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Elimi bırakarak beni kendine doğru çekiyor, kolunu omzuma doluyor ve beni sıkıca kendine doğru çekiyor. Salıncak yine onun hızıyla sallanıyor ve biz batan güneşi ve sudaki yansımaları seyrederken başımı omzuna yaslıyorum.

"Babam geçen ay öldü."

Başımın üstünü öpüyor. "Çok özür dilerim."

"Ben de bu yüzden buradayım. Kafamı boşaltmak için. Knox yaşadığım her şeyi biliyordu. Önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca turnede olacağı için kulübenin öngörülebilir bir gelecek için ücretsiz olduğunu söyledi ve bildiğiniz gibi güvenlik sistemi birinci sınıf. Bana acele etmememi ve istediğim kadar kalabileceğimi söyledi."

"Yaptığına memnunum. Aslında kardeşimi hiç bu kadar takdir etmemiştim."

"Ben de."

Birbirimize daha sıkı sarılıyoruz ama daha ileri gitmiyoruz.

"Babanın kaybıyla nasıl başa çıkıyorsun? Nasıl olduğunu biliyorum. sizin için önemliydi."

"Zor ama bazı şeyleri kabullenmek için uzun bir zamanımız oldu. Sağlığı bozulduğunda her şey çok hızlı gelişti."

yaptığımız uyarı vardı. Her şeyi konuştuk. Söylenmemiş hiçbir şey kalmadı. Onun için. Ya da benim için. Buna sahip olduğumuz için gerçekten şanslıydık."

Altımda sertleşiyor ve boğazını temizliyor. "Ne tür konuşmalar? Ölmeden önce ona kariyerinde bir değişiklik yapmak isteyebileceğini söyleyebildin mi?"

"Sonunda işimi ne kadar sevmek istesem de eğlence avukatı olmaktan nefret ettiğimi itiraf ettim. İçimi döktüğümde ve kariyer yolumu onu mutlu etmek için seçtiğimi anladığında, beni neyin mutlu edeceğini bulmam ve sadece bunu yapmam konusunda ısrar etti. Sonunda, benim için istediği tek şey buydu. Mutluluk."

"Bu konuşmayı yapmak zor olmuş olmalı. Seninle gurur duyuyorum."

Ona gülümsüyorum. Çıplak olabilirdik ve zamanın yüzde ellisinde tavşanlar gibi sevişiyor olabilirdik ama o hafta sonu onunla kimseyle paylaşmadığım kadar çok şey paylaştım ve kendime olan güvenimi geri kazanmıştım. Ne iş yaptığımı tam olarak bilmiyor olabilir ama babama söylemenin hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri olduğunun farkında.

"İşi iyi bir arkadaşına satmamı istiyor. Arkadaşı Richard'ın firmasına kolay bir geçiş için işleri çoktan ayarladı. Mevcut müşterilerimiz istedikleri takdirde yeni firmayla mevcut ücretleri üzerinden çalışabilecekler. Babam Richard'a çok güveniyor. Tek yapmam gereken bir telefon etmek, o kadar."

"Ama bu o kadar basit değil, değil mi? İşin içinde babanızın anısı varsa, değil."

Kalbimin içini nasıl görebiliyor ve tam olarak ne hissettiğimi nasıl bilebiliyor? Birbirimizi çok az tanıyoruz.

Yine de beni
görüyor. Beni
tanıyor.

Ağlamak istemiyorum ama gözyaşlarım gözlerime doluyor ve ben onları durduramadan yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Sanki duygularıma doğrudan ulaşıyor. Kalbimin daha önce kimsenin açmadığı bir parçasını açıyor. Kalbimin bilmeden onun için sakladığım bir parçasını.

Artık konuşmuyoruz. Onun yerine ben ağlarken bana sarılıyor, ben de izin veriyorum.

Gökyüzü karardıktan sonra şarap şişesini ve bardaklarımızı eve taşıyor, arka kapıyı arkamızdan kilitliyor. Tek istediğim kalmasıyken o gitmeye hazırlanıyor. Nerede

Sadece arkadaş olmak istiyor. Bu gece onun kollarında uyumak için her şeyimi verirdim. Ama o haklı. İşlerin nereye gidebileceğini görmek istiyorsak birbirimizi kıyafetlerimiz üzerimizdeyken tanımalıyız.

Ön kapıdan çıkarken onu takip ediyorum, dönüp ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor ve boğazını temizliyor. "Yarın seni öğle yemeğine götürebilir miyim?"

"Bu güzel olurdu."

"Güzel. Detayları sabah sana mesaj atarım." "Kulağa hoş geliyor."

Yemin ederim bana veda öpücüğü vermemesi, ilk öpücüğümde bile daha garipti.

"Kapıyı kilitle ve alarmı kurduğundan emin ol, seninle yarın konuşuruz."

"Yarın görüşürüz."

Kapıyı kilitliyorum ve telefonum alarmı kuruyorum. Callen'dan gelen bir mesaj olduğunu görünce şaşırdım. Daha kamyonetine bile varmamıştı.

CALLEN

Knox'un seni Goose Hollow'a göndermesine gerçekten sevindim.

CALLEN

İyi uykular, Charlotte.

Chapter Twenty-Two

Callen

T Burada çeneni kapatıp dinlemek için söylenecek bir şey var.

Benim durumumda, ben ağzımı kapalı tutarken Charlotte'a konuşma şansı vermek şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şeydi.

Şimdi bildiklerim beni neden o şekilde terk ettiğini anlamama yardımcı oluyor. Ama bana takipçisinden bahsettiğinde hissettiğim öfke hep içimde kaldı. Eğer benim olsaydı, onu koruyabilirdim diye düşünmeden edemiyorum. O piç kurusu ona asla yaklaşılamazdı.

Onun hayatını cehenneme çeviren adama yapmak istediğim şeyler....

Başına neler gelmiş olabileceğine dair senaryolar kafamda dönüp durduktan sonra uyuyabildiğim birkaç saatlik uykudan uyandığımda yaptığım ilk şey ona bir günaydın mesajı göndermek oldu. Sabahın bu erken saatinde bir cevap beklemiyordum, bu yüzden hemen geri mesaj attığında hoş bir sürpriz oldu ve öğle yemeği planlarımızı yaptık.

Charlotte köşeyi dönüp bize doğru yöneldiğinde Ruby ve ben Gracie's Crooked River Café'nin önündeki dış masada onu bekliyoruz. *Sadece arkadaşlarımı* kafamın içinde tekrar tekrar düşünerek, ona olan cinsel ihtiyacımı bastırmaya çalışıyorum. Onun çıplaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bronz omuzlarını sadece uzun, dökümlü yazlık elbisesinin spagetti askıları örtüyor. Biçimli gövdesi, ayak bileği uzunluğunda dökümlü bir eteğe doğru gevşiyor. Atkuyruğu saçları yürürken sallanıyor ve yüzünde kocaman, güzel bir gülümseme var.

, sanırım beni gördüğüne sevindi.

Derin, sakinleştirici bir nefes alarak Ruby'yi okşadım. "İşte , kızım. Onu korkutup kaçırmamak için en iyi davranışımızı sergilemeliyiz."

O yaklaştığında ayağa kalkıyorum ama tüm dikkati Charlotte'a ulaşmak için tasmaını çeken Ruby'nin üzerinde. Tasmaını daha önce parkta karşılaştığımız için bugün takmıştım.

"Merhaba tatlı kız. Seni tekrar görmek güzel." Güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırıyor ve parlak gözleri benimkilerle buluşuyor. "Onu sevmemin bir sakıncası var mı?"

"Eğer yapmazsan kalbi kırılır."

Ruby'nin önünde çömeliyor ve kulaklarının arkasını okşuyor. "Çok güzel değil ? Ne kadar iyi bir kızsın."

Köpeğime bana göstermesini istediğim ilgiyi sonra ayağa kalkıyor ve kollarını açıp bana sarılmak için adım atarken "Merhaba" diyor.

"Merhaba." Ona sarılmam gerekenden belki bir saniye daha uzun sarılıyorum ama kollarımda olması çok doğru geliyor. Ve o... çok... güzel kokuyor.

Uzaklaşıyor ve bir süre yüzlerimizde aptal gülümsemelerle birbirimize bakıyoruz.

Kendime geldiğimde boğazımı temizleyerek onun sandalyesini çekiyorum. "Umarım dışarıda oturmanın bir sakıncası yoktur? Mümkün olduğunca Ruby'yi de yanımda götürmek istiyorum."

"Hayır, hiç de değil. Bu mükemmel."

O yerine oturuyor, ben de oturuyorum ve nemli avuçlarımı kotuma sürüyorum. Yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce onu çırılçıplak, başım bacaklarının arasındayken yakaladığımı düşünürsek, gerginliğim hiçbir anlam ifade etmiyor. Bana ismini vermek istememesinin nedeninin tahmin edebileceğimden çok daha derinlerde olmasının verdiği rahatlama olabilir.

Belki de hayatında büyük değişiklikler yapmayı düşündüğü ve benim de bu değişikliklere dahil olmayı çok istediğim içindir.

Sebebi ne olursa olsun, karşısında oturup aptal gibi gülümsemek bizi bir yere götürmez.

Daisy'nin en iyi arkadaşı Mia gelip içki siparişlerimizi alıyor ve o gittikten sonra bir kez daha beceriksizce boğazımı temizliyorum.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden, basit ve genel bir sohbet kurmaya çalışıyorum. "Goose Hollow'u nasıl buldun?"

"Burayı çok seviyorum. Bend ve Redmond'da da biraz zaman geçirdim ve tüm bölge çok güzel."

"Ne kadar kalacağınızı biliyor musunuz?"

Lütfen burayı çok sevdiğini ve asla ayrılmayacağını söyle.

"Hayat bana izin verdiği sürece. Bir noktada eve gidip gerçeklerle yüzleşmem gerekecek."

Zorlamak ve daha fazla ayrıntı istemek istiyorum ama yemin ederim dün geceki gözyaşlarımı hâlâ omzumda hissedebiliyorum. Bugünün havasını hafif ve esintili tutmalıyız.

Artık gözyaşı yok.

Bana açılacak kadar güvendiği için mutluyum ama acı çektiğini ve çok acı çektiğini bilmek ruhumu incitti.

"Peki ya annen?" Bu bir hail Mary, ama aklıma gelen ilk şey buydu. "Ondan hiç bahsettiğini sanmıyorum."

"Şey, hayatımda pek bir varlığı yok. Ben küçükken ve babam kariyerine yeni başlamışken, daha çok parası olan başka bir adam için onu terk etti. Sonra o adamı da daha fazla parası olan başka bir adam için terk etti ve şu anda üçüncü kocasıyla birlikte."

Lanet olsun. , McKinnon.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Babanla neden bu kadar sıkı fıkı olduğunuz anlaşılıyor."

"Her şey yolunda. Ondan çok şey öğrendim. En önemlisi, asla onun gibi olmak istemedim. Ben kendi değerimi biliyorum, oysa onun kendi değeri birlikte olduğu adamın banka hesabının derinliğiyle eşdeğer. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Hayatı paylaşacağım birinin olması harika bir bonus olur ama bir gereklilik değil."

Benim için soyduğu her katmanla onu daha net görüyorum.

Ona olan saygım ve çekiciliğim gittikçe artıyor. "Baban hiç yeniden evlenmedi mi?"

"Hayır. Çok meşgul olduğunu söyledi ama sanırım kız onun kalbini kırdı ve bir daha asla kadınlara tam olarak güvenmedi."

"Çok yazık."

"Sanırım onun işiyle evli olduğunu söyleyebilirsiniz. Ve bunu benim için istemediğini açıkça belirtti. Sanırım benim için

burada olduğumu biliyordu. Zaman ayırıyorum."

"Hazır buradayken-" Caddenin karşısında kaybolmuş gibi görünen Bay Jameson'ı görünce dikkatim dağılıyor. hafta ikinci kez şehir merkezinde dolaşıyor. Bayan Jameson geçen sonbaharda vefat ettiğinden beri eskisi gibi değil. ", hemen döneceğim. Ruby'ye göz kulak olur musunuz?"

Kafası karışmış görünüyor ama tasmayı alıyor.

Bugün hava doksan derece olacak ve Bay Jameson yakalı gömleğinin üzerine bir kazak giymiş. Caddeyi koşarak geçip ona yetişmeye çalışıyorum, o ise kaldırımında ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve vitrinlere bakıyor. Büyük olasılıkla kızının kahve dükkanını bulmaya çalışıyor.

Yaklaştığımda beni duymuyor ve "Hey, Bay Jameson, nasılsınız?" dediğimde irkiliyor.

"Oh, McKinnon, sensin. Ben iyiyim. Sen nasılsın evlat?"

Ailede hepimize hitap etmeye başladı.

İlk isimlerimizin ondan kaçtığına eminim.

"Becca'nın evine mi gidiyorsun?"

"Oh, evet. Rebecca. Şehirdeki en iyi kahve onda."

"Var ama caddenin diğer tarafında. Neden oraya birlikte gitmiyoruz?"

Toplumun temel direklerinden birinin yavaş yavaş çöküşüne tanık olmak yürek parçalayıcı. Jameson ailesi nesiller boyunca bu kasabada yaşamış ve kasabanın bugünkü haline gelmesine yardımcı olmuştur. Eşi vefat etmeden önce her yaz 4 Temmuz geçit törenini ve her kış Noel festivalini organize ediyordu. En büyük oğulları Arizona'da yaşıyor, ancak kızları hala burada yaşıyor ve yerel kredi birliğimizde çalışıyor. Torunlarından biri New York'ta gazetecilik yapıyor, diğeri Rebecca ise gerçekten de şehirdeki en iyi kahveyi yapıyor.

Rebecca dükkanını işletiyor ve annesinin büyükbabasına bakmasına yardımcı oluyor ve onu yüzünde gülümseme olmadan hiç görmedim.

Ona dikkatlice caddenin karşısına kadar rehberlik ederken sohbet ediyoruz, o fark etmeden yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Yavaş bir yürüyüş ama oraya varıyoruz ve vardığımızda Rebecca bizi kafesinin önündeki kaldırımında bekliyor.

"Hey, babalık, bu sıcakta üzerinde kazakla ne yapıyorsun?"

"Benim için çok sıcak değil Gloria. Şimdi, biraz kahveye ne dersin?"

Gözleri sulanıyor ama adam ona annesinin adıyla seslendiğinde gözyaşlarının akmasına izin vermiyor.

"Teşekkürler Cal," diyor ve büyükbabasının koluna girerek onu içeri götürüyor.

"Elbette Becca. Ne zaman istersen."

Zayıfça gülümsüyor ve dikkati büyükbabasına dönüyor. Gözlerindeki hüznün, zor kararlar verilmesi gerektiğini bildiğini açıkça ortaya koyuyor, hem de yakında. Şu anda hayatımda olan biten her şeye rağmen Jameson ailesini ve onları bekleyen yolu kıskanmıyorum.

Hızımı artırarak kafeye doğru koşuyorum ve Charlotte'u eliyle Ruby'nin başını okşarken beni izlerken buluyorum. Ne manzara ama. Ayaklarım kalbimle aynı ritmi atlamadığı için çok şanslıyım, yoksa kaldırımda kış üstü yatıyor olurum.

Ruby'nin kuyruğu sallanıyor ama masaya yaklaştığımda beni selamlamak için hiçbir hareket yapmıyor.

Ona derdim ama anlıyorum. Ben de Charlotte'u seçerdim.

"Bunun için üzgünüm. Şimdi, nerede kalmıştık?"

"O iyi mi?"

"Artık öyle. Kızıma göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok. O çok tatlı. Eğer kaybolursa, nereye bakacağınızı biliyorsunuz."

"Köpeğimi çalmayı mı düşünüyorsun?"

Zaten kalbimi çaldın. Sonra da onu yok ettin. Köpeğimi de çalabilirsin.

"Henüz bir ana planım var mı? Hayır." Göz kırptıyor. "Ama üzerinde çalışıyorum."

Oradan sonra yüzeysel bir sohbet edip öğle yemeği yiyoruz. İkimiz de dün geceki tartışmadan bahsetmedik.

Telefonum çalıyor ve Daisy'nin yüzü ekranda beliriyor.

"Pardon, sakıncası var mı?" Telefonu görmesi için havaya kaldırarak sordum. "Devam et."

Görüntülü aramayı kabul ediyorum. "Naber, abla?"

"Ona sordun mu?" Daisy'nin heyecanı telefonumu titretiyor.

Neyi hatırlamam bir anımı alıyor. "Kahretsın. Hemen şimdi yapacağım."

"Hâlâ öğle yemeğinde

misin?" "Evet."

"Tam orada mı?"

"Evet."

"Ona selamımı söyle ve lütfen!"

"Daisy selam söylüyor." Telefonu tekrar Charlotte'a uzatıyorum. Charlotte elini sallayarak kaldırıyor. "Selam, Daisy."

Telefonu geri çeviriyorum. "Dinle, şimdi ona soracağım ve sana haber vereceğim."

"Teşekkürler. Afiyet olsun. İkiniz de ellerinizi masanın üzerinde tutun."

Veda etmeden telefonu kapattım.

Kardeşler çok aptal olabiliyor.

"Peki, bana ne sorman gerekiyor?"

"Her şey sırayla... Hayır demekte özgürsünüz. Tatilde olduğunuzu biliyorum ama kuzenlerimizden birinin yaz sonunda düğünü var ve masaya ihtiyacı var. Ona sizin masanızdan olabileirim ya da olmayabilirim ve düğün için birkaç tane yapmanızı istiyor."

Işıl ışıl parlıyor. "Biraz mı?" "Tam olarak on tane."

Ona Ruby'yi eve götürebileceğini söylediğimi sanırdınız, öyle kocaman gülümsüyor ki. Ama cevap vermedi.

"Basit masalar," diye açıklıyorum. "Senin piknik masan kadar zaman alıcı bir şey değil. Burada ne kadar kalacağınızdan emin olmadığınızı biliyorum ama ilgilendiğiniz bir şey varsa, işinizi kolaylaştıracaksa mağazadaki dükkânı kullanabilirsiniz. İhtiyacınız olan her şey elinizin altında olacak. Acele etmeyin ve bırakın-"

"Evet! Evet! Evet! Evet! isterim!"

Onun coşkusuna kıkırdıyorum. "Harika, sana Daisy'nin bilgilerini gönderirim, o da sana ihtiyacın olan bilgileri verir."

"Teşekkür , Cal."

"Callen."

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Cal...len," diyorum adımı yavaşça söyleyerek.

Utangaç gülümsemesi ve yanaklarındaki ani kızarıklık bana ne demek istediğini anladığını söylüyor. Nereye gideceğini görmek için arkadaş olmayı deniyoruz, ama asla sadece arkadaş olmayacağız. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Teşekkür ederim *Callen*."

"İçeri girip ödememi yapayım, sonra seni dükkana etrafı gezdiririm."

"Al. Benimkini ben ödeyeyim." Çantasından cüzdanını çıkarıyor ama eli köpeğin tasmaına takılıyor ve cüzdanı içindeki her şeyle birlikte masanın altına saçılıyor. "Kahretsin."

"İşte, tuttum seni."

Eşyaları toplamasına yardım etmek için eğildim ve Bob Dylan'ın bana baktığını gördüğümde midem takla atmadıysa ne olayım.

Otel anahtarımız.

Anahtarını bunca yıl saklamış.

Sadece saklamakla kalmadı, aynı zamanda yanında da taşıyor.

Onu kaptı ve Bob bir anda gitti. Önemli değil çünkü onu sakladı ve bu yeterli.

Sigorta kartlarını ve bir kredi kartını topluyorum ve anahtardan bahsetmeden ona veriyorum. Bunu başka bir güne saklayacağım ve beni ateşlemesine izin vereceğim. Birlikte vakit geçirirken ihtiyacım olan sabrı bana versin ama ellerimizi birbirimizden uzak turalım.

Bunu doğru yapmak için.

Tekrar çekip gitmek istemeyeceğinden emin olmak için.

Chapter Twenty-Three

Charlotte

A Ögle yemeğinden sonra Callen'ı dükkâna kadar takip ettim ve bana dükkânı gezdirdi. Ahşap kokusu ve aletleri ellerimde hissetmek, onun yakınlığıyla birleşince heyecan vericiydi.

Ezici.

Goose Hollow ve Callen hakkındaki her şey mümkün olan en iyi şekilde bunaltıcı. Dünyamı yeni hayallere ve hatta belki de yeni olasılıklara açıyor.

Tutkuma verdiği destek ve yeteneklerime olan tam inancı inanılmaz derecede seksi. Erkek egemen bir sektörde çoğunlukla erkek müşterilerle çalıştığım için, bu işi yapamayacağımı düşünen erkeklerden payıma düşeni aldım. En azından ben yanıldıklarını kanıtlayana kadar.

Ve ben her zaman onların yanıldığını kanıtlarım.

Seksi ya da değil, sözüne sadık kaldı ve aramızdaki cinsel bağ her zaman yüzeyin hemen altında karıncalanıyor olsa da, bunu harekete geçirmedi.

Geçmişimizden ve hatta dün geceki konuşmamızdan bahsetmedi ve dükkândan çıktığımda eğilip yanağıma dostça bir öpücük kondurdu.

Kulübeye dönerken Callen'ın Bay Jameson'a kafeye kadar yardım ettiği ve Ruby'nin Callen'ı her yerde takip ettiği düşünceleri aklımdan geçti. Babasını çok seviyor

ve köpekler ne olduğunu bilir. Ayrıca, mağazaya gittiğimizde huyunun çok az da olsa değiştiğini fark etmeden edemedim. Neredeyse gözden kaçıracağım kadar inceydi ama beni gezdirirken omuzlarındaki gerginlik dikkatimi çekti.

Ama asıl düşünmeden edemediğim şey, otel anahtarı cüzdanımdan düştüğünde panik.

Sunset Marquis'den çıktıktan sonra ikimizi de güzel bir şeyden mahrum bıraktığımı bildiğim için yanımdan ayıramadığım aynı otel anahtarı. Kahverengi gözlerini, yumuşak dokunuşunu ve daha fazlasını arzuladığımı sürekli hatırlatan bir şey. Bazı açılardan bu hatırayı saklamak bir tür mazoşizmdi ama artık bir şans simgesi haline geldi. Ne zaman çanta değiştirsem, onu cüzdanıma ya da çantamın fermuarlı cebine koyduğumdan emin oluyorum.

Hep getiriyorum. *Onu* da yanımda getiriyorum.

Anahtardan bahsetmedi, bu yüzden temiz olduğumu düşünüyorum, ama bütün gün ter içinde kaldım. Doksan derecelik hava yüzünden de değil. Eminim görseydi bir şeyler söylerdi. Benimle alay etme fırsatını kaçırmazdı, değil mi?

Şimdi Daisy'nin oturma odasında oturmuş bir kadeh roze içiyorum. Masalar için gerekenlerin ayrıntılarını gözden geçirdik, iç mimar ve ara sıra müteahhit olarak yaptığı iş hakkında konuştuk ve kasabayla ilgili pek çok dedikodu paylaştı.

Evi küçük ama mükemmel, şık ama rahat bir vahaya dönüştürülmüş şirin bir bungalov. Çocuksuz ve evcil hayvansız olması ona beyaz, bej ve açık grinin çeşitli tonlarının lüksünü sağlıyor. Benim kaldığım karanlık rustik kulübeyle tam bir tezat oluşturuyor.

İlk geldiğimde, kız kardeşinin yanında elimden gelenin en iyisini yapmak beni parmak arası terliklerimin içinde titretti. Callen ve ben ne olursak olalım benim için önemli, bu da Daisy'nin benim hakkımda ne düşündüğünün önemli olduğu anlamına geliyor. Geçen gece barda takılmış olabiliriz ama evinin sessizliğinde onunla bire bir vakit geçirmek bambaşka bir şey. Yine de geldiğim dakikalar içinde onu etkilemeye yönelik tüm düşüncelerim yok oldu. Çok tatlı ve eğlenceli biri ve müteahhitlik dünyasında işini yürütme konusunda ne kadar başarılı olduğunu duymak hayranlık uyandırıcıydı. Hatta benzer ruhlara sahip olduğumuzu bile söyleyebilirim.

"Daisy, seni ve kariyerini çok kıskanıyorum. İşiniz hakkında sizin hissettiğiniz gibi hissetmek için neler vermezdim." Bir yudum alıyorum

şarabımdan. "Sonunda istediğim şeyi yapma şansına sahip olmak ya da her zaman yaptığım ve iyi olduğumu bildiğim şeyi yapmaya devam etmek arasında bir yol ayırımındayım. Ve gerçek şu ki, ödüm bokuma karışıyor."

Cevabı, rahatlamak için koltuğuna geri dönmeden önce bardağımlı doldurmak ve "bana her şeyi anlat" der gibi bana bakmak oldu, ben de aynen öyle yaptım.

İlk kadeh şarabımın dibine Daisy'ye babamın vefatını ve hayatımda ne yapacağımı düşünmek için Goose Hollow'a gelme kararımı . Ve hatta annemle olan ilişkimin eksikliğini de. Ona geçmişimin tüm kirli ayrıntılarını anlatmadım ya da kardeşinden bahsetmedim ama neden burada olduğumu ortaya çıkaracak kadarını paylaştım.

"Baban her şeyi , ne var?"

Ne yapmak istediğinizi zaten biliyorsunuz gibi görünüyor."

O haklı. Haklı olduğumu biliyorum. Ama ya...? Kelimeleri yüksek sesle söyleyip söyleyemeyeceğimi bile bilmiyorum ama ondaki bir şey sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi ona güvenmemi sağlıyor.

"Ya başarısız olursam?"

"Oh, tatlım." Elini önümde sallıyor. "Senden pek de başarısızlık hissi almıyorum."

"Başarısızlık geçmişim olmayabilir ama bu potansiyele sahip olduğum kesin."

"Ne olmuş yani?"

"Ne demek istiyorsun?" "Peki ya başarısız olursan?"

"İş hayatım söz konusu olduğunda hiç başarısız olmadım. Ya babamın hayatını harcayarak kurduğu işi bırakırsam ve yapmaya karar verdiğim şey her neyse onu yapmakta tamamen berbat olursam? İşimi sevmiyor olabilirim ama bu işte harikayım."

"Charlie, başarısızlık hayatın bir parçası. Hepimiz bunu yaşadık. Berbattır ama ölümcül değildir."

Hepimiz yaptık ama bu ölümcül değil. Sanırım büyüdüğümde Daisy McKinnon olmak istiyorum.

"Bazı şeyleri doğru yapacaksınız, yanlış giden şeylerden ders alacaksınız ve uyum sağlayacaksınız. Belki mobilya inşa ve ev çevirmek düşündüğünüz gibi olmayabilir. Bu da sorun değil. Umduğun kadar sevmeyebilirsin ama bir şans vermediğin için her zaman pişmanlık duyacaksın."

"Arkadaşım Karissa'ya çok benziyorsun. Aslında, geçen ay bana bu konuşmanın bir versiyonunu birden fazla kez yaptı. Hukuk fakültesindeyken kaçırdığım bir en iyi arkadaş eğitimi mi var? İkiniz çok iyi anlaşırdınız."

"Karissa kulağa harika geliyor." Kahverengi saçlarını kulağının arkasına iterek göz kırpmıyor.

"Öyle. Babamın yanı sıra, ne olursa olsun hayatımda her zaman güvenilebileceğim kişi o oldu."

"Onu buraya davet etmelisin. Ona Oregon'un merkezini gezdirebiliriz ve söz veriyorum iyi vakit geçireceğiz."

"Bunu yapabilirim. Ciddiyim. Tavsiyen için teşekkürler. Minnettarım."

"Hazır tavsiye havasına girmişken, kardeşim hakkında konuşalım mı?"

"Knox?"

Eninde sonunda buraya geleceğimizi biliyordum ama Callen'ın ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ve ne kadarını söylememi isteyeceğini de bilmiyorum.

"İyi denemeydi. Angus'u da kastetmiyorum."

Şaraptan bir yudum alıyorum. "Bu kesinlikle iyi," diyorum, zaman kazanmaya çalışarak. "Dinle, seninle neler olduğu hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Ama California'dan döndükten sonra bir daha eskisi gibi olmadığını biliyorum. Bunu soracağıma inanamıyorum ama o benim kardeşim ve onu çok seviyorum..."

Kendime biraz daha şarap koyarak sıvı cesaretimi topluyorum ve sormak üzere olduğu şey için kendimi hazırlıyorum.

"Kardeşimle ilgili niyetiniz nedir?"

Beklediğim bu değildi. Boğuldum ve gülümü onun üzerine tükürmemek için elimden geleni yaptım. "Affedersiniz?" Bir peçete kapıp çenemi sildim.

"Beni duydun. Senden hoşlanıyorum ve sanırım kardeşimin de senden hoşlandığını biliyorsun. Şu anda çok fazla stres altında ve buna bir de kalp kırıklığı eklemesine gerek yok."

Niyetimin ne olduğunu bilmiyorum ama onun kalbini kırmaya hiç niyetim yok. "Biz... arkadaşız. Platonik olarak devam ediyoruz."

Şarap kadehinden bir yudum almadan önce kıkırdıyor. "Evet, sanki bu son olacakmış gibi."

Haklı ama ben kabul etmiyorum. "Daisy, yapmak istediğim son şey kardeşini incitmek. Goose Hollow'a gelmedim.

Onu tekrar bulacağımı biliyordum. Tüm bunlar onun için olduğu kadar benim için de büyük bir sürpriz oldu."

"Biliyorum," diye gülümsüyor. "Büyülü bir şey, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. "Oldukça çılgın bir tesadüf."

"Bana sorarsanız, öyle olması gerekiyordu."

"alıyoruz." Evindeki seksi ve dün masada olanları saymazsak tabii. Acaba Knox ayrılırken masayı yanımda götürmeme izin verir mi? Artık ondan ayrılabilceğimden emin değilim.

"Anladım. Ve bu akıllıca. Akıllıca olmayan şey ise ağabeyimin işle ilgili sorunlarını kendine saklaması. Bu bir aile şirketi ve annemle dördümüze de ait ama her neyse bununla kendi başına başa çıkması gerektiğini düşünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babamız öldüğünden beri Callen eskisi gibi değil."

"Bekle, baban mı öldü?"

"Altı ay önce. Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Kahretsin, çok üzgünüm Daisy. Hiçbir fikrim yoktu. Neden babam hakkında saçmalamama izin verdin? Bir şeyler söylemeliydin."

Kalbim Callen, Daisy ve tüm aileleri için kırılıyor. Babanızı kaybetmenin ne kadar zor olduğunu herkesten iyi bilirim. Babam hakkında konuşmama izin verip kendi babasını kaybettiğinden hiç bahsetmediğine inanamıyorum.

Bana söylememiş olması neden bu kadar acı veriyor?

Peki Knox neden hiçbir şey söylemedi? Bu McKinnon denen adamlar sinir bozucu.

"Teşekkürler. Ani oldu. Kalp krizi geçirdi." "Oh, Daisy."

"Endişelenmeniz gereken kişi Callen. Dediğim gibi, babamı kaybettiğimizden beri eskisi gibi değil. İşle ilgili bir şeyler olduğunu biliyorum ama yine de her şey yolundaymış gibi davranıyor. Bize hiçbir şey anlatmıyor."

Dün gece tüm yüklerimi ona yüklememe izin verdiğini ve neler yaşadığından hiç bahsetmediğini bilmek kalbimi acıtıyor. "Knox ve Angus onunla konuşmayı denediler mi?"

"Evet, dışlarının arasından yalan söylüyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyor. Anneme hiçbir şey söylemedik. Zaten gün be gün zar zor hayatta kalıyor. İyiymiş gibi davranıyor ama gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyorum." Şarabının geri kalanını çarparak içiyor ve

doldurmam için bardağı uzattı. "Teşekkür . Hey, yarın ayın dördü. Bir planın var mı?"

"Anladığımı söyleyemem."

"Artık biliyorsun. Arkadaşım Mia ve ailesi her yıl göl evlerinde büyük bir kutlama yaparlar. Gölün üzerinde barbekü ve havai fişekler olacak ve sen de geliyorsun."

Callen orada olacak mı? Sormak istiyorum

ama . "Elbette, çok isterim."

"Bu bir randevu!"

Chapter Twenty-Four

Callen

(Ne gün ama.

Mağaza tatil için kapalı olabilir, ama ben asla
bir gün izin almak için.

Her şey rekreasyon merkezindeki Stan'den gelen telaşlı bir telefonla başladı. Bir boru patlamıştı ve mutfağı su basıyordu. Sadece tek seçeneğı ben değildim, aynı zamanda birinin ihtiyacı olduğunda hayır diyemem, bu yüzden beş saatimi patlayan boruyu onarmak ve Stan'e sonrasını temizlemesinde yardımcı olmak için harcadım. Tanıdığım herkesin katılacağı bir sosyal etkinlik olmak isteyeceğim son yer. Öyleyse neden Powell'lara giden araba dolu uzun yolda açık bir park yeri bulmaya çalışıyorum?

Çünkü Charlotte mesaj atıp Daisy'nin onu bu akşamki şenliğe davet ettiğini ve orada olup olmayacağımı sorduğunu söyledi.

Bu soruyu bana katılacağını söylemeden önce sormuş olsaydı, cevabım kesin bir hayır olurdu. Ardından kendimi Powell'ın havai fişeklerini verandasındaki salıncaktan izleyebileceğimiz kulübeye davet ederdim. Gölün diğer tarafında mükemmel bir manzara tamamen bize ait olacaktı.

Ama öyle bir şans yok.

Bu akşam barbeküye gidecek. Lanet
olsun. Ben de gidiyorum.

Eve doğru yürürken sinirlerim ateşleniyor. Çok fazla ses, havaya fırlatılan şişe roketleri ve yüksek sesli müzik zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Benim fikrim çok daha eğlenceli olabilirdi ama hayat her zaman adil değil. Ve ben bunun doğru olduğunu bilmiyor muyum?

Daisy ve Angus burada olacaklar ve kardeşlerime kızgınlık duymamın adil olmadığını biliyorum ama son zamanlarda bu duygudan kurtulamıyorum. Babamın aile şirketini bıraktığı darmadağınık durumdan onları haberdar etmemiş olsam da son zamanlarda ne zaman yanlarına gitsem sinirleniyorum. Kimi kandırıyorum ki? Bugünlerde genel olarak sinirliyim. Sevgili babamızın yıldır vergi ödemediğine hala inanamıyorum ve şimdi ben bir şekilde ile ile gelmek zorundayım.

1,374,512.03 dolar vergi ödemezsek işi kaybederiz.

Her ne kadar aileye ait olsa , babam vasiyetini yerine getirme görevini bana bıraktı. Anneme ya da kardeşlerime babamın düşündüğümüz gibi bir süper kahraman olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. O harika bir adamdı ama belli ki bilmediği kusurları vardı.

Geriye dönük vergiler, hayalimdeki evi inşa etmeyi planladığım mülkü söz konusu geriye dönük vergileri ödemeye yardımcı olmak için satma ve dinlenme merkezinde geçirdiğim gün arasında, tam olarak bir parti havasında değilim.

Ama Charlotte buradaysa, ben de buradayım. Bugünlerde dünyaya olan kızgınlığımı azaltan tek şey o, ama yine de kendi başına bir kızgınlık kaynağı.

Onu
istiyorum.

Sadece
onu.

Burada, Goose Hollow'da olmasından ne kadar memnun olsam da, bu onun gerçekliğinde sadece bir mola. Eninde sonunda Kaliforniya'ya geri dönecek. Bu yüzden, onunla birlikteyken bile sinirleniyorum.

Kaçınılmaz olduğunu bildiğim acıdan rahatsızım.

Hiçbir zaman anı yaşayan biri olmadım, her zaman bir planla donanır ve bir hedefe doğru çalışırdım. Ama Charlotte ile her şey benim elimde değil.

Kontrol onda.

Her ne kadar kapalı kapılar ardında kontrolü ele almamdan hoşlansa da, gerçek güç onda.

Sesini duyduğum ilk andan beri öyle.

Mümkün olduğunca çok insandan uzun süre uzak durmak için evin yanından dolaşıyorum. Ama köşeyi döndüğümde

Powell'ların nasıl parti verileceğini bildiklerini ben bile inkâr edemem.

Dış mekan ışıkları, eyaletin bu kısmında kolay bir başarı olmayan, mükemmel bir şekilde muhafaza edilmiş yarım dönümlük çimenlik alanı kaplıyor. İnsanlar arka güverteden su kenarına kadar dağılıyor. Etkinlik yemekli ve hala birkaç büyük masa katılanlar tarafından getirilen yiyeceklerle dolu. Potluck yemekleri sağ tarafta, güverteye ve piknik masalarına yakın. Adirondack sandalyeler çimlerin üzerine serpiştirilmiş. Zorunlu kırmızı bardaklar ve punç kaseleriyle dolu içki masasını geçip bira musluğuna ve sondaki soğutuculara doğru ilerliyorum.

Biraya doğru iki adım atamadan kahkahası adımlarımı yönlendiriyor, bir tür işaret gibi beni sese doğru yönlendiriyor. Bobby Randall sola doğru hareket ettiğinde onu Daisy ve kız kardeşimin bir grup arkadaşıyla birlikte ayakta dururken görüyorum. Murphy'nin elini sıkıyor ve bedenim bir amaçla onlara doğru ilerlerken kalbimin etrafındaki mengene sıkılıyor.

Kıskançlık değil. Onu ne zaman başka bir erkeğin yanında görsem ilkel bir ihtiyaç devreye giriyor.

Bu yeni bir şey.

Eski sevgilime karşı hiç bölgeci olmadım. Ona yakın olmak, ona dokunmak gibi ezici bir ihtiyacım hiç olmadı. Beş mil yarıçapındaki herkese onun benim olduğunu açıkça belirtiyordum.

Charlotte Carruthers'ın birlikte olmam gereken *kişi* olduğunu kendi adımları bildiğim kadar iyi biliyorum.

O benim son oyunum.

Başka neden burada olsun ki? Benim memleketimde.

Kader inandığım bir şey değil ama bir aptal bile burada bir şeylerin döndüğünü görebilir. Ne olduğundan emin değilim ama aramızdaki bu şeyin ilerlemesine izin vermeye niyetliyim. Çünkü o benim son oyunum olabilir, ama tamamen farklı iki hayat yaşarken bunun nasıl gerçeğe dönüştüğünü bilmiyorum.

Seni tanıyalım ve sadece arkadaş olalım oyununu oynama fikrimden bahsetmiyorum bile. Yapılması gerekenin bu olduğunu biliyorum, ondan ne kadar etkilendiğim önemli değil. Çarşafaların arasında patlayıcı olduğumuzu biliyoruz, ama gerçek bir ilişki çok daha fazlasını gerektirir. İnanılmaz cinsel uyumdan daha fazlasını paylaşp paylaşmadığımızı görmenin tek yolu platonik kalmak. Ve oraya ulaşmak için ne kadar gerekirse bekleyeceğim. Bunu doğru şekilde yapmamız önemli.

Gruba yaklaşırken bunu kendime hatırlatıyorum, ona ulaşmak için diğerk adamları yolumdan çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Beni fark ettiğinde gözleri kocaman açılıyor ve ne yaparsa yapsın beni görünce yüzünde beliren gülümsemeyi gizleyemiyor. Bu da sikimin ve kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına neden olmuyor mu?

Bu kadın konusunda boku yedim.

Elini göğsüne götürüp kolyesiyle oynuyor ve zinciri bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Uzun sarı saçları dökülmüş ve üzerinde kollarını açıkta bırakan ve dizlerinin biraz altında biten açık mavi bir yazlık elbise var. Krem rengi bir kazak beline sarılmış ve görünüm beyaz spor ayakkabılarla son buluyor. Rahat ama güzel.

Sohbet ettiği arkadaş grubunun içine girip onun yanında yerimi alırken gözlerim onunkilere kilitleniyor. Tam da olmam gereken yerde.

"Merhaba," diyor sadece benim duymam için.

"Dördüncün kutlu olsun," diye cevap veriyorum ve eğilip yanağından öpüyorum.

Geri çektiğimde, yüzündeki kızarıklık kotumun fermuarına karşı büyümeye devam eden sertliği sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Hadi ama Callen. Yedinci sınıfta değiliz. Kendini utandırmadan önce toparlan.

Öpücüğüm yeterince masumdu ama grup bana sanki üç kafam varmış gibi bakıyor ve bu hareket karşısında kafaları karışıyor.

Charlotte yana doğru bir adım atarak aramıza mesafe koyuyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

İstedığım son şey uzay, ama tüm bu lanet arkadaş oyunu benim fikrimdi.

Ne düşünüyordum ki ben?

"Gelmeyeceğini sanıyordum, ağabey," diye soruyor küçük kız kardeşim, bana Charlotte'un buradaki tek kişi olmadığını ve grubun ilgisini çekmenin yapılacak en kibar şey olacağını hatırlatarak. Ama ben hâlâ havamda değilim.

"Fikrimi değiştirdim."

"Hey, Cal. Nasıl gidiyor?" Daisy'nin en iyi arkadaşı Mia, küçük oğlunu kalçasında zıplatarak soruyor.

Mia aileden biri. Uzun siyah saçları ve parlak mavi gözleriyle çok güzel ama ona kız kardeşime baktığım gibi bakıyorum. Ve küçük oğlu, onu yeğenim olarak görüyorum. Hepimiz öyle düşünüyoruz. Ama Mia'nın sırları var. Bunlardan biri de Sawyer'ın babasının kimliği.

"İyiym Mia, sen nasılsın?" Sarılmak için eğildiğimde Sawyer bana doğru uzanıyor ve ben de onu kollarından çekip alıyorum. "Şuna bak.

Bu yakışıklı küçük adam. Ot gibi büyüyor! Değil mi, dostum?"

Sawyer'la ilgili bir şey var. Doğduğundan beri, küçük adamla aramda bir bağ olduğunu hissediyorum. Sanki onu tanıyor gibiyim. Kulağa çılgınca geliyor ama öyle.

"Resmi olarak bir buçuk yaşına girdiğine inanabiliyor musunuz? Zamanın bu kadar hızlı geçmesi çılgınca. Çok yorucu oldu ama buna fazlasıyla değdi."

"İyi misin?" Sawyer'ı üstümde tutuyorum, uçak sesleri çıkarıyorum ve onu sevdiği gibi havada uçuruyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sorduğun için teşekkürler ama biz iyiyiz. Ailem çok yardımcı oluyor ve Daisy Teyze onu çok şımartıyor."

"Eminim hepsini hak ediyordur." Küçük tombul bedenini yüzüme yaklaştırıyorum ve sakalımın cildini tahriş etmemesine dikkat ederek yanağına hafifçe ahududu bastırıyorum. O bağımlılık yapan bebek kahkahasını atıyor, ben de diğer yanağına bir tane daha atıyorum.

"Charlotte, Sawyer'la tanıştın mı?"

En sevdiğim küçük adamımı kalçama yaslayıp ona dönüyorum, elini kaldırıp el sallaması için onu cesaretlendiriyorum. O da kendi kendine el sallıyor ve bacaklarını tekmeleyerek kalçamın üzerinde zıplıyor. "Evet, . O güzel mavi gözleriyle beni büyülüyordu. onun gözleri."

Cidden, bebeği ona bile emanet edemem. Kulağına fısıldadım. "Hey, dostum. Kardeşlik kodu. O benim. Çek ellerini."

Gözleri sevinçle parıldar ve yüzü yeniden ama itiraz etmez. Ancak Sawyer ona doğru uzandığında kardeşlik kodunu göle atar ve Sawyer onu kollarına alır.

"Görünüşe göre bir rakibin var, Cal." Murphy kıkırdıyor.

"Et tu, Sawyer?" Elimi kalbimin üzerine koyarak söylüyorum.

Murphy, Charlotte'la dans ettiğim gece The House'daydı. Ona dokunabilecek tek kişinin Sawyer olduğunu biliyor.

"Hey, Murph."

"N'aber dostum? Seni gördüğüme sevindim." Bira bardağını selamlamak için bana doğru kaldırdı.

Murphy iyi bir adam ve onu hayatı boyunca tanıdım. Bu, Charlotte'la el sıkıştığını gördüğümde boğazını parçalamak istemediğim anlamına geliyor.

"Sen de."

Yanımdaki ikiliyi izlerken dikkatim dağıldığı için konuşmanın benim tarafımdaki kısmı güdük kalıyor. Charlotte, Sawyer'la burunlarını ovuşturuyor ve Sawyer da Charlotte'un saçlarını tutarak yüzünü ona yaklaştırıyor. Charlotte onun küçük yumruklarını nazikçe açarak saçlarını kurtarıyor ve omuzlarının arkasına, onun ulaşamayacağı bir yere atıyor.

Kız kardeşimin bana baktığını hissediyorum ve ona doğru bakıyorum. Bana bilmiş bir gülümseme veriyor ve burnunu kırıştırıyor.

Benim adıma mutlu.

Ancak, onun fazla heyecanlanmasını istemiyorum. Her şey daha yeni başlıyor, ama bana kalırsa, bu sefer acı içinde bitmeyecek. Hatta hiç bitmeyecek.

Daisy omzumun üzerinden bakıyor ve mutlu tavrı kayboluyor. Ruh halini kimin değiştirdiğini görmek için dönüyorum ve eski karım karşıma çıkınca midem düğümleniyor. Umutlu bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben de ona sırtımı dönerek dikkatimi Daisy'ye yöneltiyorum.

"O neden burada?" Sorumdaki tiksintiyi gizlemeye çalışarak soruyorum.

"Wyatt'la ve geçen hafta kasabaya geri taşındı. Sizi uyarırdım ama geleceğinizi bilmiyordum." Wyatt.

Kuzenim.

Bu doğru. Karım beni kuzenimle aldattı. Aile içinde kalması gibisi yok. Kacey ve ben liseden beri birlikteydik. Bizimki tutkulu bir aşk değildi belki ama yine de sadıktım. Onu asla terk etmezdim. Görünüşe göre, o aynı sadakati hissetmiyordu.

O ve Wyatt Portland'a taşındığında rahatlamıştım. Küçük bir kasabada bir ilişkiyi bitirdiğinizde, eski sevgilinizden kaçamazsınız. Bir bakkal, iki taverna, kardeşimin barı ve sadece birkaç restoranla, bundan kaçmanın yolu yok. Onlarla düzenli olarak uğraşmak zorundasınız. Bu yüzden şehirden taşındıklarında daha mutlu olamazdım.

Onun geri döndüğünü duymak, hayatımdaki boktan gösterinin tepesindeki kiraz gibi.

"Kim o?" Charlotte fısıltıyla Daisy'ye soruyor, Sawyer'ı hâlâ kalçasında zıplatıyor.

Kız kardeşim sessizce "Cal'ın eski sevgilisi" diye cevap verdi.

Gözleri kocaman, Kacey'e odaklanırken bebeği tutuşu biraz sıkılaşıyor. Sawyer'ın sırtını okşuyor ve tombul yanağına

Öpücük. Kendini yatıştırmak için onu da yatıştırdı.

Tüm dikkatim kucağında bebek olan kadının üzerinde. Kadın çok güzel ve yürümeye başlayan çocukla olan doğal ilişkisi kesinlikle muhteşem. Daisy ve arkadaşlarıyla sorunsuz bir şekilde uyum sağlaması çok kolay. Onu burada, Powell'ın yıllık partisinde görmek garip değil. Goose Hollow'da, değer verdiğim herkesin yanında olmak için yaratılmış gibi görünüyor.

Cüzdanındaki anahtar gibi, ona uyuyor. Benim için uyan tek anahtar o.

Chapter Twenty-Five

Charlotte

I çok şey biliyorum. Ona ne yaptığını biliyorum ve Callen'ı kuzeniyle aldatan kadınla tanışmak istemiyorum. Yıllar önce olmuş olabilir ama onun varlığına verdiği tepki

Başlamak üzere olan rahatsız edici bir anın önsözü gibiydi. "Hey, Mia, Sawyer'la gidip ışıklara bakmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Tabii. Onu götürmende bir sakınca yoksa."

"Hiç de değil. O bir bebek."

Callen bana boş bir ifadeyle bakıyor, sanki Kacey'nin gruba katılmasına çoktan hazırmış ve tepki vermemeye çalışıyormuş gibi. Sawyer'la oynayan neşeli adam gitmiş.

Koluna hafifçe dokunuyorum. "Geri döneceğiz."

Konuştuğunu duyduğumda sadece iki adım uzaktaydım. "Hey, Mia. Selam Daisy. Dördüncün kutlu olsun."

Her ne kadar yanında kalıp dinlemek istesem de, onun neşeli tonu midemi bulandırıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi öylece içeri girebilirmiş gibi. Kendimi, yemek masalarının arkasında ışıkların dizili olduğu arazinin kenarına doğru yürümeye devam etmeye zorluyorum. Yerdeki uzun kazıklarla birbirine bağlanmış olan ışıklar tam başımızın üzerinde, Sawyer onlara için elini kaldırıyor ama ulaşamıyor.

Bizi döndürerek kasaba nüfusunun büyük bir kısmının yüz yüze geldiği bir yere bakmamızı sağlıyor. Callen'ın hâlâ grupla birlikte durduğunu, arkasını dönüp bizi izlediğini fark ettiğimde kalbim küt küt atıyor. Arkasını dönmüş derken, bizi görebilmek için vücuduna açı verdiğini kastetmiyorum. Demek istediğim, herkese sırtını dönmüş ve beni izliyor.

Eğer bu bebeği tutuyor *olmasaydım*, ona bu *arkadaş* saçmalığı hakkında ne düşündüğümü gösterirdim. Belli ki ikimiz de rol yapıyoruz. Rol yapıyoruz. Çünkü Callen'ın beni izlemesi, onu izlemesi, beni izlemesi hayatımın en ateşli anlarından biri. Neredeyse kalçalarımı kabin masasında açmamı emretmesi kadar ateşli.

Bana odaklanmasında beni harekete geçiren bir şey var.

İkimizin de doğru olduğunu bildiği şeyi kesinlikle saklamıyor. Biz her zaman arkadaştan çok daha fazlası olacağız.

Kacey gruptan ayrılıp fıçıya doğru yürüyor ve Sawyer'la birlikte annesine ve Callen'a doğru dönerken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Uzun boylu, zayıf, soluk tenli ve uzun siyah saçlı. Dar beyaz bir atlet, kot pantolon ve kovboy çizmeleri giymiş, buraya aitmiş gibi görünüyor.

Callen beni yarı yolda karşılıyor, yakınımnda duruyor ve kollarımdaki küçük adamın sırtını okşuyor. "Hey, koca adam. Işıklar nasıldı?"

Onun bebekle olan doğal ilişkisini izlemek, kalbimin bu geceye kadar var olduğunu hiç fark etmediğim anaç bir köşesine nüfuz ediyor. Bu adam beni her gün şaşırtıyor. Kaygısız dürüstlüğü ve yatak odasındaki otoriterliği, kayıp hafta sonumuzda bana merhaba dedirtti, ancak burada olduğumdan beri, onu daha çok istememe neden olan yeni parçalarını keşfettim.

"O çok tatlı biri."

"Gerçekten öyle. Bu çocukta beni benden bir şey var. Ona doyamıyorum."

Ve sana doyamıyorum.

"Babası nerede?"

"Güzel soru. Hiçbirimiz bilmiyoruz." "Onları terk mi etti?"

"Emin değilim. Mia bize babanın kim olduğunu söylemeyecek. Şu anda burada olabilir ve hiçbirimizin haberi olmaz. Tüm bunları tek başına yaptığından bahsetmiyorum bile. Babanın bir çocuğu olduğunu bildiğinden bile emin değilim."

"Whoa."

"Değil mi?" Sawyer, Callen'ın parmağını tombul yumruğunun içine sıkıştırdı. "Bütün bu olanlar hakkında ağzı oldukça sıkı. Umarım başına kötü bir şey gelmemiştir ve bu yüzden hiçbir şey söylemiyordur."

"Hepinizin ona destek olması çok güzel."

"O ve Daisy hayatları boyunca arkadaş oldular. O aileden sayılır. Ayrıca, küçük kasabamızda yaptığımız şey bu. Kendi başımızın çaresine bakarız."

Çok yakın.

Çok yakın.

Gözlerinin içine bakmak için başımı arkaya eğiyorum. "Buranın bu yönünü seviyorum."

Her zamanki gibi yoğun olan gözlerinde yeni bir ışıltı var ve ağzının bir köşesi kalkıyor.

"Los Angeles'taki insanlardan güzel bir değişiklik mi?" "Öyle de denebilir."

Bir şeyler söylemeye başlıyor ama bakışları dudaklarıma kayınca susuyor, çikolata gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce içimde yanan aynı tutkuyu yansıtarak beni alevlendiriyor.

Sawyer çığlık atıyor ve kalçamda huzursuzca zıplıyor.

"Aman Tanrım. Anneni mi istiyorsun ufaklık?" Ben soruyorum ama o Callen'a uzanıyor.

"Dostum, hemen döneceğim. Charlotte ve bana içecek bir şeyler getireceğim." Bebeğin başını okşar ve bir öpücük kondurur.

Callen başını kaldırdığında beni de öpecek kadar yaklaştı.

Onun yerine, gözleri dudaklarımda, "Sana ne getirebilirim?" diye soruyor.

Onunla birlikte bir geleceğe ve kendi bebeğimize dair görüntüler beni geçici olarak susturuyor ama hemen toparlanıyorum. "Muslukta ne varsa benim için çalışıyor."

"Tamam, hemen döneceğim."

Sawyer ve ben geniş avluyu geçerken Daisy, Mia, gruba yeni katılan Angus ve Murphy'nin bizi izlediğini ve kulaktan kulağa gülümsediklerini görüyorum. Neyin peşinde olduklarını merak ederek temkinli bir şekilde yaklaşıyorum.

Onlara ulaştığımda Mia ellerini oğluna uzattı. "Çocuğumu bana ver ve git o her neyse ilgilen."

"Sen neden ?"

"Kızım," diye araya giriyor Murphy. "Cal McKinnon'ı tamamen ele geçirmişsin."

"Neden bilmiyorum. Biz sadece arkadaşız."

Dördü birbirine bakıyor ve sonra kahkahalara boğuluyor. Ne kadar gülünç olsalar da, benden hoşlandığının belli olmasına sevindim. Belki bu, Kacey dahil buradaki herkesin de durumu anladığı anlamına geliyordur.

"Charlie, hadi ama," diyor Mia. "Buraya geldiğinde herhangi birimizi yanağından öptüğünü gördün mü?"

"Gerçekten dikkat etmiyordum," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Araziye girdiği anda burada olduğunu anladım. Şu anda bile, o yakınımdayken canlanan elektrik akımını hissedebiliyorum. Tabii ki öpücüğünü fark ettim. Varlığımın her fark ettim.

"Evet, öyleydik. Çocuğumun orada bir öpüşme seansının ortasında kalacağını düşünmüştüm." Mia arkamı işaret etti.

İçgüdüsel olarak onun elini takip ederek, Kacey'nin avluda fiçıya doğru yürüdüğünü görüyorum. Callen'a doğru.

!

"Hemen döneceğim," diyorum kimseye belli etmeden.

Damarlarımı adrenaline dolduran duyguya kıskançlık diyemem çünkü bu sahiplenme ya da muhtemelen koruma duygusu, şimdiye kadar hissettiğim tüm yeşil gözlü canavarlardan daha güçlü. Callen bira bardaklarımızı kaptı ve ona ulaştığında fiçı için sıraya girdi.

Kadın adamın omzuna vuruyor, adam ona doğru bakıyor ama yüzünü ona dönmüyor, ilgisiz olduğu belli. "Babana olanları duyduğuma gerçekten üzıldüm Cal" dediğinde sadece birkaç adım uzaktaydım.

Hayır, hayır. Hayır, hayır. Hayır. Hayır.

Onun üzüntüsünü, onu ve hayatına tekrar girmek için kullanmayacak. Benim gözetimimde olmaz. Kalbim bedenimin ve zihnimin tüm kontrolünü ele geçiriyor. Boş fincanlarımızı tutmayan elimi onunkinin içine kaydırıyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Hey, bebeğim."

Parmakları benimkilerin etrafında sıklaşıyor, can simidimi kabul ediyor. "Hey, bebeğim." "*Bebeğim*" derken elimi sıkıyor.

Kacey benden Callen'a, sonra tekrar bana ve sonra da birbirine bağlı ellerimize bakıyor.

En parlak gülümsememi takınıyorum ve boştaki elimi uzatıyorum. "Merhaba, ben Charlie."

Sadece arkadaşlarımın bana seslendiği ismi kullandığımda alçak sesle kıkırdıyor. İşte tam o anda içimdeki sahiplenici düğümler

Midemin düğümleri çözüldü, yerini dans eden kelebekler aldı. Çünkü bana kalsa, Callen buradan kıyamete kadar bana Charlotte diyecek tek kişi olacaktı.

Uzattığım elimi tutması birkaç saniye sürüyor ve tuttuğunda da tokalaşması gevşek oluyor. Zayıf.

"Merhaba, ben Kacey."

"çok şey duydum. İsme bir yüz eklemek güzel."

Sözlerim şekerli ve tatlı, ama onun ne kadar aldatan bir kaltak olduğunu bildiğimi ima etmem aramızdaki havada süzülüyor.

"Oh, um. Ben de memnun ."

Fıçıdaki kişi işini bitiriyor ve musluğu açık bırakıyor. "Görünüşe göre sıra bizde," diye gülümseyerek cıvıldıyorum.

bağırıyorum, *yürü git, kaltak!*

"Seni görmek güzeldi Cal. Tanıştığımıza memnun oldum, Charlie."

"Ben de. Harika bir gece geçir."

Parmaklarımı vedalaşmak için oynatıyorum ve ona sırtımı dönerek Callen'in yanına, fıçının bulunduğu buz dolu çöp kutusunun yanına gidiyorum.

"Hey, *bebeğim*." Yüzünde memnun bir sırıtişla biramı doldurup bana uzatıyor.

elim tutarak beni yemek masalarının etrafında dolanan insan kalabalığından uzaklaştırıyor. Partinin kenarında durup herkesi izlerken ikimiz de sessizdik.

Başparmağı elimin arkasında bir daire çiziyor ve şans eseri yüzüne bakıyorum. Gülümsemesi gitmiş, yerini çatık kaşları almıştı. Uzaklara bakıyorum, göğüs kafesimin arkasında bir duygu savaşı yaşanırken kalabalığı izliyormuş gibi yapıyorum. Gürleyen kalbim onun kontrolünü üzerimde tutmak için can atıyor.

Bu kadar mı?

Hayatımı kendi ellerime aldığım ve istediğimi yaptığım an bu mu?

Beni ne mutlu eder?

Aklımın yerine kalbimin önderlik etmesine izin vermem ne anlama geliyor? Sekiz yüz mil uzakta yaşıyorum. Kalbimin kazanmasına izin vermek, işle ilgili kararımı verdiğim anlamına mı geliyor?

Hayatımda ne yapıyorum?

"Bu da neydi Charlotte?" Sesi, kendisinin de savaşıyor gibi görüldüğü çelişkili duyguları gizlemiyor.

"Paylaşmıyorum, Callen."

Evet, lanet kalbim bu savaşı kazandı.

Başparmağı donuyor ve bir an önceki nazik okşamayı sonlandırıyor. "Bunun ne anlama geldiğini çok iyi anlamadığın sürece bunu söyleme."

Kalbim göğsümde gürleyen ritmini sürdürüyor ve ne gariptir ki beynim bunun şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey olduğunu söylüyor.

"Arkadaşlık meselesi güzeldi ve seni tanımak istiyorum. Arkadaşın olmak. Ama senden arkadaşlıktan çok daha fazlasını istiyorum. Ve Kacey'ye ve bu gece burada bulunan diğer herkese, müsait olmaktan çok uzak olduğunu açıkça belirtmek isterim."

Vay . Bunu ben mi söyledim?

"Charlotte..."

Bir parça güvensizlik derimin altına işliyor ve henüz ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Eğer istediğin bu değilse, bana şimdi söyle Callen."

Elimi bırakıyor ve önüme geçiyor, yüzümü büyük ellerinden birinin içine alıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. Artık ondan ya da itirafımın sonuçlarından saklanmama izin vermiyor.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Beni yakalaman için sana bir şans vermek istedim."

"Ve bunu takdir ediyorum. İnan bana, senin arkadaşlığın da benim için son derece önemli ama sadece arkadaşlığın bize uyacağını sanmıyorum."

"Ben de bilmiyorum, bebeğim." Alnını benimkine yaslıyor. "Peki ya tekrar gittiğinde?"

"Bir yolunu ."

"Senin tekrar çekip gitmene dayanamam."

"Lojistikle daha sonra ilgilenebiliriz. Sadece anı yaşayalım."

"Charlotte, yapamam-"

Birasını alıp bardaklarımızı yanımızdaki masaya bırakıyorum, sonra elini elime alıp onu eve doğru götürüyorum. Bu kez bedenim ve onun şehvet dolu ihtiyaçları önderlik ediyor. Bizi nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim yok ama oraya varmak için heyecanlandığım kesin.

"Nereye gidiyoruz?"

Evin içine açılan Fransız kapılarından geçiyoruz ve ben içgüdülerimi takip ediyorum. Konuşmamızı bitirmek için özel bir yer ararken başım dönüyor. Üst kata çıkan merdivenleri görüyorum ve Callen'ı arkamdan çekerek merdivenlerden çıkıyorum. Soldaki ilk kapalı kapıyı açıyorum ve ışık düğmesini çeviriyorum. Büyük bir çamaşır odası.

Uzun tezgahın sonunda çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var. Mükemmel bir yer. Burada kimse bizi rahatsız edemez.

İçeri girdiğimizde kapıyı kilitledikten sonra kontrolü ele alma sırası bende. "Charlotte, burada ne işimiz var?"

"İşte." Tezgahı gösteriyorum.

"Ne?"

"Orada dur." Onu nazikçe gitmesini istediğim yere itiyorum.

İhtiyacım olan yere geldiğinde kot pantolonunun düğmelerini açıyorum, pantolonunu ve iç çamaşırını indiriyorum ve onu elime alıyorum. "Dikkatini çekebildim mi?"

"Evet. Sikeyim ."

Elimde olmadan sııttım. "Güzel."

Elimle sert uzunluğunu okşarken, tüm gece istediğim gibi onu öpmek için ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum. Tedbiri elden bırakarak dillerimizi kontrol edemediğimiz dağınık, sıcak bir dansın içinde dolaştırıyoruz. Eller çılgınca keşfediyor, ihtiyaç ikimizden de yayılıyor.

Geri çekilerek gömleğini başının üzerinden kaldırıyorum ve arkasındaki yüzeye bırakıyorum. Dudaklarım tekrar onu buluyor ama oyalanmalarına izin vermiyorum. Aşağı doğru eğilip kalbinin üzerine bir öpücük kondurduktan sonra dilimi boynundan kulağının kabuğuna doğru sürüklüyorum. Aleti elimde şimdi daha da sertleşiyor.

Kulağına fısıldıyorum, "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum Callen." "Charlotte-"

"Şşş... Sıra bende. Elimin altında masa yok, bu yüzden çamaşır odası işimi görecek."

Tezgâhın üzerindeki katlanmış battaniye gözüme çarpıyor ve boştaki elimle onu yakalamak için uzanıyorum, onu elimden hiç bırakmıyorum. Ayaklarımızın dibine bırakıyorum ve dilimi meme uçlarından birinin üzerinde gezdiriyorum.

"Kahvenizi sade ve sert seviyorsunuz." Dikkatimi diğer meme ucuna veriyorum. "Ve uyandığında dişlerini fırçalamanın aptalca olduğunu düşünüyorsun çünkü kahve nefesi de sabah nefesi kadar kötüdür, öyleyse neden dişlerini iki kez fırçalayarak zaman kaybediyorsun?"

Karnındaki kaslara doğru bir yol açmak için onu serbest bıraktığımda, dudaklarımı karın kaslarına değdirdiğimde kıkırdadığını hissediyorum. Oteldeki yatağımızda kahve içerken yaptığımız konuşmayı hatırladığına şüphe yok. Tenine karşı gülümsüyorum ama devam ediyorum.

"Chevy'ci bir ailede büyüdüünüz ama Dodge kullanıyorsunuz ve ailenizin geri kalanı bu konuda size bok atıyor."

Ağzım leğen kemiğini öpüyor ve siki tekrar zıplıyor. Dudaklarımı diğer tarafına değdiriyorum ve dizlerim battaniyeye çarpıyor. Kontrolü bana bırakırken elleri tezgahı kavlıyor.

"Kardeşlerini seviyorsun ama ortanca çocuk olmaktan nefret ediyorsun." Boylu boyunca uzanan kalın damarı yalıyorum. "Kardeşlerinle kıyaslanamayacağını düşünüyorsun ama Callen, bu gerçeklerden daha uzak olamaz."

Dilim ucunu okşuyor ve dişlerinin arasından tıslıyor. "Sen. Her şeysin."

Onu ağzıma alıyorum ve tam olarak nasıl emilmekten hoşlandığına dair anılar aklımdan geçiyor. Ellerim kıcının yanaklarını kavlıyor, onu ağzımın daha da derinlerine itiyor, böylece dilimle onu çıldırttığını bildiğim o şeyi yapabiliyorum.

"Siktir, Charlotte." Beni üzerinden çekti ve yüzümü ona bakacak şekilde eğdi. "Bunu yapmana gerek yok."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, shaftının başındaki ön spermi yalıyorum ve sonra ağzıma alıyorum. Başını bir lolipop gibi bıraktığımda; ses küçük odanın duvarlarından yansıyor.

"Lise ve üniversite futbol takımlarının yıldız son oyuncusuydun." Taşaklarını avucumun içine alıp tekrar ağzıma alıyorum ama hemen bırakıyorum ve ona sırtıyorum. "Balo kralı olduğunu unuttuğumu sanma çünkü unutmadım. Ayrıca baloya gidemediğini de biliyorum çünkü dört tekerlekli bisikletinle kaza yaptığında iki kolunu da."

Serbest elim shaftının tabanını tutuyor, gözlerimiz birbirimize kilitli kalırken bir an için uzunluğunu yukarı ve aşağı hareket ettiriyor.

"Callen?"

"Evet," zar zor nefes alıyor.

"Benim için gelme zamanın geldi."

Geçen gün kulübede bana söylediklerinin kelimesi kelimesine aynısı değil ama ne demek istediğimi anladı ve onu boğazımın arkasına çarpıp öğürmeme neden olacak kadar derine aldığımda itiraz etmedi. Çabucak toparlanıyorum ve adımı haykırana ve beni üzerinden çekmek için saçlarımı nazıkçe çekene kadar onu uzun... derin... tekrar tekrar alıyorum, ama reddediyorum. Ne yaptığını biliyorum.

"Charlotte, ben... Charlotte..."

Acımasızım, geri çekilmiyorum. Başımı tutuşu sıkılaşıyor ama acı vermiyor. Tempoyu ayarlamaya çalışmıyor çünkü neyi sevdiğini biliyorum ve onu zaten uçurumun kenarına götüren ritimde çalıştırıyorum.

"Siktir. Charlotte. Ne? Sen. Sen. Yapıyorsun. Bana. Bana?"
Boğazımdan aşağı dökülüyor ve o bitene kadar durmuyorum.
tutuşu gevşiyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek yüzümü
görebilmek için saçlarımı geriye doğru tarıyor.
"Teşekkür ederim." Başparmağı alt dudağımın üzerinde
kayıyor. "Artık ödeştik diyebilirim."
Kalkmama yardım ediyor ve beni hafifçe öpüyor. "Bebeğim, asla ."
"Hayır mı?"
"Eğer bu şekilde birbirimize üstünlük sağlamaya çalışmaya devam
edeceksek, umarım hiç olmayız."
Başımı sallıyorum, o pantolonunu yukarı çekerken battaniyeyi
almak için eğiliyorum. Battaniyeyi bulduğum yere geri koyuyorum ve
yeni manikürlenmiş kırmızı tırnaklarımı karın kaslarında gezdirirken
ona gömleğini uzatıyorum. "Bunu sakın unutma."
Elimden gömleğini alıyor ve beni uzun uzun öpüyor.
Sonra giyer ve kapıyı açar.
"Bunu gerçekten yapıyor ?" diye soruyor merdivenlerin dibinde
bize evin içinde rehberlik ederken.
"Sanırım öyle."
Arka bahçeye açılan kapıya varmadan hemen önce bizi durduruyor.
"Charlotte, ya öyleyizdir ya da değilizdir. Düşünmek yok, belki
yok,
sadece arkadaş
değiliz." Oh,
bu adam.
Uzanıp yanağına dokunuyorum. "Biz. Yapıyoruz. Yapıyoruz."
"Güzel." Kolunu omuzlarıma atıyor ve dışarıda yürürken
parmaklarını parmaklarımdan arasına alıyorum, artık kesinlikle bir *biz*
olduğumuzu dünyadan saklamıyorum. "Tanışmanı istediğim biri var.
Resmi olarak yani."
"Öyle mi? Kim?"
"Annem."

Chapter Twenty-Six

Charlotte

T Callen bizi ailesinin çiftliğine götüren otoyoldan ayrıldığımız toprak yola doğru sürerken kamyonet bir o yana bir bu yana sallanıyor. Büyüdüğü ve bir zamanlar eski karısıyla birlikte yaşadığı çiftliğe.

Kamyonun camları aşağıdayken Ruby, Dodge'un her iki yanında yonca ekinleri eserken kabinin arkasındaki pencereden pencereye koşuyor.

"Burası onun mutlu olduğu yer." Dikiz aynasından Ruby'ye bakıyor, yüz ifadesi okunamıyor. "Burayı özlüyor."

"Peki sen? Sen musun?"

"Bazı kısımlarını. Sessizliği özlüyorum. Ağaçları.

Çalışmayı." "İşi mi?"

"Bir at ahırını temizlemek veya ekinleri hasat etmek çok terapötik olabiliyor. Kendime ayırdığım zamanı özlüyorum. Düşünmek için zamanı. Ama ailem artık tüm bunlar için yardım tuttu. Umarım dükkânda işlerin yürümesini sağlayabilirim, böylece onları çalıştırmaya devam edebiliriz." Sesi sanki son yorumunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi kesiliyor.

Daisy haklıydı. Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor. Bana sırrını açmasını çok isterim ama sadece hazırsa. "Ne demek istiyorsun?" Suyu test ederek söylüyorum. "Mağazada işler iyi gitmiyor mu?"

Sertleşiyor. "Her şey yolunda. Her şeyi çözmeye çalışıyorum ama her şey yoluna girecek." Dükkândan her bahsedildiğinde tüm tavrı değişiyor.

Ve bu konuda ondan alabileceğim en fazla şeyin bu olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyorum. Çenesini kapatmasını istemediğim için konuşmayı farklı bir yöne kaydırmaya çalışıyorum. Orta konsola uzanarak, parmak uçlarımı şakacı bir şekilde ön kolunda gezdiriyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Hiç dışarı çıkıp ata biniyor musun?"

"Burada yaşarken her gün güneşle birlikte kalkıp sabah işlerine yardım eder, sonra da kasabaya gitmeden önce hayvanları kontrol etmek için gezintiye çıkardım."

"Hayvancılık mı? Ekin yetiştirdiğinizi sanıyordum?"

Kıkırdıyor. "Evet, çiftlik hayvanları. Sayamayacağım kadar çok tavuğumuz var. Keçiler, atlar ve genellikle arka arazide dolaşan küçük bir sığır sürümüz var ama onları yoldan göremezsiniz. Eminim bir noktada Bernadette ile tanışacaksınız."

"Bernadette?"

"Onu seveceksin. Her neyse, ekinler gelir getiriyor. Sığırlar da güzel bir vergi indirimi sağlıyor." Kaşları sertleşiyor. "Babam her zaman köşeyi dönmenin bir yolunu bulurdu."

Bu çiftlik, aile şirketi, tüm hayatı boyunca onun dünyası olmuş. Babası kulağa harika geliyor ama Callen'a bir çeşit karmaşa bıraktığı açık. Şu anda Aidan McKinnon'ın boynunu sıkamak isterdim.

Cevap olarak elini sıktım. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

İleride tarlalar bitiyor ve uzun ağaçlar koyu kahverengi, kütük kabin görünümlü iki katlı bir evi çevreliyor. , aslında bir kütük kulübe olmadığını fark ediyorum, ancak koyu renkli ahşap ve muhteşem taş işçiliğinden yapılmış bir kulübe hissine sahip. Çok güzel ve dört McKinnon kardeşin burada büyüdüğünü hayal edebiliyorum. Burası benim büyük bir şehirde yetişmiş olmamla tam bir tezat oluşturuyor.

Çok güzel. Huzurlu.

"Orası ailemin evi," diyor arabasıyla çakıllı yolun yanından geçerken. Sol tarafı işaret ederek, "Şurada at ahır, içinde bir sürü pislik olan ve partiler için çok güzel temizlenen bir ahır daha var. Küçük bina keçiler için, tavuk kümeleri de onun arkasında. Sığırlar diğer taraftaki tarlada. Birazdan oraya gideceğiz."

Knox McKinnon'ın burada büyüdüğü kimin aklına gelirdi? Callen'ın ağabeyi, şöhret ve servetin ona sağladığı hayatı yaşayan bir rock yıldızının timsalidir. Ama hayata bu tarlalarda koşarak ve at pisliği küreyerek başlamış.

Evin etrafından dolanırken yol iki iyi aşınmış toprak yola ayrılıyor. Callen sol tarafı işaret ederek, "Bu yol sizi Angus'un evine götürecektir. Bugünlerde zamanının yarısında barın üstündeki çatı katında kalıyor."

Diğer yola sapıyor ve başka bir ev görünene kadar yaklaşık yarım mil gidiyoruz. Ailesinin evine benziyor ama daha küçük. Kulübedekine benzeyen üstü kapalı bir salınacağı olan rüya gibi bir ön verandası olan güzel bir evin önünde durup motoru durduruyor.

"Burası benim evim. Gel, sana etrafla göstereyim."

Kamyonun önünde onunla buluştuğumda, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni nazikçe öpüyor. Dudakları benimkiler üzerinde yumuşacık. Birbirimizi şımartmak için zaman ayırıyoruz. Bu uzun, şefkatli öpücükler bizim olayımız.

Bunu çok yaparız.

Dünya durur ve sadece ikimiz oluruz.

Hayatta değişiklik yok.

Endişelenme.

Uzaklaştığımızda elimden tutuyor ve beni iki ahşap basamaktan yukarı, evin etrafını sarıyormuş gibi görünen hayalimdeki verandaya götürüyor. Solda bir sundurma salınacağı, sağda ise mükemmel beyaz bir korkulukla çerçevelenmiş hasır bir sandalye ve masa takımı var. Ancak daha yakından incelediğimde, çam iğneleriyle kaplı olduğunu ve iyice süpürülmesi gerektiğini fark ettim. Uzun zamandır eve kimse uğramamış gibi görünüyor.

Anahtar olmadan kapıyı açıyor ve içeri giriyor. Onu takip ediyorum ve rustik cazibeyi ve rahat çevreyi alırken karnımda bir duygu karışımı dönüyor. Tam ona göre. Ama Kacey de burada yaşıyordu. Burada karı koca olarak yaşıyorlardı ve ben bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Geniş, açık yaşam alanında büyük bir taş şömineye bakan büyük boy kahverengi deri bir kanepede vardır. İki yan sehpa eşleşen loveseat'ı çevreliyor ve büyük bir meşe sehpa kanepenin önünde oturuyor. Koyu renk parke zeminler ve koyu renk mobilyalarla evin erkeksi bir havası var.

Callen gibi hissediyorum.

Burada bir kadının yaşadığına dair hiçbir iz yok. Şöminenin iki yanındaki iki siyah beyaz çerçeveli resim dışında duvarların çoğu çıplak. Biri McKinnon Hırdavat'ın vitrini, diğeri de çiftliğin havadan görünüşü.

"Callen, bayıldım," diye fışkırıyorum. Çünkü bayıldım. Bu mükemmel bir şey.

"Teşekkürler. Babam ve dükkândaki birkaç adamla birlikte yaptık. Bir sevgi işiydi. Ta ki öyle olmayana kadar."

"Buraya geri taşınmayı düşünmüyor musun?"

"Hayır, bu ev bana sadece başarısızlıklarımı hatırlatıyor. Hayatımın unutmayı tercih ettiğim bir dönemini."

"Ama çıplak ellerinizle güzel bir şey yarattınız. Bunu nasıl başarısızlık olarak görebilirsin?"

"Karınızı kendi ellerinizle inşa ettiğiniz evde kuzeninizle yatakta bulduğunuzda, bu durum işleri bozabilir."

"Tanrım, ikisi de tam bir pislik."

Arkamdan yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. "Bütün suçu ona yükleyemem. Hiç evlenmemeliydik. O kadar uzun süredir birlikteydik ki başka bir şey bilmiyorduk. Evlenmek sadece bir sonraki adımdı."

"Ama sen onu seviyordun."

"Sevdim. Ama onu koridorda yürürken izlediğim gün, onu en iyi arkadaşım olduğu için sevdiğimi biliyordum. Ona aşık *değildim*. Hiçbir zaman olması gerektiği gibi olmadı. Ben sadıktım, o değildi ama ona asla evlenme teklif etmemeliydim. İkimizi de tuzağa düşürdüm ve sonra her şey boka sardı. Bu evde olanlar benim en büyük başarısızlığımdı."

Yakışıklı yüzüne bakabilmek için kollarında dönüyorum. "Başarısız bir evliliğin acısını yaşadığın için ne kadar üzgün olsam da, bunun benim için bir kazanç olduğunu söylemeliyim. Hayatımı sensiz hayal bile edemiyorum."

" de öyle, şekerim. Keşke seninle daha önce tanışsaydım." "Senin için hazır olmazdım."

Gözleri zevkle parlıyor. "Artık benim için hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sanırım öyleyim Bay McKinnon."

Eğiliyor, dudakları hafifçe benimkileri okşuyor. "Senin için asla hazır olabileceğimi sanmıyorum bebeğim," diyor dudaklarına karşı, öpüşmemizi yoğunlaştırmadan ve beni vücuduna sıkıca çekmeden önce. "Bir erkeğin senin gibiler için hazırlanmasına imkân yok."

"Benim gibiler mi?" Elim önünden aşağı kayıyor ve kot pantolonunun üzerinden uzunluğunu kavırıyor. "Hmm... bana hazırlıklı görünüyorsun."

"Şu tek yönlü aklını çukurdan çıkar, kadın." Kulağıma değen nefesinin sıcaklığı beni tam da istediği yerden vuruyor. Bu eve hâlâ musallat olan hayaletlerden kurtulmak için neler yapmazdım.

"Tek yönlü zihnimi seviyorsun," diyorum düşünmeden.

Durdu ve gözlerini benimkilere dikti. Tüm şakacılığı gitti. ".
Senin bilebileceğinden çok daha fazlası."

Ben cevap veremeden dudakları dudaklarımı yutuyor ve göz açıp kapayıncaya kadar beni deri koltuğun koluna yatırıp arkamdan götürüyor. Hayaletlerin canı cehenneme!

Tam doruğa ulaştığında homurdanıyor, "Senin için hazırlanmamın hiçbir yolu yok, Charlotte. Asla."

Keşke ona ne kadar aşık olduğumu bilseydi. Kimi kandırıyorum ki?

Haftalar önce düştüm ve kalkmaya hiç niyetim yok.

Chapter Twenty-Seven

Charlotte

"A Masaya götürülmesi gereken başka bir şey var mı Sharon?"
Callen'in annesine sordum.

"Eğer salata sosunu getirirsen, ben de ekmekleri alırım.
hepimiz hazır olmalıyız. Teşekkürler,
hayatım." "Elbette."

Callen'in çocukluk evinin mutfağından geçip herkesin Pazar akşamı yemeğine başlamak için beklediği arka güverteye çıkmak gerçeküstü.

Evet, en büyük müşterilerimden birinin ailesinin evinde olmak büyüleyici ama erkek arkadaşıma duyduğum merakla kıyaslanamaz bile.

Otuz iki yaşında bir erkek arkadaşım olduğunu söylemek ne kadar tuhaf olsa da, o tam olarak öyle biri. Erkekten çok *erkek* gibi, ama *erkek arkadaş* pek işe yaramıyor. Callen'a onu paylaşmak istemediğimi açıkça belirttiğim 4 Temmuz partisinden bu yana iki hafta geçti. Aynı partide beni annesiyle tanıştırmıştı. Onunla mağazanın dışında tanışmıştım ama bu tanışmanın, oğlunun horozunu ağzıma aldıktan iki dakika sonra kız arkadaşı olarak tanıştırılmamın yanında hiçbir önemi yoktu.

Evet, ona horozu demiştim. O girişi hatırladığımda başka bir kelime bile düşünemiyorum. En utanç verici şeydi.

Hayatımın en güzel anıydı. Hayır, "Hey! Tanıştığımıza memnun oldum." diyen herhangi bir işaret yoktu. Az önce oğlunuza bir sakso çektim, ama yine de tüm o an kendimi çok yanlış hissettim.

Ve Callen bunun her acı verici saniyesini sevdi.

Bir noktada, birisi konuşmamızı böldüğünde bana baktı ve ağzının kenarını ovuşturarak yüzümde bir şey olduğuna inanmamı sağladı. Kalbim durdu. Ardından gelen kızarıklığa bir ter tabakası eşlik etti. Kalan pisliği silmek için uzandım ama hiçbir şey hissetmedim. Diğer tarafa işaret etti ve ben de buna kandım.

Hiçbir şey.

Sharon'ın dikkati tekrar bize döndüğünde, o ağlayacak kadar çok gülüyordu ve ben de kıpkırmızı olmuşum.

I. Yapabilirdim. Olabilirdim. Ölebilirdim.

Şimdi, işte Pazar günü aile yemeğindeyiz. O korkunç ama bir o kadar da komik an bir anı olarak kaldı ve Callen, Ruby ayaklarının dibinde yatarken, masanın başında beni bekliyor, ben de onun sağındaki koltuğa oturuyorum. Onun yanında olmaktan mutlu, arkadaşlığı ve arkamdaki uçsuz bucaksız çiftliğin inanılmaz manzarasını severek sandalyeme yerleşiyorum. Sırtımın muhteşem manzaraya dönük olması beni biraz hayal kırıklığına uğratsa da bu deneyimlemek için daha çok şansım olacağını umuyorum. Gözün görebildiği her yer McKinnon Çiftliği'nin bir parçası. İnanılmaz bir şey. Burada büyümek nasıl bir şey olmalı.

"Hey, bebeğim. Seni özledim."

"Sadece iki dakikalığına mutfaktaydım. Senin evinde bensiz üç geceyi nasıl idare edeceksin?"

Ayın dördünden beri her geceyi birlikte geçirdik ve bu muhteşemdi.

"Ruby ve ben kaybolacağız." "Bence idare edersin."

"Her ne olursa olsun, burada olduğu sürece Karissa'dan en derin, en karanlık sırlarınızı öğrenmeyi planlıyorum."

"İyi şanslar. O çetin cevizdir."

"Siz iki aşk kuşu orada ne konuşuyorsunuz?" Daisy araya giriyor.

"Charlotte az önce bana, bu hafta buraya geldiğinde arkadaşından sırlarını öğrenebileceğimi sanmadığını söylüyordu."

"Sana daha önce de söylediğim gibi, bana seni hatırlatıyor," diyorum ona doğru.

"O zaman haklı, evlat. Hiç şansın yok," diyor Sharon, kolunu uzatmış, elini açıp kapatarak. "Şimdi annene salatayı uzat."

"Ha!" diye kıkırdıyorum, Callen'a bakmıyorum çünkü ballı tereyağı sürdüğüm mısır ekmeğine odaklanmış durumdayım. "Annen bilge bir kadın."

Tam ekmek sepetini Daisy'ye uzatmıştım ki, birdenbire sıcak ve ıslak bir nefes yüzümün yanından geçerek saçlarımı da beraberinde savurdu. Yerimden sıçradım, neler olup bittiğinden emin değildim ve kendimi çok iğrenç hissediyordum.

"Sana Bernadette'le tanışacağını söylemiştim. Charlotte, bu Bernie..." Callen güvertedeki ahşap çitelerin arasından uzanıp sevimli sarışın ineğin başını okşuyor. "Ve Bernadette, bu Charlotte, ama istersen ona Charlie diyebilirsin. O da bizden biri, o yüzden lütfen uslu durun."

Peçetemi kapıp yüzümü siliyorum ve sonra güverte korkuluklarına uzanıp ona da bir çizik atıyorum.

Tanışma faslımız bittiğinde dikkatim tekrar Callen'a yöneliyor ve o ne güzel bir manzara. Işıl ışıl. Çoğu zaman fazla ciddi olan bu adamın rahatça gülümsediğini görmekte bir şeyler var.

"Ne?" Sessizce sordum.

"Sen, bu. Beni gülümsetiyorsun."

"Ben de sana kovboy," diyorum, sadece onun duyması için.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Kalkın ve bu yiyeceklere dokunmadan önce ellerinizi yıkayın. Biz bekleyeceğiz."

Söyleneni yapıyoruz ve bir anda koltuklarımıza geri dönüyoruz, gülümsemeler yüzümüzden hiç ayrılmıyor.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diyor Mia.

Kimse onunla aynı fikirde değil, ama biz yemeği uzatırken ve yemek başlarken masanın etrafında sessiz kıkırdamalar dolaşüyor.

Burada onunla olmak. Ailesiyle. Şey... kolay. Rahat.

Sharon, Daisy, Angus, Mia, mama sandalyesindeki küçük Sawyer ve Callen kendilerini evlerinde gibi hissediyorlar. İlk günden beri. Bana kasabadaki yeni insanmışım gibi davranmıyorlar. Bana aileden biriymişim gibi davranıyorlar.

Angus ve Mia bu gece fazla kez olduğu gibi gözüme çarpıyor. Sadece arkadaş olmaları gerekiyor, ama aralarındaki kıvılcımı gören tek kişi olamam, değil mi? Ben çok mu

Duygularımı ikisine de yansıttığım mutlu muyum? Hiç sanmıyorum. Sawyer'ı kucağında zıplatışını, patateslerini yeni yürümeye başlayan çocukla paylaşmasını izlerken, üçü arasındaki sevgiyi inkar etmek mümkün değil.

Orada görüldüğünden daha fazlası var. Olduğunu biliyorum.

Sohbet akıyor. Yemek çok lezzetliydi. Şakalaşıyoruz, takılıyoruz ve sonra ben bir şekilde elmalı turtayla ilgili bir iltifat yüzünden her şeyi mahvediyorum.

"Sharon, bu turta harika."

"Teşekkür ederim, tatlım. Bu Callen'ın babasının tarifi. Fırıncılık onun uzmanlık alanlarından biriydi."

"Öyle mi?" Gülümsüyorum, sonra ağzımı lezzetli bir ısıklıkla daha dolduruyorum.

"Bu doğru. Fırıncılık onun için sadece yüzeysel bir şeydi. Aidan'ımın mükemmel olmadığı hiçbir şey yoktu."

Sharon'ın kocasına olan sevgisi çok güzel. Callen'a dönüyorum - babasının anısına gülümsüyor olmalı, ama daha fazla yanılamazdım.

Çatalını tabağına koyuyor ve yarısı yenmiş turtasını itiyor. Onun için üzülüyorum. Babamı kaybetmek hayatımda yaşadığım en zor şeydi. Keder dalgalar halinde ve hiç beklemediğiniz bir anda geliyor.

Elini elime alıp sıkıyorum ve ona sahip olduğumu . Böyle zamanlarda kimsenin yapabileceği fazla bir şey yoktur. Tecrübelerime göre, Karissa'nın ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu bilmek, onun söyleyebileceği herhangi bir kelimedenden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Tüm kasaba ona ve dükkana güveniyordu. Bilirsiniz, dükkânı sıfırdan inşa etti. Küçükten başladı ve yıllar içinde hızla büyüyerek Goose Hollow'un en güvenilir işletmelerinden biri haline geldi."

Callen'ın bacağı sinirden zıplıyor. İki dakika önce olmayan gerginlik ondan yayılıyor.

"Anne, Knox'un böyle konuştuğunu duymasına izin vermesen iyi olur. Kendisini Goose Hollow'un altın çocuğu sanıyor. En sevdiğin kişi olmadığını düşünmesini istemezsin," diye şaka yapıyor Angus.

"Siz çocuklar tamamen farklı bir kategoridesiniz ve bir ebeveynin favorisi olması diye bir şey yoktur."

"Hadi ama anne. Sorun yok, itiraf edebilirsin." Daisy ellerini çenesinin altına koyuyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Ben senin favorinim, değil mi?"

"Saçmalama."

"Sorun yok anne. Cal'ın ailenin kahramanı olduğunu biliyoruz. Babamın yerini alıyor ve onun yerini dolduruyor. Onun senin favorin olduğunu söyleyebilirsin."

Callen boğazını temizler. "Anne, yemek harikaydı ama Charlotte ve benim gitmemiz gerekiyor."

Ayağa kalkıyor ve gözlerini kocaman açıyor, ben de onunla birlikte ayağa kalkıyorum. Eli benimkini sıkıyor, hayata tutunuyor.

"Akşam yemeği harikaydı. Beni tekrar ağırladığınız için çok teşekkür ederim." "Dostum, gerçekten , değil mi? Bu bir iltifattı." Angus da kardeşinin ruh halindeki değişim karşısında benim kadar şaşkın görünüyor. "Ne kaçırdım?"

Kardeşini görmezden gelen Callen beni annesinin masasının ucuna götürüyor ve eğilip yanağından öpüyor.

"Her şey mi?" diye soruyor, onun omuzlarına tutunarak.

"Her şey yolunda anne. Sabah erken kalkacağım, hepsi bu. Seni yarın ararım."

"Kulağa hoş geliyor."

Tekrar elimi tutuyor, ben de el sallayarak vedalaşıyorum ve evin içinde onu takip ediyorum. Dışarıda benim için kamyonetin kapısını açıyor ama binmem için elimi bırakmadan önce parmak eklemlerini ağzıma öpüyorum. Benim için ne kadar önemli olduğunu ve az önce olanlar hakkında konuşmaya hazır olduğunda onun için burada olduğumu ifade etmeyi umuyorum.

Yüzümü tutmak için elimi bırakıyor ve nazik bir öpücük için eğiliyor. Sonra alnı alnıma yaslanmışken, "Özür dilerim" diye fısıldadığında nefesi yüzümü gıdıklıyor.

Başımı sallayarak ona gerçeği söyledim. "Anlıyorum. Babam hakkında konuşmak benim için de zor."

Alnımdan öpüyor ve içeri girmeme yardım ediyor.

O evine dönerken yol boyunca sessizdi, ben ise yol boyunca kafamda günü canlandırıyordum. Öğleden sonra kanepede yaptığımız şipşaktan sonra bana evin geri kalanını ve devasa dış mekanı gösterdi. Sonsuz görünüyordu. Bir tarafta sonsuza kadar uzanan ağaçlar, diğer tarafta otlayan ineklerin olduğu açık otlaklar.

Kesinlikle çok güzel.

Annesinin evine giderken ahıra uğradık ve beni sabah gezintileri sırasında terapisti olarak da görev yapan tatlı atı Mabel ile tanıştırdı. O çok güzeldi ama ben gözlerimi Honey'den alamıyordum.

İlk görüşte aşktı.

Honey küçük ama zarif, altın rengi kürkü ve beyaz-sarı yelesi var. Keten kafası ahırından çıkar çıkmaz ona çekildim, Callen'in yanından ayrıldım ve dürüst olmak gerekirse, kadifemsi yumuşak burnunu ovarken söylediklerinin çoğunu duymadım. Ahırda yedi at vardı ama ayrılmadan önce yine onun ahırında durdum. Son bir kez okşamak için burnuyla beni dürttüğünde, Callen bu hafta içinde tekrar gelip ata bineceğimize söz verdi.

Ahırdan ayrıldıktan sonra beni tavuklarla ve keçilerle tanıştırdı. Onu kendi halinde, dar bir tişört, tam oturan bir kot pantolon ve yıpranmış botlarla görmek güzeldi. Arka plandaki çiftlikle birlikte çok lezzetli görünüyordu.

Avucunun içinden daha iyi bildiği bu topraklarda hareket ederkenki akışkanlığı, ailenin mali durumunu düzenli tutma baskısının onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı. Bu topraklar onun hayatının ayrılmaz bir parçasıydı ve öyle kalması için her şeyi yapardı.

Hayatının bu yönünü görmek ve en önemlisi de Callen McKinnon'un yapbozunun parçalarını biraz daha bir araya getirmeye başlamak güzeldi. Bütün gün onunla dışarıda kalabilirdim ama ne yazık ki, aileyle akşam yemeğine gitmek için gezintimizin huzurunu terk etmek zorunda kaldık.

Evine vardığımızda Ruby'yi dışarı çıkarıyor ve arka bahçedeki çiçekleri suluyor. Kafasının içinde, zihnini boşaltmak için boşluğu kullanıyor. Uzaklaşmaya çalıştığı kişinin ben olmadığımı bilecek kadar çok şey biliyorum, bu yüzden onu kendi haline bırakıyorum.

Bazen kederin üzerinizden akıp gitmesine izin vermek için biraz zamana ihtiyacınız olur. Hazır olduğunda geri gelecektir. Ve ben burada onu bekliyor olacağım.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatak odasındaki büyük sandalyeye kıvrılıyorum, kitabımı dikkat dağıtmak için kullanmak niyetindeyim ama sayfada tek bir kelime bile göremiyorum. Babamla oturma odasında Hall & Oates eşliğinde dans ettiğimiz bir anı, zihnimde bir ev videosu gibi oynuyor. Genellikle başucunda oturup elini tutarken son nefesini verdiği anları değil de mutlu bir anıyı hatırlamak beni rahatlatıyor.

Kitabı kapatıp çantama uzanıyorum, telefonumu ve kulaklıklarımı alıp play tuşuna basıyorum. "You Make My Dreams Come True" kulaklarımı dolduruyor. Gözlerimi kapatıp babamla oturma odasında dans ettiğimizi hayal ediyorum. Bu anı kalbimi ısıtıyor. Şarkı bitiyor ve sadece

"Rich Girl "ün açılış ritimleri başlarken Callen'ın kapının pervazına yaslanmış beni izlediğini fark ediyorum.

"Hey, sen," diyorum, kulaklıklarımı çıkarıp bir damla gözyaşımı silerek.

"Hey." Kapıdan uzaklaşıp bana ve en sevdiğim sandalyeme doğru yürüdü. Beni kucakladı ve ne kadar rahat olsam da onun kollarında olmak gibisi yok.

Kendimi
güvende
hissediyor
um.

İhtiyacım
var.

Aranıyor.

Yavaş ama emin adımlarla kalbimdeki çukurun etrafına tohumlar ekiyor ve sanırım güzel bir şey çiçek açıyor olabilir.

Bizi yatağa yatırdı. İkimiz de hâlâ giyiniktik ve o bana sarılırken yorganın üstündeydik. Sanki onun can simidiymişim gibi. Sanki bırakırsa, uçup gidecekmiş gibi.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

"Sen burada olduğun sürece öyleyim."

Bu büyük, güzel sakallı adamın benim için böyle hissedebileceği düşüncesi içimi ısıtıyor ama şu anda kendinde değil ve onun için endişeleniyorum.

"Bunun hakkında
konuşmak ister misin?"

"Yorum yok."

"Neyim ben, basın mı?"

"Eğer öyleysen, şimdiye kadar gördüğüm en güzel muhabirsin."

"Kes şunu. Bu gece ne oldu? Baban hakkında konuşmak çok mu zordu?"

Derin bir nefes alıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Yüzündeki kıllar tenimi gıdıklıyor.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Şu anda neler yaşadığını benden daha iyi kimse bilemez."

"İşte bu " Boynuma doğru iç çekiyor. "Kimse anlamıyor çünkü kimse bilmiyor."

"Neyi biliyorsun, tatlım?"

Ağır bir iç çekiş bırakır.

"Babamın o kadar da mükemmel olmadığı ortaya çıktı. En azından iş yönetmeye gelince."

"Nasıl yani?"

Sırt üstü dönüyor ve beni de yanına çekerek yanına bastırıyor. Göğsüm kaburgalarına dayanıyor ve bacağım onunkine dolanıyor. Kolumu ona dolayarak sıkıyorum ve hazır olduğunda yanında olduğumu hissettiriyorum.

"Babam, biliyorsun... annem ne dedi?" Konuşurken parmakları kolumda hafifçe aşağı yukarı geziniyor. "Doğru, kasabadaki en güvenilir iş adamı. Meğer vergilerini ödemeyi sevmezmiş ama yaptığı tüm karanlık el sıkışmalarıyla ilgili ikinci bir defter seti tutmayı severmiş."

Lanet olsun.

Sessiz kalarak omzuna bir öpücük konduruyorum.

"Görünüşe göre beni vasiyetinin yöneticisi yapmak ve aile şirketini yönetmem için bırakmak yeterli olmamış. Her şeyin üstüne bir de bir nokta üç milyon dolarlık bir vergi faturası çıkardı."

Ona bakmak için başımı kaldırdığımda, onu yanlış duyduğumu anladım. "Ne?"

"Tam olarak bir milyon üç yüz yetmiş dört bin beş yüz on iki dolar ve üç sent."

"Nasıl ?"

"Geçen yıl Nisan ayında vergi beyannamesi verdiğimde IRS benden haber aldığı için çok mutlu oldu diyebilirim."

"Ve şimdiye kadar kimse bilmiyor muydu?"

"Hayır ve ben de bunu yapmadıklarından emin oldum. Yetkiyi bana bıraktı. Bu da onu benim sorunum yapıyor. Başka kimsenin değil."

"Ama bu bir aile şirketi değil mi? Tüm aile üyeleri bu dükkandan para kazanmıyor mu?"

"Bir yolunu ."

"Nasıl

çözeceksin?"

"Tanıştığımızda satın alma sürecinde olduğum arsadan bahsettiğimi hatırlıyor musun emin değilim?"

"Tabii ki biliyorum. Hayalinizdeki evi gölün güney tarafına inşa edecektiniz çünkü gün batımını en iyi oradan görebiliyordunuz."

Lütfen söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme.

"Tanrım, hayatıma tekrar girdiğin için çok mutluyum." Beni başımdan öptü.

Tamam, söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi.

"Beş dönümlük araziyi satışa çıkardım."

Söyleyeceğinden korktuğum şey buydu! Lanet olsun!

Kendimi ondan kurtararak, gözlerinin içine bakabilmek için doğruluyorum. "Yapamazsın."

"Gerçekten başka bir seçeneğim yok." Sakince omuz silkiyor, önündeki gerçeklere çoktan boyun eğmiş.

"Hayallerini öylece bir kenara atamazsın."

"Hayallerim orada öylece duruyor. Babam öldüğünde planlarımı durdurdum. İşler gerçekten de yolunda gidiyordu. Kuyu ve elektrik bağlanmıştı. Bazı ağaçları temizlemiş, planları hazırlamış ve temeli atmıştım. Evin kemikleri yoktu ama neredeyse tamamlanmıştı. Babamı kaybettiğimizde çok ani oldu. Dünyam keder ve evrak işlerinden oluşan bir kasırgaya dönüştü. Sanki bir fırtınanın içine düşmüş gibiydim. Hiç hazırlıklı olmadığım bir fırtına. Vergileri öğrendiğimde, planlarımda ilerleyemeyeceğimi biliyordum."

"Neden ailenize söylemediniz? Eminim yardım etmekten mutluluk duyacaklardır. Knox-"

"Hayır. Aileme söylemeyeceğim." Sözümü kesiyor ama ses tonu öfkeli olmaktan ziyade kararlı. Kararını vermiş ve kararıyla barışmış görünüyor. "Bu annemi yıkar ve herkesin babamla ilgili anısını lekelemiş olur. Bunu yapacak kişi ben olmayacağım."

"Ama biliyorsun ki hiçbiri senin hayallerinden vazgeçmeni istemez."

"Charlotte, o dükkan bu ailenin kalbi. Hatta toplumun kalbi. Onu kurtarmak için arazimi satmayı ve hayalimdeki evi asla inşa etmemeyi tercih ederim. Ve annem... Tanrım, yeterince şey yaşadı. Zaten kaybettiğinden daha fazlasını kaybedemez. Bunu kendi başıma halletmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Bu adamın kalbi çok büyük ve çok inatçı. Ve onu daha fazla sevemezdim.

Tam göğsümden vuruyor ve zihnim kalbime yetişirken parmaklarım titriyor.

I. Sevgi. Onu.

Kahretsin.

Bu ne zaman oldu?

Birine *aşık* olmak ile o kişiye *aşık* olduğunuzu bilmek arasında fark vardır.

Ve biliyorum. Şu anda. Bu adama aşığım.

İyi hissettiriyor ama aynı zamanda korkutucu. Şimdilik bunu kendime saklayacağım. Onun yeterince derdi var. Bu yüzden duygularımı içime atıyorum ve titrememin beni ele vermemesini umuyorum.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Senin burada olman yeterli." Beni tekrar göğsüne doğru çekti ve kollarıyla sardı. "Gelecek ay vergi memuruyla bir toplantım var. O zamana kadar, bundan daha fazlasını istiyorum."

"Bekle, daha iyi bir fikrim var." "Öyle mi?"

"Kafanı çukurdan çıkar, McKinnon."

Doğrulup yastığımı düzeltiyorum ve kendimi yatak başlığına yaslıyorum. "Buraya gel." Kucağımı okşuyorum. "Başını okşamaya ne dersin? Bir keresinde bana bu konuda oldukça iyi olduğumu söylemiştin."

Kucağıma sokuluyor, kollarını belime doluyor. Parmaklarım kalın, koyu renk saçlarının arasında geziniyor, baskı uyguladığımda ondan iniltiler yükseliyor. Kucağıma daha da sokularak başının geri kalan kısmına daha fazla erişmemi sağlıyor. Parmaklarım dönüşümlü olarak saçlarında ve kafa derisinde yatıştırıcı bir şekilde kayıyor, şakaklarına ve sıkı çene kaslarına nazikçe masaj yapıyor.

Vücudu kucağımda ağırlaşıyor ve ne zaman uyuyor olabileceğini düşünsem, bir inilti daha çıkıyor ve beni gülümsetiyor.

Onunla ilgilenmek doğal geliyor.

Uzun süre yapmak istediğim bir şey gibi. Belki de sonsuza kadar. Burada bu güzel adamla karanlıkta otururken, sessizlik içinde çalışıyorum,

Parmaklarım onu rahatlatırken ağır çekimde. Bir yandan da zihnim bu gece bana itiraf ettiği her şeyle dolup taşıyor. Ona nasıl yardım edebileceğimi ya da en azından kardeşlerine dayanması ve her şeyi tek başına üstlenmemesi gerektiğini anlamasını nasıl sağlayabileceğimi düşünüyorum. Bu bir aile işi ve aile bir çözüm bulmak için birlikte çalışmalı.

Ebeveyn kaybının yasını tutmak, hissettiği tüm ek stres ve hayal kırıklığı olmadan da yeterince zordur.

Onun benim kalbimi iyileştirmeye başladığı gibi ben de onun kalbini iyileştirmeye yardım etmek isterim.

Hayatına geri döner dönmez *onun* olduğumdan o kadar emindi ki. Zorba sahipleniciliği aynı anda hem sinir bozucu hem de seksi. Tutkularımın peşinden gitmemi desteklemesi ona aşık olmamayı imkansız kılıyor. En şaşırtıcı olanı, ben bilmesem bile neye ihtiyacım olduğunu bilmesi. Ve tabii ki bana değer vermesi.

Tohumlar ekmeye ve kalbimde giderek daha fazla yer kaplamaya devam ediyor.

Sanki kader Callen'ı ona en çok ihtiyaç duyduğum anda hayatıma geri getirdi.

Chapter Twenty-Eight

Callen

Sam Hunt, batan güneş Orta Oregon ufkunda turuncu bir renk oluştururken amfi tiyatro sahnesinden 90'larda ayrılık hakkında şarkı söylüyor. Biz sallanırken Charlotte kollarımda ileri geri, en sevdiği sanatçılardan birine eşlik ediyor ve dünyada her şey yolunda.

Dört Temmuz'dan bu yana hayatım tepetaklak oldu ve Tanrım, umarım bir daha asla sağ tarafa dönmem.

O geceki sahipleniciliği bana Charlotte'un yeni bir yönünü gösterdi. Çok iyi anladığım bir yönünü çünkü ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum. Ne zaman kasabada yeni biriyle tanıştırlırsa ve bu kişi bir erkek olsa, elini sıkamasın diye kolunu vücut boşluğundan koparmak gibi hayaller kuruyorum. Eğer yüz yüze gelmek zorunda kaldığım eski bir kocası olsaydı... Charlotte'un Kacey ile tanıştığında gösterdiği zarafetle kendimi idare edebileceğimden emin değilim.

Ama o çamaşırhanede beni kimseyle paylaşmak istemediğini söylediğinde. İşte bu görülmesi gereken bir şeydi.

O fevri an hayatımın en etkili anlarından biriydi. Durumun kontrolünü ele alması ve niyetini açıkça ortaya koyması. Hiç kimse tarafından bu kadar istendiğimi hissetmemiştim.

Gözlerindeki güven, dizlerinin üzerindeki görüntüsünden daha nefes kesici.

Ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Onun da beni isterken... bizi isterken... benim ona duyduğum ihtiyaç kadar mutlak hissettiğini bilmek bana eksikliğini hissettiğimi bilmediğim bir güven verdi.

Kolumu ona dolayarak evden çıkana kadar göğsümden hafif bir ağırlık kalkmadı. Onun burada, benim memleketimde olmasının ne anlama geldiğine dair güvensizliğim, ama onu bu kadar uzun süre hayal ettikten sonra gerçekten benim olmaması, beni tahmin ettiğimden daha fazla ağırlaştırıyordu. Ama o gece yaz rüzgârlarında sürüklenip gittiler.

Bana hayatımın en iyi saksosunu yaptıktan hemen sonra annemle tanıştığı için ne kadar utansa da, zamanlama histerikti. Ağzının kenarına boşaldığına dair ona her işaret verdiğimde buna kandı ve bana çok kızdı. Ama eve gidip birbirimizle cehennemi paylaştığımızda her şey yoluna girmişti.

O zamandan beri ayrı tek bir gün bile geçirmedi. Birkaç kez kulübede kaldım ama çoğunlukla şehirdeki evimde kalıyoruz. Cinsel kimyamız alışılmışın dışında, ama ikimizin arasında olanlar bundan çok daha fazlası, yoğun ve eğlenceli. Ve düpedüz mükemmel. Günümün vazgeçilmez bir parçası haline geldi. Onu görmeliyim. Onunla konuşmalıyım. Ona dokunmalıyım. Tanrı aşkına, onu her gün koklamalıyım.

Sıradan konuşmaları hiç sevmem. Ama onun boya kurutma hakkındaki konuşmasını dinleyip de büyüleyici bulmazsam namerdim. Aklıma gelen her düşüncüyü onunla paylaşmak istememe neden oluyor. Babamın bana bıraktığı dağınıklıkla olan mücadelemi ona anlatmak yeniden nefes almamı sağladı.

buldum. Bunu iliklerimde hissediyorum.

Yaptığı her şey büyüleyici ve onu günlük hayatını yaşarken izlemeyi tam zamanlı bir iş haline getirebilirim. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez.

Tamam, onun içine gömülmek olağanüstü. Tenimin onunkine değmesi... İşte benim gerçek mutluluk yerim.

Geçen hafta ata binmek için onu çiftliğe götürdüğümde gözlerinin parlaması hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi. Mesele şu ki... Charlotte ile... pasta kadar tatlı olduğunda bile, hala cehennem kadar ateşli. Eğer güpegündüz olmasaydı ve işçiler çiftliğe girip çıkmasaydı.

ahıra götürürdüm, onu orada atların önünde saman balyalarından birinin üzerine yatırırdım.

Pazar yemeklerini annemlerde yiyoruz ve annem de en az benim kadar ona vurulmuş durumda. Charlotte ailemi kolayca benimsedi ve itiraf etmeliyim ki ağabeyimin gözünde yıldız gibi parlayan bir imaja sahip olmaması güzel bir şey. İşle ilgili olmadığı sürece onun şöhreti onun için önemsiz.

O lanet bir tek boynuzlu
at. Ve o benim.

"Hey, dostum. Bir tur daha atacağım ve bir çift ele daha ihtiyacım var. Onu beş dakikalığına bırakabilir misin?" Owen kulağıma bağıyor.

Onu göğsüme doğru çekerek kulağına yaklaşıyorum. "Hemen döneceğim. Owen'a biralar için yardım edeceğim. Sen de ister misin?"

Dönüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Yok, ben iyiyim. Yine de seni özleyeceğim. Oyalanma."

"Söz veriyorum, oyalanmak ya da oyalanmak yok. Bira hattı izin verir vermez geri döneceğim."

Seni seviyorum.

Dilimin ucuna kadar geliyor ama kendime saklıyorum ve onun yerine onu öpüyorum. Acaba ona olan sevgimi öpüşmemizde hissedebiliyor mu?

Çünkü lanet olsun, onu
seviyorum. Kışımın kenarı
gibi seviyorum onu. Uyan tek
anahtar o.

Bulmacanın eksik parçası.

Aşk hakkında bir klişe söyleyin, işte o . Biz buyuz. Ve başka türlü olmasını istemezdim.

Onu o kadar çok seviyorum ki Kaliforniya'ya dönme ihtimalini düşünmek bile bana acı veriyor. Her gece yatağında kollarımda onunla uzanıyor, kalmasını sağlamanın yollarını arıyorum. O bana sarılmışken ve kalp atışları kaburgalarımın ninni gibi vururken, nefeslerinin sabit ritmi beni uyutmak için elinden geleni yaparken, paniğe kapılmamak neredeyse imkansız.

Neden ona nasıl hissettiğimi
söylemedim? Beni geri tutan ne?

"Hey, Charlotte?" Kalabalık şarkının sonunu alkışlarken ben de bağıyorum.

"Evet, bebeğim?"

"Seni seviyorum lan!" Tezahürat yapan hayranlarıma bağıyorum.

"Sen ne?" Gözlerinde yaşlar parlıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Beni duydu, ama onu şaşırttım.

Kahretsin, kendimi gafil avladım. Yüzünü okşayarak az önce söylediklerimi tekrarlıyorum. O kadar yakınım ki beni duymamasına imkan yok. "Seni seviyorum dedim. Ben. Seviyorum. Aşığım. Aşığım. Aşığım. Aşığım." Cevap vermesine fırsat vermeden dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum. "Geri geleceğim."

Owen'a yetişmek için arkamı döndüğümde, boktan bir sırıtışla beni bekliyordu.

Ben de gülümsüyorum, konuşmamızı duyduğu için hiç utanmıyorum.

Amfi tiyatronun genel giriş alanını dolduran battaniyelere ve kiralık sandalyelere basmamak için elimizden gelenin en iyisini yaparak kalabalığın arasından ilerliyoruz. Biletleri tükenmiş bir gösteri ve Central Oregon'un tüm kadınları etkilemek için giyinmiş. Daisy Dukes ve dekolte gömlekler tercih edilen kıyafet kuralları gibi görünüyor, ancak Charlotte gibi bir kadın beni beklerken, başka hiç kimse kıyaslanamaz.

Bira sırasına ulaştık ve acımasızca, önümüzde sadece avuç insan var.

Owen omzuma bir tokat atıyor ve beyzbol şapkasının kapağını arkaya doğru çeviriyor. "Demek benim göt herif arkadaşım sonunda aradığını buldu. Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Bitti ve tozlandı, dostum." Sırada ilerlerken onu takip ediyorum. "İnkâr etmeye kalkarsam yalan söylemiş olurum."

Kollarını Alabama tişörtünün önünde kavuşturmuş, şaşkın görünüyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Kendi parası olan ve mobilya yapmayı seven o zeki, komik, güzel kadın, yerel nalbur dükkânını işleten küçük kasaba kovboyuna aşık oldu ve sen, yani sen misin?"

"Belki de görüldüğü kadar zeki değildir," diye şaka yapıyorum, ama bu onun için olduğu kadar benim için de şaşırtıcı.

Sıra düzenli bir şekilde ilerliyor ve önümüzde sadece bir kişi var. "Uzun mesafeli bir ilişkiyi nasıl yürütmeyi planladığınız konusu gündeme geldi mi?"

"Pek sayılmaz. Günden güne ilerliyoruz. Ama taşınmayı düşündüğünü ima etti."

"Günden güne de ne demek? Az önce onu sevdiğini söyledin."

"Çünkü ben biliyorum."

"Taşınmayı düşünüyor derken, Goose Hollow'a taşınmayı kastettiğinizi varsayıyorum."

"Evet. Ama onu zorlamadım. Ona baskı yapmak istemiyorum." "Los Angeles'a taşınmayı teklif ettin mi?"

"Bu bir seçenek değil."

Owen siparişimizi vermek için dönmeden önce bana akıl sağlığını sorgulayan bir bakış atıyor. "Altı EBC lütfen." Beyzbol şapkasını tekrar sorgulamaya dalıyor. "Neden bir seçenek değil?"

Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Seninle ya da herhangi biriyle.

"Çok fazla sorumluluğum var."

"Dostum, nasıl delege edeceğini bulmalısın. Patron sensin. İşleri uzaktan yürütebilir ve sık sık ziyaret edebilirsiniz."

"Bunun için çok fazla şey sen de bunu biliyorsun."

"Tamam, belki bugün değil ama işler yoluna girdiğinde bu bir seçenek olabilir."

"Buyurun," diye araya giriyor barmen, umarım konuşmayı sonlandırır.

"Teşekkürler," diyorum ve bahşiş parasını kavanoza dolduruyorum.

Kalabalığın arasından geçip yerimize dönmek için mücadele ederken Owen sanki önündeki savaşa hazırlanıyormuş gibi şapkasını geri çeviriyor. Ve beklenmedik bir savaş olduğu ortaya çıkıyor.

Bira bahçesinden iki adım dışarı çıkmadan ilk atış yapıldı.

"Hey, Cal. Hey, Owen. Nasıl gidiyor?" Prineville'den eski bir arkadaşım olan Skye, bizi yolumuzdan alıkoydu.

"Seni görmek güzel Skye. Teslim etmem gereken biralar var. Yakında görüşürüz," diyor Owen uzaklaşırken.

Owen'ın kibarca kaba davranarak nasıl kurtulduğunu asla bilemeyeceğim çünkü ben asla o kadar şanslı değilim.

"Evet, seni görmek harika. Umarım sen ve çocuklar iyisinizdir. Onlara elimden geleni yapacağım," diyorum Charlotte'a geri dönmek için umutsuzca.

Owen'ı izleyerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama eski çıkar arkadaşlarım beni o kadar kolay bırakmıyor. Skye, bir zamanlar Charlotte'a bahsettiğim *çıkarcı ilişkisi olan arkadaşlar* listemdeki birkaç kadından biri. Yıllardır bu faydaları keşfetmedik ve bir daha Charlotte'tan başka biriyle takılmaya niyetim yok.

Parmaklarını pazularımdan omzuma doğru gezdiriyor, orada kendini destekliyor ve kulağıma fısıldamak için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "Seni bir süredir görmedim, Cal. Bunu düzeltmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Üzgünüm, Skye-"

"Hadi ama, hayır deme," diye araya giriyor. "Bu gece için bir Airbnb'm var ve her zaman iyi vakit geçirdiğimizi biliyorsun."

Biraları dökmemek için elimden geleni yaparak onu omzumdan nazıkçe silkiyorum. "Üzgünüm, ama ben-"

"Bir ilişkisi var." Charlotte birden ortaya çıktı ve elimden bir bira aldı. "Al bebeğim. Şunlardan birini ben alayım, sen de beni arkadaşınla tanıştırsın."

Skye şaşırmış bir halde elini omzumdan çekiyor ama sanki ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi hala havada asılı duruyor.

"Skye, bu benim kız arkadaşım Charlotte. Charlotte, bu Skye."

"Kız arkadaşın mı?"

"Tanıştığımıza memnun oldum Skye. Yine de gitmeliyiz. Şarkı listesini ezberledim ve bazı güzel şarkılar geliyor ve onları kaçırmak istemeyiz." Önümde yürüyor, jean şortuyla kaplı poposu ekstra bir şımarıklıkla sallanıyor, at kuyruğu da aynı ritimde sallanıyor.

Onun küçük şovunu izlerken tek yapabildiğim başımı sallamak ve kıkırdamak.

Eski *arkadaşımın* izlediğinden emin için omzunun üzerinden bakıyor ve dikkatini bana çevirmeden önce ona parmaklarını sallıyor. Bana göz kırpmıyor ve mırıldanıyor, "Hadi bebeğim."

Sen nereye gidiyorsan, ben de oraya gidiyorum şekerim.

"Görüşürüz Skye," diye bağıriyorum omzumun üzerinden.

Charlotte'u grubumuza kadar takip ediyorum ve biraları teslim ediyoruz. Kalabalıkla tekrar senkronize olarak birkaç şarkıya eşlik ediyoruz, sonra bana dönüyor ve ayak parmaklarının ucuna kalkıp beni öpüyor.

Dudaklarını yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde bastırmasının bir amacı varmış gibi görünüyor. İçki içmediği için elleri serbest ve onları boynumun arkasına doluyor. Gösterinin gürültüsü arasında bağırıldığında nefesi yanağıma gıdıklıyor. "O senin çıkarları olan arkadaşlarından biriydi, değil mi?"

Ondan gelen kıskançlık iması bile beni öyle tahrik ediyor ki anında ereksiyon oluyorum. "Öyleydi."

"Bana sorarsanız biraz fazla alıngandı."

"Katılıyorum. Bu yüzden ona bir ilişkim olduğunu söylemek üzereydim ama fırsat bulamadan araya girdin."

"Hoşuma ."

"Anladım." Ona küçük bir öpücük veriyorum ve konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Her neyse, orada ne yapıyordun?"

"Bana beni sevdiğini söyledin ve sonra cevap vermeme izin vermeden çekip gittin. Bunu düzeltmek istedim."

Gösteriden gelen ışıklar yüz hatlarının üzerinden geçerken yüzü berrak, karanlık çöl gökyüzünde bir yıldız gibi parlıyor. Kalabalık ve günün geride kalmış olsa da hava hala nemli, gömleklerimiz vücudumuza yapışıyor. Yanıtını beklerken müziğin ritmi kalbimin çarpıntısıyla yarışıyor.

"Chip, ben de seni seviyorum! Seni o kadar çok seviyorum ki, artık tek düşündüğüm şey sensin!" diye bağırıyor müzik eşliğinde.

"Öyle mi?"

Başını sallayarak cevap verdiğinde sevgi ve mutlulukla ışıltıyor. "Ben de senin bana yetişmeni bekliyordum."

Sam yeni bir şarkı söylemeye başlıyor ve Karissa kulağına çılgılık atınca onu kaybediyorum. Charlotte geriye sıçırıyor, saçları yüzüme çarpıyor. Kollarından biri arkadaşının omuzlarına dolanıyor, diğeri ise şarkıya eşlik ederken havada. Ritim yükselip nakarat başladığında birlikte zıplıyorlar.

Sanırım bu onların şarkısı.

Onu böyle görmek güzel. Saklamak için çok uğraştığı kederinden kurtulması. Gözden uzakta, sanki hayatının en büyük kaybını yaşamamış gibi.

Onun için bu an saf bir mutluluk. Yani benim için de öyle.

Artık benim mutluluğum onunkine bağlı.

Bugün mutlu ve her şey yolunda.

Şarkı bitiyor ve daha yavaş bir şarkı başlıyor. Elini arkasına uzatıp beni arıyor, ben de tutuyorum. Son biramı içiyorum ve bardağı yere bırakıp iki kolumu ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum.

Elleri kollarıma yapışıyor ve kışını bana doğru bastırarak sikimi bir kez daha canlandırıyor. Ama bu sefer, o an geldi ve geçti değil. Kış acımasız.

"Dikkatli olsan iyi olur, şekerim."

Cevabı dönüp beni öpmek oluyor ama sallanması durmuyor.

Bu şarkıda ve bir bana işkence ediyor.

"Ne yaptığını bildiğinden emin değilim Charlotte. Halkın içindeyiz ama beni daha fazla itersen bizi ahlaksız davranıştan tutuklayacaklar."

Beni tekrar öpüyor ve sanırım "Ex To See" başladığında ne kadar ileri gidebileceğimi test edecek. Karissa ona dönüyor, kulaktan kulağa gülümsüyor ve arkadaşıyla şarkı söyleyip dans edebilmesi için onu kucağımdan bırakıyorum.

Daisy, Owen, Angus ve Mia'nın kollarını kaldırıp şarkı sözlerini vurgulayarak eşlik etmelerini izlerken bu herkesin favorisi gibi görünüyor.

Bu insan grubu benim ailemi oluşturuyor. Hepsi kan bağı olmayabilir ama onlar benim insanlarım. Bir tek Knox ve annem eksik. Hepsi için her şeyi yaparım ama Charlotte hızla tüm dünyam haline geliyor.

Chapter Twenty-Nine

Charlotte

"S o, ne düşünüyorsun?" Kulübenin verandasındaki salıncakta bir ileri bir geri sallanırken Karissa'ya soruyorum. Eşofmanlarımızla sabah kahvelerimizi içerken, saçlarımızı dağınık bir şekilde topuz yapmış, huzur içinde

Eve döndüğümüzde hayal bile edemeyeceğimiz temiz havanın sıcak, toprak kokusunu içimize çekiyoruz.

Rüzgâr ağaçların arasından fısıldayarak geçerken, bir parça odun gölün küçük dalgaları arasında yuvarlanıp gidiyor. Uzakta, küçük bir balıkçı teknesinden çok uzakta olmayan bir çift ördek yüzüyor.

"Çok güzel Charlotte," diye cevap veriyor, artık sadece bana aitmiş gibi hissettiren göle bakarak.

"Değil mi?"

"Burası sana yakışıyor."

", değil mi?" Ona daha fazla katılamazdım.

"Evinizden daha farklı olamazdı ama garip bir şekilde mükemmel."

"Bunun yeni *normal* hayatım olduğunu hayal etmem delilik mi?" Elimi kendi elinin içine aldı. "Hayır, hiç de değil. O harika bir adam." "Oregon'u kastetmiştim."

"Elbette yaptın."

İç çekiyorum. Yanılıyormuş gibi davranmaya gerek yok. Callen'ı terk etme düşüncesi kalbimi acıtıyor.

"O oldukça harika."

"İkiniz birlikte harikasınız ve kabul edelim ki... adam üzerinde yürüdüğünüz zemine tapıyor. Seni izleme şekli. Kızım, bir erkeğin bana böyle bakması için neler vermezdim."

"Ama şimdi ciddi bir ilişkiye girmemin zamanı mı? İstedğim bu ama akıllıca mı?"

"Sen neden bahsediyorsun? Şimdi tam zamanı."

Derin bir nefes alıyorum ve Callen'la *biz olduğumuzdan* beri aklımdan geçenleri paylaşıyorum. "Hiçbir şeyi gerçekten tek başıma yapmadım."

"Ne?"

"Ailemin mezun olduğu okula gittim."

"Ama kabul edilmek için gerekli notları aldınız, derslere girdiniz ve derecelerinizi kazandınız. Ebeveynleriniz değil."

"Evet, ama başka okulları düşünmedim bile." "Ne olmuş yani?"

"Sonra babamın şirketinde çalışmaya başladım."

"Ama kendi başınıza yaşadınız, kendi paranızı ödediniz. Faturayı o ödemiyor ki."

"Tabii ki. ama, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Gerçekten anlamıyorum."

Bunu bilerek mi zorlaştırıyor? "Senin de var. Sen sadece-"

"Sana duymak istediklerini söylemiyor muyum?" diyerek sözümü kesti. Kapalı.

"Karissa, her zaman herkesin benden istediğini düşündüğüm şeyi yaptım. yapmak için. Ya da en azından herkesin yapacağını umduğu şeyi. Hayatımda hiçbir zaman sadece ne istediğime bağlı olarak büyük bir karar vermedim. Eğer işimi satar ve evim olan tek şehri terk edip buraya taşınırsam, bu bir erkek için olamaz, değil mi?"

"Neden olmasın? Onunla birlikte olmak , değil mi?" "Her şeyden çok."

"Yani? *O* senin istediğin bir şey. Buraya taşınmayı seçmek de senin istediğin bir şey . Kendin için yapacağın şey, başka kimse için değil. Tabii bu Cal için de olabilir."

"Doğru."

"Bunu almanıza neden izin vermediğinizi gerçekten anlamıyorum. Mutlu olmana izin vermek için. Başka bir nedeni olmalı."

O haklı. Sadece bunu yüksek sesle söylemek istemedim.

"Annemin izinden gitmeyi reddediyorum," diye paylaşıyorum isteksizce. "Oh, Char. Asla. Asla annen gibi olamazsın. Lütfen söyle

Bunu biliyorsun."

"Ama bir erkek için taşınmak onun yapabileceği bir şey."

"Yapar ama sadece parasına, devasa evlerine ve pahalı arabalarına ihtiyacı olduğu için. Senin bunlar için Callen'a ihtiyacın yok."

"Hayır, bilmiyorum."

Tekrar çalışmama bile gerek yok; kendi biriktirdiğim ve şimdi babamdan miras kalan parayla hemen hemen hazırım. Ama hayatımı kazanmak için bir şeyler yapmamayı hayal bile edemiyorum.

"O zaman anlaştık. Artık kendini o kadınla yok."

Kahvemden bir yudum alarak göle bakıyorum ve ayrıldığımda Callen'ı ne kadar özleyeceğimi düşünüyorum.

"Senden buraya taşınmanı istedi mi?"

"Açıkça söylemedi ama gitmemi istemediğini açıkça belirtti. Bu da aynı şey mi? Çok mu ileri gidiyorum?" Yüzümü ellerimin arasına saklayabilmek için elimdeki bardağı yere bırakıyorum. "Henüz buraya taşınmamı bile istemedi ve ben burada, onun için tüm hayatımı değiştirmek isteyip istemediğim konusunda mücadele ediyorum."

"Adamı resimden çıkarın. Kendinizi burada yaşarken görebiliyor musunuz?"

Sorusunu ciddiye alıyorum ve ona dürüstçe cevap veriyorum. "Yapabilirim, Karissa. Gerçekten yapabilirim. Tam burada, bu kulübede yaşayabilir ve her gün bu göle uyanabilirim. Her gece suyun üzerinde gün batımını izleyebilir ve bundan hiç bıkmayabilirim. Burayı çok seviyorum."

"Oldukça rüya gibi."

"Öyle değil mi?"

"Yine de Knox'un sonsuza kadar burada yaşamama izin vereceğini sanmıyorum."

"Kendi göl evinizi alın. Para sorun değil ki. Acele etmeden Daisy'nin ihtiyacı olduğunda onun için masalar kurabilir ve bu arada lojistiği de halledebilirsin."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Çünkü seni tanıyorum. Bu da senin ne kadar olağanüstü yetenekli olduğunu bildiğim anlamına geliyor. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

Başımı omzuna yasladım. "Teşekkürler."

Çevremizin güzelliğinin tadını çıkarıyor ve birkaç uzun dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"İtiraf edeyim, son gecem olduğu için üzgünüm. Burayı çok sevdim." Bir kolunu omzuma atıyor ve beni yanına çekiyor. "En çok da seni böyle mutlu görmeyi sevdim. Yemin ederim, yıllardır olmadığın kadar kendindesin."

Chapter Thirty

Charlotte

"Daisy, tekrar söyle, nasıl bekarsın? Buradaki erkeklerin nesi var böyle?" Karissa, Daisy'ye hayranlıkla bakarak sorar.

Karissa'nın son gecesi ve Callen ile The House'da buluşmadan önce Daisy ile Redmond'daki Matador'da akşam yemeği yiyoruz. İçki siparişimiz daha yeni alınmıştı ama kahkahalar ve şamatalar arasında üç dört kişi olduğumuzu sanırsınız.

İkisinin iyi anlaşacağını biliyordum. Ama arabada 90'lar kanalında Spice Girls çalmaya başladığında arkadaşlıkları iyice . Zencefil ve Korkunç Spice'ımıza eşlik edecek Bebek Spice'ımızı bulduk. Biz üç kişiyiz, bir elmanın iki yarısı değil.

"Hepsi Goose Hollow'dan ve buradaki herkesi hayatım boyunca tanıdım. Sanırım bir yabancıya ihtiyacım var. Çocuk havuzunda bezimden başka bir şey giymeden koşturduğum günlerden beri beni tanımayan birine."

"Biliyorsun, bu kasabadaki hiçbir erkek seni o şekilde görmüyor, değil mi?" Ben araya girdim. "Birçoğu üzerinde büyük bir etkiniz var. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Kıkırdıyor, sonra komplocu bir tavırla eğiliyor. "Bu doğru olabilir, ama ben onları hala sümüklü küçük çocuklar gibi görüyorum. Her şeyi bildiğinde

Onlar hakkında, çıktıkları herkes hakkında, yaptıkları ve benim yaptığım her aptalca şey hakkında, eğlenceyi ortadan kaldırıyor. Hiçbiriyle ilgilenmiyorum."

"Bana Owen'ın o güzel gamzeli Adonis'ini sümüklü küçük bir çocuk olarak gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Kör değilim ama o aileden sayılır. Onunla çıkmak çok garip olur. Ayrıca, hayattaki amacı bana her fırsatta işkence etmek."

"Oyun parkında saç örgülerinizi çekmekten mi bahsediyorsunuz, çünkü sizden gerçekten hoşlanıyor?"

"Uh, hayır. Öyle bir şey değil."

"Yani biraz *tuhaflı*ğa ihtiyacın olduğunu söylüyorsun. ," diye haykırıyor Karissa ve hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

Biraz daha sohbet ediyoruz ve margaritalarımız geldiğinde bardaklarımızı kaldırıp kadeh kaldırıyoruz. "Bize!"

Ama daha ilk yudumlarımız bitmeden Daisy ciddileşiyor. ", tekila etkisini göstermeden ve biz hâlâ ayıkken seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

Ölümcül derecede ciddi görünüyor. Kalbim sıkışıyor ve aklım anında Callen'a gidiyor. Bana her şeyi altüst edebilecek bir şey mi söylemek üzere? Hayatımı sonsuza dek değiştirebilecek bir şey mi?

"Her şey yolunda mı Dais?" Elini sıkmak için masanın öbür ucuna uzanarak soruyorum.

"Evet, ama bence daha iyi olabilirler." Gülümsemesi endişelerimi biraz olsun hafifletti.

Karissa eğiliyor. "Anlat."

"Hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalıştığınızı biliyorum ve buraya taşınıp taşınmayacağınızı kesin olarak söylemediniz ama bırakın uzun mesafeli bir ilişkiyi, sizin ya da kardeşimin birbirinizden yirmi dört saatten fazla ayrı kalabileceğinizi düşünemiyorum."

"Bu Callen ve benimle mi ilgili?"

"Hayır. Her ne kadar üç kardeşim de ilgi odağı olmayı sevse de, bu seninle benim ve sahip olabileceğimiz güzel ilişkiyle ilgili."

Karissa ellerini birbirine sürterek, "Oh, bu gittikçe güzelleşiyor," diye mırıldanıyor.

"Beni korkutuyorsun Daisy." Kıkırdıyorum ama yalan değil. Bu Daisy. Aklından ne geçtiğini asla bilemezsin.

"Beni dinle." Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda elimi daha sıkı tutuyor. "Bu konuda kafamda beyin fırtınası yapmış olabilirim, hatta bir iş planı ve isim bile belirlemiş olabilirim ama bunu bir ekip olarak yapacağız. Yani, sanırım bunu uzak mesafeden de yapabiliriz ama burada, Goose Hollow'da olursan çok daha iyi olur."

"Sen neden bahsediyorsun?" Karissa ve ben aynı anda haykırdık.

"Ben tasarlamayı ve planlamayı seviyorum. Sen duvarları yıkmayı ve bir şeyler inşa etmeyi seviyorsun. Bunu birlikte yapalım. Her ne kadar beni üzse de, bu bölge hızla büyüyor. Eski evler kiraya verilmek üzere yenileniyor ve bir sürü yeni inşaat yapılıyor. Evleri çevirelim ve yeniden düzenleyelim. Kaliforniya'dan buraya taşınan zenginler için mobilya tasarlayıp yapalım." Bana göz kırptı. "Hâlâ ne yapacağına karar vermeye çalıştığını biliyorum, ama bu fikir kalmaya karar vermene yardımcı olursa, buna kızmam."

İkinci kez düşünmedim bile. "Ben varım."

"Var mısın?" Karissa ve Daisy birlikte soruyorlar.

"Ben varım." Tuzlu bardağımı kaldırıyorum ve onlar da beni takip ediyor. "Hadi bir şeyler inşa edelim!"

Bardaklarımız birbirine değerken şıngırıyor. Daisy'nin gülümsemesi daha geniş olamazdı ve en iyi arkadaşımın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Sevinç gözyaşları. Benim için. Çünkü hayatımın kontrolünü elime aldığımı ve hayallerimin peşinden gitmek üzere olduğumu biliyor.

* * *

Callen beni The House'un dans pistine çekerken, "Hadi bebeğim, bizim şarkımızı çalıyorlar," diyor.

"Bir şarkımız mı var?"

Şarkıyı duymuştum ama ona özel bir bağlılık hissetmemiştim. Ritim yavaş ve kollarını belime dolayarak sallanıyor. "Her şarkı bizim şarkımızdır, eğer seninle dans edebileceğim ve seni tamamen kendime alabileceğim anlamına geliyorsa." Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor.

"Beni , değil mi?"

En iyi arkadaşımın yanımda olmasını ne kadar de, her gece Callen'in kollarında uykuya dalmayı özledim.

"Her sabah çiftliğe bok küremeye gidiyorum." "Ne?"

"Sanırım dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğunu söyleyebilirsin." "Dikkat dağıtmak mı?"

"Charlotte, paylaşmayı sevmediğimi söylerken ciddiymdim."

"Beni her gün görüyorsun, seni manyak." Koluna hafifçe vurdum.

"Seninle uyanmayı özledim. Oldukça bağımlılık yapıyorsun, şekerim."

Bu adama sırlıslıkla aşık olmaya devam ettikçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Daisy'den haberlerimizi Callen'la paylaşacak kişinin ben olmama izin vermesini istedim.

Ona planlarımı anlattığımda tepkisini ölçmek istiyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim." Uzun bir nefes alıp verirken bana sabitlendiğinden emin oluyorum. "Öngörülebilir bir gelecek için bağımlılığınızı günlük olarak besleyebilme konusunda ne hissedersiniz?"

Sallanmamız durdu. Bana bakarken gözleri büyüyor, açıkça kafası karışmış. "Ne diyorsun sen?"

"İşi Richard'a satma zamanının geldiğine karar verdim. Evdeki yarım kalmış işlerimi tamamlar tamamlamaz Goose Hollow'a taşınacağım ve Daisy ile birlikte iş yapmaya başlayacağım. Evler çevireceğiz ve bir şeyler inşa edeceğiz."

Gülümsemesi büyük ve güzel. "Senin adına çok mutluyum. Hayalin gerçek oluyor." Beni kollarının arasına çekip başımın üstünü öpüyor.

Karnımda mide bulantısı dönüyor ve bunun nedeni tekila değil. Haberime tepki hiç de umduğum gibi değildi. Ayaklarımı yerden kesmesini mi bekliyordum? Belki de. Belki de beklemiyordum. Gah! Bilmiyorum. Ama benim için mutlu olmasından daha fazlasını beklerdim. Ne olmuş bize? Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Duygularım beni ele geçirirken çenem titriyor.

Baş ve işaret parmağıyla çenemi hafifçe kavırıyor. "Hey, bütün bunlar da ne demek oluyor? Bu harika bir haber."

"*Benim* için harika bir haber olduğunu mu söylemiştin Callen? Sanırım ben sadece... Yani, belki de önce seninle konuşmalıydım?" , *Charlie. Aklından geçeni söyle.* "Callen, Goose Hollow'a taşınmam konusunda ne *düşünüyorsun?*"

"Kahretsin, bebeğim. Ayın üzerindeyim."

Beni tekrar nazıkçe öptü.

"Çok erken değil mi?"

"Charlotte, gerçek olan tek hayalin seninki değil." Beni önünde döndürdü. "Bildiğini sanıyordum." Beni tekrar vücuduna doğru döndürüyor. "Sadece seninle dans etmek istiyorum."

Chapter Thirty-One

Charlotte

I. Mutlu olduğum yerde.

Pek çok yeni mutlu yerden biri. Göl, ev, Callen'ın yatağı ve burada McKinnon Hardware and Lumber'ın arka deposunda, ev için masalar yapıyorum.

Daisy'nin bana bulduğu iş.

Bitirmem gereken sadece iki tane daha var, düğün için masaları planlanandan önce boyayıp mühürleyebileceğim. Beş gün içinde Los Angeles'a gideceğim ve ne kadar kalacağımı bilmediğim için bitirmek için kendimi zorladım.

Callen'ın benim için hazırladığı elektrikli testereyi kullanırken gözlüklerim sıkıca yerinde duruyor. Tahtanın tozu 90'lardan kalma eski tip tulumumu ve Dr. Martens ayakkabılarımı kaplıyor. Kulaklıklarım da Hall & Oates çalıyor ve babamın bana tıpkı bu gece kullandığım gibi bir testereyi nasıl kullanacağımı öğrettiğı anılar yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

aynı anılar ahşap üzerinde gözyaşı izleri bırakırdı. Ama bugün, babamla ilgili mutlu düşüncelerim olduğu için kendimi şanslı hissediyorum. Annem çekip gitmiş olabilir ama beni daha iyi ellere bırakamazdı.

Bazı açılardan, babam benim en iyi arkadaşımdı. Her zaman Karissa'ya sahiptim ama babam benim için hem anne hem de baba olmak zorundaydı. Belki de

İşini kuruyor ve kendine bir isim yapıyordu ama ben hiçbir zaman onun öncelik listesinde ikinci sırada olmadım.

Hiçbir zaman avukat olmak ve babamın şirketinde çalışmak zorunda hissetmedim. Bu benim kararımdı. Mükemmel bir okula kabul edilmiş, kendini işine adanmış bir öğrenciydim ve babamın çok başarılı olduğunu düşünüyordum. Elbette ben de onun gibi olmak istiyordum. Bu yüzden avukat oldum.

İşimde çok iyiyim.

Müşterilerim bana güvenir.

Çok para kazanıyorum ama bu beni mutlu etmiyor.

Dışarıdan bakanlar için ne kadar çılgınca görünse de, bir kereste deposunun arkasında adil bir ücret karşılığında masa inşa etmeyi, narsist müşteriler için müstehcen bir para karşılığında sözleşmeler hazırlamaya ve açıklamalar yapmaya tercih ederim.

Yıllardır ilk kez huzurluyum.

İnsan her gün sadece mesleki hayallerini değil, kişisel hayallerini de gerçekleştirmenin eşiğine gelmiyor.

Callen McKinnon ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey. Los Angeles'a döndüğümde onun nasıl biri olduğuna dair bir fikir edinmiştim ama sadece yüzeyini çiziyordum. Sadık ve nazik, komik ve seksi ve beni görüyor.

Beni destekliyor.

Beni cesaretlendiriyor.

Ruby birdenbire ortaya çıkıp uslu bir kız ayaklarımın dibine oturduğunda ve bir pençesini çizmelerime geçirdiğinde beni düşüncelerimden uyandırıyor. Az önce hayalini kurduğum adamın hemen arkasından bildiğimden testereyi durduruyorum, gözlükleri başımın üstüne kaldırıyorum ve kulaklıklarımı boynuma indiriyorum.

"Merhaba tatlı kız." Onu sevmek için eğildim. "Sen ve baban bugün neler yaptınız?"

"İş ve seni özlemek." Sesinin derin tınısı gece havasından karnıma kadar ulaşıyor. Sadece onun varlığıyla bile takla atıyor.

Onu selamlamak için döndüğümde, alışabileceğimden emin bir manzarayla karşılaşıyorum. Gri tişörtünün gövdesini doğru yerlerden sarmasına nasıl alışabilirim ki? Ya da bronz pazularının, onları zapt etmeye çalışan pamuklu tişörtle nasıl boy ölçüşemediğini? Bir de kollarındaki kordonlu damarların dikkat çekmek için haykırıışları var. Kalçalarını zorlayan yıpranmış kot pantolonu ya da yırtık pırtık

Yoluma çıktıklarını her duyduğumda kelebekler uçuşmasına neden olan Wellington iş botları.

Callen McKinnon'a asla alışamayacağım. Asla.

Bunun yerine, adamın güzelliğine hayran olacağım ve benim olduğu için şanslı yıldızlarıma şükredeceğim.

Bu halimle kendimi şık göstermenin bir yolu olmadığını bilsem de, tam bana ulaşacağı sırada tulumumun tozunu alıyor ve eldivenlerimi çıkarıyorum.

"Beni özledin mi?" Her zaman yaptığım gibi soruyorum.

Onun beni özlediğini söylemesi ve benim şaşırmış gibi davranmam aramızdaki küçük şeylerden biri haline geldi. Eminim bunu sürekli duymak zorunda olanlar için sinir bozucu derecede sevimliyizdir.

Beni kollarına çekti. "Senden uzakta geçirdiğim her dakikanın işkence olmadığını bilmiyormuş gibi davranma."

"Ben de seni özledim."

"Evet, beni ne kadar özledin?"

Elleri sırtımda, beni daha da yakınlaştırıyor. "Keşke sana gösterebilseydim."

"Seni durduran ne?"

"Deponun ortasındayız." "Ne olmuş yani?"

"Ya çocuklardan biri içeri girip bizi yakalarsa?" Fısıldıyorum, sanki *çocuklar* duyacak kadar yakınlarmış gibi. "Çalışanlarının izlemesinden tabii?"

"Gözlerini yuvalarından çıkarırdım."

"Şiddete olan eğilimini kırmızı bayrak olarak kabul etmem gerektiğini biliyorum ama mağara adamı maskaralıkların beni tahrik ediyor."

"Şimdi öyle mi?" Tulumumun kayışlarından birini açıyor.

"Seninle ilgili her şey beni tahrik ediyor, Callen."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor, beni yavaş ve metodik bir tempoda öpüyor. Elini siyah atletimin altına daldırırken dili üst dudağımda geziniyor.

"Sütyen yok mu?" Meme ucumu çimdikliyor.

"Ne yapıyorsun? Gözleri yuvalarından çıkarmayı mı umuyorsun?" "Şekerim, saat sekizi geçti bile. Burada kimse yok."

Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor. "O zaman endişelenecek bir göz yok?"

"Hayır."

Parmaklarını şıklatıp işaret ediyor ve Ruby gözcülük yapmak için kapıdaki yerini alıyor.

"Buraya gel," diyor ve vinil döşeme kutularıyla dolu bir palete doğru ilerliyor. Üstteki kutulara üflüyor ama sonuçtan memnun kalmamış gibi kaşları çatılıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan gömleğini kafasına geçirip kutuların üzerine koyuyor, sonra da paletin önünde durana kadar bana yol gösteriyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni becereceğim, Charlotte. Tam burada ve hemen şimdi."

Gözlüklerimi alnımdan çıkarmaya başlıyorum ama o beni durduruyor. "Hayır, aynen böyle."

"Callen, berbat durumdayım."

"Çok güzelsin. Seni böyle görmek, sevdiğin şeyi yapmak. Beni tahrik eden de bu. Bırak hepsini."

Nutkum tutuldu, neredeyse her zaman yaptığım gibi ona teslim oldum.

Diğer omuz askımı çözüyor ve tulumumu ayaklarımın dibine bırakıyor. Bana verdiği ve uyluk cebimde sakladığım çekiç beton zemine çarpıyor. Parmakları külotumun kenarlarında geziniyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor, leğen kemiğimin üzerine bir öpücük kondurmak için duruyor. Onun dokunuşu için yanıp tutuşuyorum ve bacaklarım içgüdüsel olarak, giysilerim ayak bileklerimde bağlıyken olabildiğince geniş bir şekilde ona açılıyor.

"Seni seviyorum, bunu biliyor musun?" İç çekiyorum, vücudumda aşağı doğru hareket ederken onu izliyorum.

"Biliyorum, ama bunu senden duymaktan asla bıkmayacağım."

Diz çökerek gözlerimi buluyor, onun için yaratılmış olan parçamın derinliklerine işliyor. Sadece onun için. Burada, bu tozlu depoda, tahta paletlerle çevrili bir yerde beni becermeye hazırlanırken bile, bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Kalbimin onun, onunkinin de benim olduğunu biliyorum.

Parmak uçları beni nazikçe açıyor ve klitorisimi ağzına alıyor. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya atmak istiyorum ama bunu yapmamamı emrediyor.

Dilini en hassas noktamın üzerinde gezdirerek çılgınca bir hızla daireler çiziyor. Durup amımı bir dondurma külahı gibi yukarıdan aşağıya yaladığında orgazm olma ihtiyacım artıyor. Onun için sıırsıklam oluyorum ve gırtlaktan gelen hırıltısı kalbime kadar titreşiyor.

Sözsüzce ayağa kalktı. Elleri tankımın altına giriyor ve karnımın, göğüs kafesimin ve göğüslerimin üzerinde geziniyor, gömleğimi kaldırıyor.

Parmakları gövdemde bir iz bırakıyor. Gömleğimi kulaklıkların altına sıkıştırıyor ve sonra beni kaldırıp dikkatlice tişörtünün üzerine yerleştiriyor.

Arkama yaslanıyorum, ellerimden biri ağırlığımı destekliyor, vücudumu yavaşça incelerken en mahrem yerlerim ona açık. Gözlerindeki sıcaklık tehlikeli. Alaycı.

Onu hayranlıkla seyretme sırası bana geldiğinde, bakışlarım pervasızca geniş göğsünde ve karın kaslarındaki dalgalanmalarda geziniyor. Bel bandında kaybolan V, kot pantolonunun kotunun arkasında yatan m kemmelilik için bir teaser.

Onaylamaktan çok daha fazlası olan değerlendirmem nihayet yüzüne geri döndüğünde, ağzına odaklanıyorum ve dilinin alt dudağının üzerinde gezinmesini izliyorum.

"Siktir. Bana  yle bakmanın beni nasıl etkilediğini tahmin bile edemezsin." Sesi alçak. şehvet dolu.

"Ne gibi?" Nazlı nazlı soruyorum. Sanki kamusal bir alanda çırılçıplak onun önüne serilmenin heyecanı beni tutuşturmaya hazır değilmişim gibi .

"Sanki sen beni benim seni istediğimin yarısı kadar isteyebilirsin."

Doğrulup pantolonuna uzanıyorum ve  n cebinde olduğunu bildiğim prezervatifi çıkarıyorum. Sargının kenarını dikkatlice dudaklarımla arasına yerleştiriyorum. Son zamanlarda o kadar çok seks yapıyoruz ki, ruh halinin ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemediğimiz için üzerinde her zaman bir tane olduğundan emin. Pantolonunu bir çırpıda çıkarıyorum ve yere çarpmadan önce siki elimde oluyor.

"Tak onu, şekerim."

" ok sabırsızım," diye mırıldanıyorum paketin etrafında.

Prezervatifi ağzımdan çekip çıkarıyor. "şu anda kendini g rebilseydin, anlardın. Hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim."

Eğiliyor ve meme u larımdan birini ağzına alıp emiyor, aynı lastiği de takıyor. Ellerim kalın saçlarında geziniyor, sırtım kamburlaşıyor, ona olabildiğince yakın olmak istiyorum. Elleri kı ımı kavrıy r, beni ve derme çatma masamızın kenarına doğru itiyor. Boyu merkezime sürtünüyor ve bacaklarımı kalçalarını saracak kadar açmak istiyorum.

Keşke şu anki ayak bileklerimi saran tulum durumum beni kısıtlamasaydı.

Hareketlilik.

Yavaşça doğru ilerliyor, beni neredeyse acı çekecek dolduruyor. Neredeyse.

Acelesi yok, yavaşça içime girip çıkıyor. Bu hızın beni sınırda tuttuğunu biliyor. Acımasızca, hiçbir zaman arzuladığımı bildiği tempoya ulaşamıyor.

"Çok sıkı, bebeğim. Çok sıkı. Lanet olsun. Sıkı."

"Mm-hmm." Beni sadece onun yaratabileceği tatlı bir ritimle sallarken çıkarabildiğim tek şey bu.

Tüm konsantrasyonum sadece Callen ile hissettiğim mutluluğu bulmaya odaklanıyor.

Kontrolü bıraktığımda gelen mutluluk. Sadece ona verdiğim kontrol.

"Bana ne istediğini söyle, şekerim."

"Daha hızlı."

İticileri sertleştiriyor. Daha derine. bedenlerimiz etrafımızdaki soğuk alanı dolduruyor. Ama ellerim kıkında ritmimizi belirlemeye çalışırken bile hızını artırmıyor.

Bana istediğimi vermeyecekse neden soruyor? Çünkü ne yaptığını biliyor ve zamanının gelmediğini biliyor. "Asla." İt.

"Derin." İt. "Yeter," diye homurdanıyor.

Kendime dokunmak için elimi kıkından çekiyorum ama bileğimi tutarak beni durduruyor.

"Hayır."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, serbest kalmaya ihtiyacım var.

"Gelmek ister misin, Charlotte? İstedğin bu mu?" "Evet!"

Tanrım, evet!"

Sonunda dileğimi yerine getiriyor ve yeni keşfettiği hızı ve klitorisime vuran vücudunun gücüyle, yaklaşıyorum. Çok yaklaştım. Yaklaştım.

"Sana asla doyamayacağım. Asla." Dişlerini sıkarak söylediği sözler, yıldızların görüşümü bulandırması ve ruhumun bedenimi terk etmesi için ihtiyacım olan tek şey.

Orgazmım boyunca onun ilahi vuruşunu sürüyorum ve gözlerimi açtığımda, aynı anda bitirmedikimiz için çok mutluyum. Onun boşalmasını izlemeye bayılıyorum. Boynundaki damarlar geriliyor, alnı kırışıyor ama gözlerini benden hiç ayırmıyor.

İşi bittiğinde hemen çekilmedi. Onun yerine alnını benimkine bastırıyor ve fısıldıyor: "Seni seviyorum Charlotte Carruthers."

"Ben de seni seviyorum Callen McKinnon."

Midem gurulduyor ve bu romantik an sona eriyor.

"Yine yemek yemeyi mi unuttun?" "Hayır. Şey, bekle... belki?"

" gel." Beş kalp atışı boyunca beni öpüyor. "Hadi seni besleyelim."

Çıkartıyor, prezervatifi atıyor ve pantolonunu tekrar yukarı çekiyor. Sonra beni kutuların üzerinden kaldırıyor ve tekrar ayağa kaldırıyor. İç çamaşırımı ve atletimi yerine yerleştiriyor, sonra da tulumumu bağlıyor.

"Bana çok iyi bakıyorsun." Göğsüne karşı iç çekiyorum.

"Tek yapmak istediğim bu, bebeğim." Başının üzerinden geçirmeden önce gömleğini silkeliyor. "Buraya sadece cinsel sapkınlıklarını tatmin etmek için gelmedim."

"Kinks?"

"Dinleyin, talaş dolu kirli depolar size göreyse, ben kimim ki yargılayayım? Ben sadece hizmet etmek için buradayım leydim." Aptalca bir eğilme hareketi yapıyor.

"Oh, her neyse. Hepsi senin yüzünden oldu, seni ucube!"

Beni kucağına çekiyor ve anlamsızca öpüyor. Sakalı yıpratıcı ama umurumda değil.

"Kahretsin, kıpkırmızı olmuşsun. Bunu gerek, değil mi?"

"Benim için fark etmez. Çok seksi."

"yakacaksa hayır."

"Sanırım hayatta

kalacağım."

Midem yine dikkat çekmek için yalvarıyor.

"Kadın, burada çalışırken kendini aç bırakmayı bırakmalısın. Hadi yemeğe gidelim."

"Hayır, gitmeden önce yapmak istediğim birkaç şey daha var. Sonra yerim."

"Eğer gitmezsen, yemeği sana getireceğim."

The House'daki Angus'u arıyor ve en sevdiğim peynirli, mayonezsiz, soğansız ve yanında patates kızartması olan House burger siparişi veriyor. Adam beni çok iyi tanıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum dudaklarına veda öpücüğü kondururken. "Hemen döneceğim."

O ve Ruby binayı terk ettikten sonra, gözlüklerim ve kulak koruyucum tekrar yerine takıldı ve o beni hoş bir şekilde bölmeden önce yaptığım işe geri döndüm.

Chapter Thirty-Two

Charlotte

C Allen, sadece otuz dakika önce üzerinde çalışıp kirlendiğimiz döşeme yığınının üzerinde oturmuş beni yemek yerken izliyor. Yemeğim onun yanında duruyor ve ben de kendi yaptığım tekerlekli tabureye tünemiş durumdayım.

Sanki bir masada oturuyormuşum gibi.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" diye soruyor, sonra da patates kızartmalarımdan birini ağzına atıyor.

"Gelmeni istemediğimden değil, bunu biliyorsun. Sadece yapacak çok işim var. Seninle geçirecek zamanım olmayacak. Ayrıca, bu gece yaptığın gibi dikkatimi dağıtırsın ve ben de hiçbir şey yapamam."

"Dikkatimi dağıtmamı seviyorsun."

". " Ağzım yemekle doluyken gülümsüyorum. "Gerçekten istiyorum."

Tanrım, bana bakışı. Hiç böyle istendiğimi hissetmemiştim. O yanımdayken hiç bu kadar dikkatimin dağılmasını istememişim.

"İşleri ne kadar çabuk halledebilirim, Goose Hollow'u o kadar çabuk yeni evim yapabilirim."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Kulağa hoş geliyor şekerim."

"Ben de." Gülümsüyorum, yer değiştirmemden duyduğu heyecandan dolayı başım dönüyor.

"Buraya taşınmanızdan bahsetmişken... Biraz düşündüm de."

Daha önce konuşmadığımız ne düşünüyor olabileceğinden emin olamadığım için kalbim sıkışıyor.

"O da ne?"

Telefonum tulumumun ön cebinde titriyor.

"Ateş et, bir saniye." Ekranı kontrol ediyorum ama tanıdığım bir numara değil. Ona doğru tutuyorum. "Bilinmeyen arayan. Bir müşteri olabilir. Spam olabilir." Cebime geri koyuyorum. "Eğer bir müşteriyse ve önemliyse, geri arayacak ya da mesaj bırakacaktır. Değil mi?"

"Doğru."

"Aptalca bir şey yaptıkları için gecenin bir yarısı kullan-at telefonlarından arayan müşteriler için endişelenmek zorunda kalmayacağım günü iple çekiyorum. Şimdi, ne diyordun?"

"Düşünüyordum da, Los Angeles'tan eve döndüğünde neden kulübeye geri dönesin ki? Onun yerine benim yanıma taşın."

Onunla bir sonraki adımı atmamı istediğini bilmek kalbimi sevinçle kabartıyor. Bu senaryoyu defalarca düşündüm ve her ne kadar evet demek istesem de, bir yanım yapılacak en doğru şeyin hayır demek olduğunu biliyor. "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

""

Sevincim kısa sürdü çünkü onu çevirmek üzereydim.

Bacaklarının arasında duruyorum ve ellerimi kot pantolonlu kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Callen, her gece kollarında uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyorum ama sanırım bunun bir kısmını kendi başıma yapmam gerekiyor."

"Ama tek başına değilsin. Ben varım."

Soğukkanlılığını koruyor ama sesinde bir miktar kızgınlık var.

"Biliyorum, sen de her adımda yanımda oldun ve olacaksın.

bu şekilde. Ama her zaman bir başkasının sırtından bir şeyler yaptım. İlk kez kendi başıma bir şey yapıyorum. Bu işe Daisy ile başladım, yani bir ortağım var ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Bozuk plak gibi konuşuyorum, aynı bahaneyi birkaç gün önce Karissa'ya da söylemiştim.

"Ama bu iş." Kahretsin,
beni yakaladı.

"Biliyorum, ama sadece işler yoluna girene kadar. Mantıklı gelmeyebilir ama bunu yapmam gerekiyor. Kendime güvenmem gerekiyor."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Tanrıya şükür o beni öptü.

"Sizi duyuyorum. Seninle aynı fikirde deęilim ama seni duyuyorum. Bana sadece bunu dūőüneceęini sōyle."

"Sōz veriyorum bunu dūőüneceęim, ama senin temizlik manyaęı eęilimlerinin beni ve tūm ayakkabılarımı kaldırabileceęinden emin deęilim."

"İyi denemeydi."

Ona göz kırpıyorum.

"Gidiyor olmandan hâlâ nefret ediyorum." "Biliyorum, ama sonsuza kadar sürmeyecek."

Beni tekrar öpüyor ve sonra alnını alnıma yaslıyor. "Bana geri döndüğün sürece."

"Her zaman."

Chapter Thirty-Three

Charlotte

Evet, gururla gülümseyen Karissa şampanya kadehini kaldırıyor. "Büyük taşınmanızın ve Daisy ile yeni iş girişiminizin şerefine. Sizinle gurur duyuyorum."

"Teşekkür , ama seni çok özleyeceğim!"

Karissa ve ben kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve o bana bir öpücük konduruyor. Dilimdeki baloncukların gıdıklanmasının tadını çıkarıyorum. Yorgunum ama son iki haftanın stresi buna değecek. Ayrıca, Nobu için asla çok yorgun değilim. Burası onunla büyük şeyleri kutladığımız yer. Yalan söyleyemem, bu geceki gibi geceleri özleyeceğim.

"Yani, ofiste her şey ayarlandı mı?"

"Olabildiği kadar. Babam tüm evrakları hazırladığı için her şeyi kolaylaştırdı ve Richard da harikaydı. Süreci Oregon'dayken başlattığım ve seçeneklerini bildirmek için personelle zaten görüştüğüm için, son iki hafta müşterilere ulaşmakla geçti."

"Richard'ın kira kontratını devralacak olması çok güzel. Eşyaları taşımak zorunda kalmamak ne büyük bir rahatlama." Karissa şampanyasından bir yudum daha alıyor. "Bu çok stresli olurdu."

"Biliyorum. İsim değişikliği dışında, oldukça sorunsuz olmalı. Sadece bir kişi ayrılıyor. Diğer herkes kalmayı tercih ediyor. O zamandan beri

herkesi ofislerine taşıyacak yeri olmadığı için ikinci bir yeri tercih etti. Bu harika oldu."

"Peki ya müşterileriniz? Haberleri nasıl karşılıyorlar?"

Telefonum bilinmeyen bir numarayla çalıyor ve aramayı reddediyorum. "Aptal spam aramalar."

"Muhtemelen arabanızın garantisinin bittiğini söylemek istiyorlar. Çok sinir bozucular. Neyse, müşterilerinize dönelim. Nasıl karşılıyorlar?" diye soruyor ağzına çıtır bir Brüksel lahanası atarken.

"Çoğunlukla harikaydılar, bazıları o kadar da iyi değildi. Sanırım yaklaşık üçte birini kaybedeceğiz, ki bu beklenen bir şey. Çoğu takımlarını seviyor ve ayrılmayacaklar, ama ayrılanlar için de kötü bir his yok. Onlar bana ve babama sadıktı. Richard işlerdeki düşüşü hesaba kattı, o yüzden endişelenmiyor."

Karissa sinsî bir gülümsemeyle, "Ee, ver bakalım pisliği," diyor. "Kim iyi karşılamadı? Bu kötü davranan ünlüler serisinin yıldızı kimdi?"

Masanın üzerine eğilerek, duyulmaması için sesimi alçaltıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu daha çok menajerlerin ve temsilcilerin kötü davranması gibiydi. Gerçekte, onlarla daha sık çalışıyoruz ve birçoğu aklını kaybetti. Nicolette Gwen'in ekibinden Dan Jones peçetesini tabağına fırlattı, Tower Bar'dan çıktı ve bir daha geri dönmedi."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, ama Nicolette kaldı ve bir saat daha sohbet ettik. Çok tatlı biri. Onun gibi müşterileri özleyeceğim. Josh West ve ekibi olayları iyi karşıladı. Açıldıktan sonra kariyerinin gerçekten bittiğini düşündü ama bu iyi şeylerin iyi insanların başına geldiğini gösteriyor çünkü kariyeri ve aşk hayatı şu anda yükselişte ve onun adına daha mutlu olamazdım. En çok Josh ve Nicolette'i özleyeceğim."

"Artık ailenin bir parçası olduğunuza göre, Hollow Knocks'un işleri iyi karşıladığını varsayıyorum."

"Pekala, acele etmeyelim."

Kardeşini sevdiğim için zaten ona özel muamele yapıyorum, Knox ile bugün erken saatlerde yaptığım görüşmeden bahsetmiyorum. Müvekkil ayrıcalığı falan.

"Tüm hayatını Callen'la birlikte olmak için değiştiriyorsun. Bence acele getirmeyi çoktan geçtik."

"Hala. Her seferinde bir adım."

"Char, sen neden ? O adam sana aşık.

Bebeklerini senin doğurmanı istediğini biliyorsun, değil mi?"

"Kapa çeneni."

"Siz ikiniz bundan sonra ne olacağını konuşmadınız mı?"

"Oregon'a döndüğümde yanına taşınmamı istedi."

"Ve sen dedin

ki...?" "Ona hayır

dedim."

"Sen ne?"

"Bilmiyorum. O anda annem gözümün önüne geldi ve . Kendime söyledim. Onun yüzünden değil, başka bir eyalete taşınabileceğimi ve kendim ve iş ortağım dışında kimseye güvenmeden kendi başıma yeni bir iş kurabileceğimi kendime kanıtlamam gerektiğini düşündüğüm için."

Ona her gün cevabımı sorguladığımı söylemiyorum. Keşke evet deseydim.

"Kendinle ilgili bu çarpık görüşü nereden edindiğini asla bilemeyeceğim ama başardığın her şey için çok çalıştın." Karissa elimi kendi elinin içine aldı. "Başarılı olmak için bir erkeğe ihtiyacın yok ama seilmeyi hak ediyorsun. Peri masalı gibi bir hayat yaşamadın. Kızım, çocukluğundan beri her şeyi yaşadın. Sen." Serbest eliyle beni işaret ediyor. "Mutluluğu hak ediyorsun. Callen'ın sana sağlayabileceği güvenliği ve rahatlığı hak ediyorsun."

İşte bu yüzden o benim en iyi arkadaşım. Beni kimsenin önemsemediği kadar önemsiyor. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor ve sadece en iyisini istiyor.

"Tüm bunları hak ettiğimi biliyorum ama içten içe bunun kendim için yapmam gereken bir şey olduğunu da biliyorum. Sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece yeni hayatıma ayak uydurana kadar. Değil mi?"

"Eğer bu yaz bir gösterge ise, çoktan ayaklarının üzerinde durmaya başlamışsın ve bu sana çok yakışıyor."

Sandalyemde arkama yaslanıp bir poz veriyorum. "Öyle, değil mi?"

Misolu siyah morina balığımız geldiğinde ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Nobu'yu özleyeceğini biliyorsun."

"Doğru. Ama son iki haftada yaptığım tüm kahvaltı, öğle ve akşam yemeği toplantılarından sonra, ev yemekleri şu anda kulağa oldukça hoş geliyor."

"Ama yemek yapmıyorsun."

"Hayır, ama erkeğimin var." Göz kırpıyorum.

"Gördün mü, teklifini kabul etmen için bir neden daha."

Haklıydı; onu reddetmekle aptallık ettim.

* * *

"Selam bebeğim. Günün nasıl geçti?" Callen gülümsüyor ve kalbim küt küt atıyor.

Telefonumun küçük ekranında bile olsa onun yüzünü görmek çok güzel.

"Bok gibiydi çünkü sen hâlâ yoksun." "Kes .

Cidden, günün nasıldı?"

"Ciddiyim. Bu kadar uzaktayken hiçbir şey doğru gelmiyor."

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Ama yaklaşıyoruz."

Oturuyor.

Ruby kocaman bir gülümsemeyle onun yanına atlıyor. "Selam, tatlı kız."

"O da seni özlüyor."

"Beni uzun süre özlemeyecek." Oturma odamın her tarafındaki kutu yığınlarını görebilmesi için telefonu . "Paketleme işinde iyi bir yol kat ettim. Nakliyeciler yarından sonraki gün gelip işi bitirecek ve hepsini Bend'deki depoya taşıyacaklar. Ev pazartesi günü satışa çıkacak." Evimi sattığıma inanamıyorum. Bu evi seviyorum. "Sabah son bir toplantım var, sonra da ofisimi toparlayacağım. Kristen yarın öğleden sonra fotoğraf çekmek için gelecek. İşler yolunda gidiyor."

"Yani nakliyeciler eşyalarını alıyorsa, kışını bir uçağa koyup bana geri dönmekten başka seçeneğin yok demektir."

Bu adamı nasıl da seviyorum.

"Her şey yolunda giderse önümüzdeki hafta başında. Planım bu gece eve dönüş uçağımı ayarlamak. Ama eve gelen yığınla postayı incelemekten olmaz. Çoğunun gereksiz olduğuna eminim ama erteliyordum. Hâlâ bu kadar çok gereksiz postanın gönderilmesi şaşırtıcı. Tüm faturalarım bana elektronik olarak geliyor ama önemli bir şeyin ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz. Bu yüzden yapılması gerekiyor."

"Hazır başlamışken adres değişikliğini de unutma." Ne demek istediğini , ama ona taşınma konusunu açmıyorum. Çünkü teklifiyle ilgili fikrimi değiştirdiğimi söylemek dilimin ucunda. Karissa'yla yaptığım konuşmadan sonra kendime bir gece daha uyuyacağıma söz verdim ve eğer en iyi arkadaşşıma söylediğim saçma bahanelerden daha iyi nedenler bulamazsam Callen'ın dileği gerçekleşebilirdi. Gerçekten istiyorum.

Şu anda planlarımı açıklamak istemiyorum ama bir kez daha uyuyacağım.

"Hatırlattığın için teşekkürler."

"Adresimi göndermemi ister misiniz?" Ve işte orada.

"Yok, ben iyiyim. Evde bir posta kutusu açtım." "Bu kulağa hoş geliyor."

"P.O. kutuları seni tahrik ediyor mu?"

"Şekerim, beni tahrik eden tek şey senin kutun." Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle göz kırpmıyor.

"Çok aptalsın."

"Memleketime demenden bahsediyordum. Kulaklarıma müzik gibi geliyor."

"Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Tamam, küçük hanım. Artık ertelemek yok. Otur kıcının üstüne ve postalarını açarken benimle konuş."

Kameralı telefonumu yemek masamın üzerindeki ölü ağaç yığınının doğrultuyorum. "Bir ton var. O kadar uzun süre uyanık kalabileceğinden emin değilim."

"Göreceğiz bakalım. Şimdi beni bir yere destekle ve işe koyul."

"Ha! Yüz yaşına geldiğinde bunu söylediğini . Beni destekleyin ve işe koyulun."

Masanın ortasına bir vazo koyuyorum ve ellerimi serbest bırakmak için telefonumu ona yaslıyorum.

"Şekerim, beni destekleyen sen olduğun sürece, her zaman meşgul olmak isteyeceğim."

"Bana kalırsa, çok meşgul bir yüz yaşında olacaksın."

El ilanları ve önemsiz postalar için bir yığın oluşturun. Bir diğeri de resmi görünümlü eşyalar için.

"Kadın, bu gece tüm doğru şeyleri söylüyorsun. Bana taşınma konusunda fikrini değiştirdiğini itiraf etmen dışında."

Şu anda beni öldürüyor. Ona haklı olduğunu söylemenin eşiğindeyim ama nedense söylemiyorum. Bir gece daha. Sadece bir geceye daha ihtiyacım var.

"Cal, bunu daha önce de yaşadık."

Sesi ciddileşiyor. "Bana sadece arkadaşlarım Cal der, Charlotte."

"Aman Tanrım," diyorum başka bir zarfı açarken. "Sakın Külotlar bir demet içinde. Yoruldum. Sadece enerji tasarrufu yapıyordum."

"Belki bir mektup açacağı kullanıyor olsaydınız, o zarfları parçalamak için bu kadar enerji harcamazdınız. Yüce Tanrım,

Kadın, daha önce hiç posta açmadın mı?"

"Kaç yaşındasın sen? Kim mektup açacağı kullanır ki?"

Bir sonraki zarfı elime aldığım da kalbim duracak gibi oluyor. Vücudum ter içinde kalıyor ve hasta olabileceğimi düşünüyorum.

Cümlesinin ortasında durduğunda Callen bana hâlâ zor anlar yaşıyor. "Bebeğim, ne oldu?"

"istemiyorum."

"Neyi açayım?" Cevap vermeyince, "Konuş benimle, Charlotte." diye ekledi.

"California Şartlı Tahliye Kurulu'ndan."

Kolunu Ruby'ye dolamış rahat duruşu, kolkenarına doğru ilerlerken aniden değişir.

"Buradayım, bebeğim."

Zarfı yırtıp açtığımda içinde tek bir kâğıt parçası buluyorum. Sayfanın üstündeki tarih bir aydan biraz fazla öncesine ait.

"Bakalım... William Davies'in erken tahliye edileceği yazıyor. Şartlı tahliye uygunluk duruşmasına katılmak için bu mektubun tarihinden itibaren on beş güne kadar sürem var."

"Duruşma tarihi ne zaman?"

Belgeyi tarayıp tarihi arıyorum ve hesaplamayı yapar yapmaz elimdeki kâğıt titremeye başlıyor.

"Charlotte?"

"Geçen hafta. Callen, geçen haftaydı."

"Bu sadece bir duruşmaydı. Kurulun kararını nasıl öğrenebiliriz?"

"Burada bir web sitesi var. Dizüstü bilgisayarımı alayım. Bekle."

"Beni de götür. Ve evin alarmının açık olduğundan emin ol, bebeğim."

Callen elimde, ön kapının sürgüsünün yerinde olduğundan emin oluyorum ve ön sundurmanın ışığını açıyorum. Titreyen parmaklarımla evin alarmını kuruyorum ve geçtiğim her düğmeyi çeviriyorum, koridorda koşarken tüm ışıkları açıyorum ve yatak odamdan bilgisayarımı alıyorum.

"Hey, . Bir şeyin yok."

O haklı. Panik yapma, Charlie. Sadece bir duruşmaydı. Öyle. Panik yapma. Panik yapma.

Ama kendime ne kadar sakin olmamı söylersem söyleyeyim, ruhuma sızan dehşet duygusunun kendi aklı var. Masaya döndüğümde, sanki bedenimin dışındaymışım ve olanları bir filmin ağır çekim sahnesi gibi izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Tamam, işte," diyorum telefonu tekrar yukarı kaldırırken.
"Saçmalıklarına katlandığınız için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Beni her zaman götürmeni isteyeceğim."
Seksi küçük göz kırpmış beni her zamanki gibi etkilemiyor ama çabasını takdir ediyorum.

Web sitesi detaylarını bulmak için giriş yapıyorum ve mektubu alıyorum, ancak kağıt o kadar titriyor ki okuyamıyorum.

"Hey, şekerim. Sadece benim için nefes al. Bana bak ve nefes al."
Mektubu yere bırakıp derin bir nefes veriyorum ve onun güzel kahverengi gözleriyle buluşuyorum.

"İşte . Benimle nefes almak ister misin?"

Başımı salladım.

"Beni dinle Charlotte. Ben buradayım ve bunu sen halledeceksin."
Ruby koltuktan atlar ve başını onun bacağına koyar. Yüzünü ekranda görmek bile onu rahatlatıyor. "Dörde kadar nefes almanı ve sonra dörde kadar nefes vermeni istiyorum."

Tereddüt etmeden talimatlarını yerine getirdim ve derin bir nefes aldım.

"İşte bu . Bir. İki. Üç. Dört. Şimdi yavaşça bırak." Nefes veriyorum ve o da bana tekrar sayıyor.

"İşte oldu. Daha iyi hissediyor musun?"

"Daha iyi, ama kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Aşırı tepki verdiğime eminim."

"Tamamen mantıklı davranıyorsun. Özür dileme. Şimdi, neden daha fazla endişelenmeden önce neler olduğuna bakmıyoruz?"

"Haklısın, tamam, hadi yapalım şunu."

Dizüstü bilgisayarına odaklanıp sitede geziniyorum, William'ın bilgilerini giriyorum ve bekliyorum.

Bilgiler ekranda belirdiğinde, iki yıl önce beni boğan korku geri geliyor. Midemdeki gevşemiş düğümler sıkılaşıyor.

"Bebeğim, ne yazıyor? Hayalet görmüş gibisin." "Onu üç yıl erken bıraktılar."

"Lanet olsun," der kendi kendine. "Her şey girecek. Birkaç gün içinde eve geliyorsun ve o muhtemelen eyaletten ayrılamaz. Seni buraya getirdiğimizde kendini daha iyi hissedeceksin. Bu arada sen Karissa'yla kal, ben de ilk uçakla Los Angeles'a gideyim."

"Bunu yapmana gerek yok. Ben iyi olacağım."

"Sen iyi olabilirsin ama ben . Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Evinin içinde yürüyor ve çok geçmeden onu bilgisayarını şarj ettiğini bildiğim mutfağında görüyorum. Telefonu yukarı kaldırıyor ve yazmaya başlıyor.

"Callen, öylece gidemezsin. Dükkan ne olacak? Ruby ne olacak?"

"Ruby Angus'la kalabilir ve dükkânı idare edebilecek personelim var."

Tartışmak istiyorum ama o kadar rahatladım ki yapamıyorum. Bedenim sandalyeme yığılıyor. "Tamam, teşekkür ederim."

"Kahretsin. Bend'den tek direkt uçuş kırk beş dakika önce kalktı. Ama sabah beş buçukta beni Seattle'a götürecek bir uçuş var, oradan da aktarmalı bir uçuş beni on-on bir gibi LAX'e ulaştıracak."

"Callen, buraya gelmek için o kadar erken kalkıp iki uçak yolculuğu yapmana gerek yok. Bu çok saçma."

Kibar olmaya çalışıyorum ama onun o erken uçağa binmesinden başka bir şey istemiyorum.

Cüzdanından bir kredi kartı çıkardı. "Sana ulaşmak için her şeyi yapacağımı bilmiyor musun? Erken kalkmak ve iki uçak yolculuğu yapmak, on dört saatten kısa bir süre içinde kollarımda olacağın anlamına geliyorsa hiçbir şey değildir."

"Seni seviyorum, Chip."

"Hiçbir yerde seni sevdiğim kadar değil." Küçük bir iç geçirdi. "Tamam, bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de, gitmene izin vereceğim, böylece Karissa'yı arayabilirsin ve kuzenini getirip senin evinde buluşmasını sağlayabilirsin. Sonra üçünüzün birlikte bir arabayla onun evine gitmenizi istiyorum. Angus ve Loten'i arayıp işleri ayarlayacağım ve sonra seni geri arayıp onlar gelene kadar hatta kalacağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa harika geliyor. Tekrar teşekkür ederim.

Yakında konuşuruz." "Hoşça kal, birkaç dakika içinde konuşuruz."

Yüzü ekranımdan kayboluyor ve Callen'ın sevgisiyle sarmalanarak en iyi arkadaşımı arıyorum. Ona olanları anlatırken çok korkuyorum. Ama hayatımda her şeyi bırakıp yanımda olabilen bir insanın olması - ben muhtemelen aşırı tepki verdiğimde- sanki hiçbir şey olmamış gibi, inanılmaz derecede rahatlatıcı.

Buraya yeterince çabuk gelemez.

Chapter Thirty-Four

Charlotte

I Bu sabah işe yaramadım.

Birden fazla kez, biri benimle konuşurken tamamen dalıp gitmişimdir. Zihnim bitkin bir kasırga gibiydi, dün gecedan sahneler sürekli bir döngü halinde düşüncelerimin içinde yanıp sönüyordu. Önce mektup, sonra da internet sitesinde bulduğum bilgiler. Callen telefonda beni sakinleştirmeye çalışırken Karissa ve kuzeni Jimmy geldi.

Evden Jimmy'nin arabasına doğru yürürken bedenimi ele geçiren korku seviyesi, Karissa beni ayakta tutmak için orada olmasaydı dizlerimin üzerine çökmeme neden olabilirdi. Karissa'nın evine giderken, kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için koltuğumda dönüp durdum. Çok bunaltıcıydı.

Öfke göğsümde çalkalanıyor. Bu kâğıt parçasının zihinsel sağlığını tekrar ele geçirmesine izin verdiğim için kendime çok kızgınım. Kendime bir daha kimsenin beni bu şekilde kontrol etmesine izin vermeyeceğimi söylemişim. Ve işte buradayım.

Callen ben uyuyana kadar görüntülü konuşmayı teklif etti ama ben Karissa'nın yatağına düştüm ve onu uyanık tutmak istemedim. Ayrıca, sabah erkenden kalkacak uçağından önce uyuyabildiğı kadar uyuması gerekiyordu. Jimmy kanepede uyuyacak kadar nazikti ve Callen'in öğle yemeğine kadar burada olacağını bilerek geceyi .

beri bana mesaj atıyor, konumunu bildiriyor. Her uçağa binmeden önce mesaj attı. Uçağı indiğinde mesaj attı. Ofisime gitmek için Lyft'ine bindiğinde mesaj attı.

William Davies'i düşünmediğim zamanlarda Callen'ı düşünüyorum.

Şu anda, yakında eski asistanım olacak kişiyle taşındıktan sonra mesajlarımı ve postalarımı nereye yönlendireceğimi konuşuyordum ki telefonum çaldı ve vücudumda bir elektrik çarpması oldu çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum. O burada!

CALLEN

Şimdi binanıza giriyorum.

CHARLOTTE

Yaşasın! Aşağı iniyorum. Seninle resepsiyonda buluşuruz.

CALLEN

Evet,
hanımefendi.

Oyunumdan hiç utanmadan koridorda son sürat koşuyorum ve asansörün aşağı düğmesine gereğinden beş kez fazla basıyorum. Lara ile konuşmamın geri kalanı daha sonraya kalacak.

Kapılar açıldığında, ben de lobiye gidiyor olması gereken üç kişiyle birlikte içeri giriyorum, basılan tek düğme o olduğundan, asansör duvarındaki yansımamı kontrol etmek için on dört katı kullanıyorum. Arkamdaki kadın bana hafifçe gülümserken, solundaki iki adam telefonlarında gezinmeye devam ediyor.

Asansör lobi katında çaldığında, kalbimin zonkladığına yemin edebilirim çünkü koşu bandında kilometrelerce koşmuşum gibi atıyor. Dışarı çıkmak için yan döndüğümde ve binanın girişine doğru koştuğumda kapılar zar zor açılıyor.

Onu gördüğümde, temiz traşlı yüzünü görünce bir nefes alıyorum.

"Callen, ne yaptın sen?" Resepsiyondaki Ernie'nin yanından hızla geçip Callen'ın kaslı kollarına atılıyorum. Kollarını bana dolayarak ayaklarımı yerden kaldırdı.

"mi?"

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve ben de yüzünü tutup onu sertçe öpüyorum. "Seni her şekilde seviyorum."

Asansördeki kadın sırtarak yanımdan geçer.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Ve bir daha asla... asla... birbirimizi görmeden iki hafta geçirmeyeceğiz."

"Asla." Parmak uçlarımla yüzünü okşuyorum.

Elime doğru eğildi. "Yüzünü görmek güzel."

"de öyle, ama dürüst olmak gerekirse, bu yeni görünüşün bana bir zamanlar tanıdığım bir adamı hatırlatıyor."

"Bu doğru mu?"

"Evet, adı Chip'ti," diye kulağına fısıldadım. "Çarşıların arasında bir canavardı."

Kıkırdıyor ve popoma nazik bir tokat atıyor. "Hadi, Bayan Carruthers. Bana büyük, süslü ofisinizi gösterin."

Chapter Thirty-Five

Charlotte

W Son beş yıldır yaşadığım evin fotoğraflarını çeken emlakçım Kristen'i takip ediyoruz. Callen buraya hiç gelmediği için ona evi gezdirmeye çalışıyorum.

aynı anda. Sadece oturma odasına kadar gidebildik. Kristen ihtiyacı olan şeyleri almakla meşgulken, umarım ve dua ederim ki onu rahatsız edecek bir şey duymamış ya da görmemiştir çünkü küçük Oregon kasabasından gelen beyefendimin centilmenlikten başka bir şey yaptığı söylenemez.

Şu anda dili boynumdan kulağıma doğru bir tur atıyor. "Bu evin her odasında seni boşaltmak için sabırsızlanıyorum. Ben seni koltuğuna yatırarak başlayacağım."

Kıkırdamalarımı için elimden geleni yaparak onu şakacı bir şekilde itiyorum ve "Kristen diğer odada!" diye fısıldıyorum.

Beni görmezden geliyor. "Sonra mutfak tezgahı, duş ve tabii ki yatak odan."

"Nakliyecilerin yarın saat dokuzda eşyaları toplamak için burada olacaklarını biliyorsun, değil mi? Önümüzdeki on altı saat içinde kat etmemiz gereken çok yol var."

"Bebeğim, meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun. Ayrıca, senin yanındayken her zaman sertimdir, bu yüzden sorun olmamalı."

"Ne oldu sana böyle?" Kollarından kurtulup geri geri odadan çıkıyorum ama ona sırtımı dönersem saldıracığından korktuğum için gözlerimi ondan ayırmıyorum. "On sekiz yaşındaki bir çocuğun ilk partisindeki hali gibisin."

"Charlie?" Kristen diğer odadan sesleniyor.

"Saved by the bell." Kadına seslenmeden önce ona nişan alıyorum. "Geliyorum."

Mutfaktan çıktı ve evdeki en sevdiğim odanın fotoğraflarını çekiyor. Burayı çalışma odası olarak gösteriyoruz ama benim cennetim. Odada çıplak kirişler, tavandan tabana kitap rafları, şezlonglu gri bir kanep ve sayılamayacak kadar çok kırlent var. Odadaki tek pencere arka duvarın tamamını kaplıyor ve şehre bakıyor.

Goose Hollow'a kaçmadan önce, Los Feliz'deki tepelerden gördüğüm manzaranın paranın satın alabileceği en iyi manzara olduğunu düşünüyordum, ama bu milyon dolarlık manzara yerine kulübedeki göl manzaralı salıncağı mı bana her gün verin.

"Ne ?"

"Yani bu raflar evle birlikte gelmedi. Onları siz eklediniz, değil mi?"

"Ben yaptım."

"Bunlar ankastre olmasa da, yine de evle birlikte kalmaları gerektiğini biliyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, teklif verme konusunda kararsız olan biri varsa, tek yapmamız gereken onlara bu odayı göstermek ve bence bu onlar için karar vermelerini sağlayacaktır. Kesinlikle mükemmel."

"Vay canına," diyor Callen, eskiden benim mutlu yerim olan yerde bize katılarak. Şimdi onun olduğu her yer. "Yalan söylemiyor. Bu oda başka bir şey."

"Teşekkürler. Biraz zaman aldı ama ödün vermek istemedim. Odayı tasarlarken tam olarak istediğim şey buydu. Evdeki en sevdiğim alan burası. Yalan söyleyemem, burayı özleyeceğim."

"Bu rafları yaptın, değil mi?"

Çalışmalarımı tanıdığı için kalbim eriyor.

"Ben yaptım."

Kristen nefes nefese, "Sen ne?"

"O inşa edilmiş Onları." o cevaplar için Ben.

"O güzel Çok yetenekli, değil mi?"

"Vay canına, Charlie. Hiçbir fikrim yoktu. Aklım başımdan gitti."

Yüzüme yayılan aptal sırıtış yüzünden yanaklarım acıdı.

Kollarını belime doluyor ve eğilerek çenesini omzuma . "Bu odayı neden özleyeceğini anlayabiliyorum. Bu konuda hâlâ emin misin? Çok şeyden vazgeçiyorsun."

Uzanıp yanağını okşuyorum, şimdi öğleden sonra çıkan kirli sakallarla kir pas içinde. "Vazgeçtiğimden çok daha fazlasını kazanıyorum."

Beni yanağımdan öptü. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kristen boğazını temizliyor. "Aynı fikirdeyiz diye söylüyorum, kitap raflarını bırakmakta bir sakınca görmüyor musun?"

"Evet."

"Tamam, sanırım ihtiyacım olanı aldım. Bu resimleri düzenleyip yükleyeceğim ve Pazartesi günü evi listelemeye hazır olacağız."

"Her şey için teşekkür ederim. Pazar öğleden sonra uçuyoruz ama her zaman müsait olduğumu biliyorsun. Sadece ara ya da mesaj at."

"Mükemmel. O zaman siz muhabbet kuşlarını yalnız bırakayım. Eminim gitmeden önce yapacak çok işiniz vardır."

"Hiçbir fikrin yok," diye şaka yapıyor Callen. Kolları hâlâ bana sarılmıştı.

Muhtemelen anlamını ele veren kızarıklığımı gizleyemiyorum, ama Kristen'ı bir nebze bile korkutmuyoruz. Hatta gülümsemesi daha da genişliyor ve gözleri yumuşuyor. "İkiniz için de mutluyum. Çıkış yolunu bulacağım."

Ellerini iterek sıcak kucağından çıkıyorum. "Saçmalama. Seni geçireyim."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Callen," diyerek ona elini uzatıyor.

Onun elini sıkar. "Senin de."

Kristen ve ben evin içinde yürüyoruz ve ön kapıya geldiğimizde, gözlerinde ciddi bir bakışla bana dönüyor.

"Seni özleyeceğim ama bana o adamın sana baktığı gibi bakan bir adam için her şeyden vazgeçerdim. Senin için çok heyecanlıyım."

Sadece bir erkek için taşındığımı sandığımı düşünmek damarlarımda bir sızıya yol açıyor. "Evet, o harika biri ama aynı zamanda kız kardeşiyle birlikte bir iş kuruyorum. Sadece onun için taşınmıyorum Kristen."

"Hadi ama, ikimiz de biliyoruz ki eğer o olmasaydı, Oregon'da mobilya inşa etmek için tüm bunları bırakıp gitmezdin. Ve bu sorun değil. Aşk için taşınmakta yanlış bir şey yok."

Haklı mı?

Callen olmasaydı ve Daisy ile kulübeye yaptığım bir yolculukta tanışmış olsaydım, sırf onunla işe başlamak için her şeyi taşır mıydım? Goose Hollow hâlâ evim dediğim yer olur muydu?

Aklıma soktuğu şüpheden dolayı sinirlenerek kapıyı açıyorum ve konuşmayı bitirdiğimi ona bildiriyorum.

"Buraya gel." Kristen'ın kolları açıldı, sarılmayı bekliyordu.

Ona sarılıyorum çünkü o benim en eski arkadaşlarımdan biri ve ona kızgın kalamıyorum. Kafamda ve kalbimde süregelen mücadeleyi bilmiyor çünkü bunu onunla paylaşmadım. Gülümsemesi içten ve benim için hissettiği mutluluğu yansıtıyor. Buna nasıl kızgın kalabilirim?

Sarıldık ve ona tekrar teşekkür ettim.

O gittikten ve ben de ön kapıyı kilitledikten sonra Callen'a dönmek üzere evin içinde dolaşıyorum. Yol boyunca inşa ettiğim her şeyi inceliyorum. Böyle lüks bir ev satın alabildiğim için kendimle gurur duyuyorum. Çok çalıştım ve işim uğruna özel hayatımdan fedakârlık ettim ve bu ev benim ödülüm oldu.

Çalışma odasına bakıyorum, işte orada. En sevdiğim odada en sevdiğim kişi. Yastıklar yere serilmiş, o da şezlonga uzanmış, gömleğini ve ayakkabılarını çıkarmış, kot pantolonunun üst düğmesini açmış.

"Neden bütün yastıklar yerde, Chip?" Kanepenin önünde durup soruyorum, uzanmış ve muhteşem görünüyor, belirgin kol kasları başının üzerinde gerilmiş. Geniş göğsünün üzerine serpiştirilmiş hafif kumral bukleler ve o lanet olası V'si tam bir çöküş. "Ve neden *Titanic*'teki Kate Winslet gibi poz veriyorsun? Seni Fransız kızlarımdan biri gibi mi resmetmem gerekiyor?"

"Belki daha sonra. Bu odadan başlamaya karar verdim." Kanepenin kenarına doğru kayar.

"Neye başlamak?"

"Şekerim, naz yapma." Saatine bakar. "Her odaya ulaşmak için sadece on beş saat kırk üç dakikamız var." Parmağını pantolonunun ön kısmına sokarak beni kendine çekiyor, fermuarını açıyor ve artık açıkta olan alt göbeğimi öpüyor. "Ve burası büyük bir ev."

Kot pantolonumu çıkarmama yardım ediyor, ben de gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

Karşısında dantelden başka bir şey giymeden dururken, "Otuz altı yaşına girmek üzere olduğun . Taze tavuk değilsin."

"Oh, tatlım. Az önce eldiveni bıraktın."

Parmaklarını külotumun yan tarafına geçiriyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor. Ayakta, üzerimde yükselirken

uzanıyor ve sütyenimin kopçasını açıyor. Bakışları açlıkla çıplak bedenimi tararken homurdanıyor.

Odaya girip onu gömleksiz ve beni beklerken bulduğumdan beri ıslak ve onun için hazırım, ama bu bakış.... Kalçalarımı sıkımda neden oluyor. İyiliğine karşılık veriyorum ve onu içime almak için çaresizce onu ayağa kaldırıyorum ve kot pantolonunu çıkarmasına yardım ediyorum. Çıplak kaldığında sormuyorum. Ona tekrar oturmasını söylüyorum.

Söyleneni yapıyor ve ben de onun kucağına sürünüyorum. Aleti klitorisime sürtünüyor ve aramızda hiçbir şey olmadan ten tene olmak çok iyi hissettiriyor.

Prezervatif almak için kotuna uzandığını hissediyorum.

"Bebeğim, doğum kontrol hapı kullanıyorum ve senden başka kimse olmadı." Dikkatini çektiğimden emin olmak için kalçalarımı çeviriyorum. "Seni hissetmek istiyorum. Sadece seni."

Elleri kalçalarımı kavlıyor ve yüz ifadesi umutlu bir hal alıyor. "Emin misin?"

"Öyleyim." Kendimi onun üzerine kaldırıyorum. Onu elime alarak, ereksiyonunun üzerine batmaya hazır bir şekilde kendimi hizalıyorum. "Öyle misin?"

"Sikeyim evet."

Boyunu ıslaklığımın üzerinde kaydırıyorum, yavaşça aşağı inmeden önce onu hazırlıyorum. Ellerimle saçlarını kavrayarak uzunluğuna uyum sağlıyorum. Bu pozisyon her zaman çok yoğundur. Yukarı ve aşağı hareket ediyorum, her harekette daha derine batıyorum, ta ki beni kabzasına kadar doldurana kadar.

Elleri kıkımda, ritmimizi yönlendirmeye yardımcı olurken yavaş bir tempo belirledik. Kollarım şimdi göğsümü ağzına alırken başını kucaklıyor. Saf bir mutluluk içinde ona biniyorum. İçimde o kadar derin ki; bu his her şeyi tüketiyor. Vücudumun geri kalanı onun dokunuşunun verdiği zevkle yankılanıyor.

Meme ucumu serbest bırakarak dudaklarını kalbimin üzerinde gezdiriyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Cevap vermeye bile başlayamıyorum çünkü klitorisimi ovuyor ve ritmimizi çok az değiştiriyor, G noktama çarpıyor ve ben kenardan düşerken adını çılgılık atmamı sağlıyor.

Ve onu da yanımda götürüyorum. Düşeriz ve düşeriz.

Lif kabağı vücuduma iyi geliyor. Callen beni yıkıyor ve sadece dört saat uyuduktan ve en hassas yerlerim sevişmelerimizden dolayı yara aldıktan sonra, onun benimle ilgilenmesi güzel bir his.

Lif kabağını bacaklarımın arasında gezdiriyor ve ben hassasiyetten tıslıyorum.

"Üzgünüm, bebeğim."

Düşün zeminine bırakıyor ve onun yerine sabunlu elini kullanarak beni nazikçe temizliyor. Duş başlığını indiriyor ve ayağım duş oturağına değene kadar bacağımı yönlendiriyor. Beni ona doğru açarak sıcak suyla duruluyor. Ne kadar hassas olsam da, bu iyi hissettiriyor. Aslında o kadar iyi ki, dizlerinin üzerine ona duyduğum ihtiyaçtan zonkluyorum. Ne kadar yorgun ya da hassas olursam olayım, yine de onu istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

"Nakliyeciler otuz dakika içinde burada olacaklar. Beni bütün sabah bu duшта tutamazsın."

"Seni duшта becereceğime söz verdim ve ben sözünden dönen bir adam değilim."

"Dürüst olmak gerekirse, daha fazla sevişmeyi kaldırabileceğimden emin değilim. Çok yorgun," diyorum hassas yerlerimi okşayarak.

Öne eğilip açıklığımdan klitorisime kadar beni yalayabilmek için elimi kaldırırken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Şekerim, seni dilimle ve bununla becereceğim," diyor duş başlığını tutarak.

Suyu tam doğru açıyla yönlendirerek duş başlığının ayarlarını yapıyor. Her ayara eşlik eden tıkırtı sesi içimi heyecanla titretiyor. Dizlerim büküldüğünde, doğru ayarı bulduğunu anlıyor.

"Oh, bu eğlenceli olacak."

Artık bakışlarımla buluşmuyor, suyun vücudumdan sekerek beni neredeyse anında orgazma ulaştırmasını izlerken büyülenmiş gibi görünüyor. Son on beş saattir durmaksızın doruğa ulaşmanın neden hassasiyet sayesinde uzun sürmeyecek.

"Callen... Aman Tanrım..." Ellerimle duvarı destekliyorum, bacaklarımın tutmayacağından ve düşeceğimden korkuyorum. "Yaklaştım... şimdi, bebeğim... şimdi..."

Tam olarak ne istediğimi biliyor ve bana istediğimi veriyor. Duş başlığını bırakarak, bir eliyle kıcımlı kavrarken, parmağı girişime bastırıyor ve klitorisimi içine çekiyor.

Ağzıma. Emmesi, dünya kararırken ve ben yıldızları görürken bedenimi ele geçiren zonklamayla eşleşiyor.

Ben zevkten bayılırken vücudum kaskatı kesiliyor. Benimle birlikte acımasızca dalgayı sürüyor ve vücudum gevşeyene kadar durmuyor.

Ayağımı düşün zeminine indirerek kendimi düzeltiyorum, duş başlığını alıp yerine koymadan ve suyu kapatmadan önce son bir kez kayıtsızca ortama doğrulttuğunda bağıriyorum.

Önce bir havlu almak için dışarı çıkıyor ve kendini görmezden gelerek beni kurulamaya başlıyor. Kendiminkinden daha iyi tanıdığım sert vücudundan su damlıyor. Onu neyin tahrik ettiğini ve neyin boşalttığını öğrenmek, zamanın sonuna kadar keşfetmeyi umduğum bir şey.

Bu adamın her parçasını istiyorum ve ona her parçamı vermek istiyorum.

Ben kuruduktan ve havluma sarındıktan o da kurulanıyor ve havlusunu beline bağlıyor. "Kulübeye geri dönme. Benim yanıma taşın."

Dün geldiğinden beri, her şeyi bırakıp ilk uçakla buraya gelmesinin gerçek nedenini konuşmadık. William'ın adı geçmedi, ama sanırım benden defalarca yanına taşınmamı istemesi, endişelendiğini ve onunla birlikte olursam daha güvende olacağımı düşündüğünü söylemenin bir yolu. Bunun yerine, bilinçaltımızda bir sapığının olmadığı bir peri masalı mutluluğunda yaşamayı seçiyoruz. Onun sadece taşınmama yardım etmek için burada olduğuna kendimi inandırmak gerçeğe tercih edilir.

"Callen, bunu tek başıma yapabileceğimi hâlâ kendime kanıtlamam gerekiyor."

Saçıma ürün sıkıyorum, ardından durulamadan önce ellerimi saçımda .

"Benimle yaşamamanın kız kardeşimle yeni bir kariyere başlamakla ne ilgisi var?"

Tanrım, mantıklı konuştuğunu biliyorum. Fikrimi değiştirip onun yanına taşınmayı kabul etmeye çok yaklaştım. Tek istediğim bir uyku daha çekmekti. Ama sonra o mektubu açtım ve korkularım beni ele geçirdi, düşünme gecemi elimden aldı. Eğer şimdi evet dersem, bu sadece korktuğum için mi olacaktı? Teklifini doğru bir nedenle mi yoksa William Davies hayatımı yeniden kontrol ettiği için mi kabul edecektim?

"Sana mantıklı gelmediğini biliyorum ama şu anda hayatımın kontrolünün bende olmasına ihtiyacım var. Aldığım kararların bir erkek için değil, istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeyler için olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ama kardeşimin kulübesinde yaşayacaksın? Bu hiç mantıklı değil Charlotte," diyor arkamdan sertçe, ben nemlendiricimi sürerken aynadan beni izliyor. Hayal kırıklığı kaşlarını çatıyor.

Her şeyi yanlış yapıyorum. Neden ona sapığının sokaklarda olmasının bana hayatımın kontrolünü tekrar kaybediyormuşum gibi hissettirdiğini söyleyemiyorum? William'ın ya da başka birinin hayatımı kontrol etmesine asla izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Callen beni kontrol etmeye çalışmıyor. Bunu biliyorum. İçten içe onunla yaşamaktan başka bir şey istemezken neden bu tepede ölüyorum? Babam haklıydı. Ben inatçıyım. Ve genellikle yanlış sebeplerden dolayı.

"Sonsuza kadar kulübede kalmayacağım. Eğer seni daha iyi hissettirecekse kiralık bir ev bulabilirim. Döner dönmez bakmaya başlayacağım."

"Ama neden?" Yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor. Çenesi omzumda, aynada benimle konuşmaya devam ediyor. "Benim şehrim taşınmıyorsun ve her gece kollarımda uyumuyorsun. Neden ikimize de zorluk çıkarıyorsun?"

Çünkü ben bir aptalım.

"Sonsuza kadar sürmeyecek, söz veriyorum." "Güvende olduğunu bilmem gerek."

"Kulübe Fort Knox gibi. Orada daha güvende olamazdım. Ayrıca, birkaç gün içinde doğum günü seyahatine çıkıyorsun. Eğer evde değilsen kulübe senin evinden daha güvenli. Döndüğünde bunu konuşmaya ne dersin?"

"Lütfen kiralık bir yer bulmayın."

Cevap vermiyorum ve o da tezgâha zıplıyor.

Gerçekten kiralık bir ev bulmak istemiyorum. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Peki neden bu kadar takıldım?

"Bunu Ruby için yap. Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"Gerçekten mi, McKinnon? Köpeği koz olarak mı kullanıyorsun? Sen bundan daha iyisin."

"Gerçekten değilim."

Chapter Thirty-Six

Charlotte

"H Parlak bir geleceğe ve güzel bir ortaklığa!" Daisy kadehlerimizi tokuştururken şöyle diyor.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum! Gah! Çok heyecanlıyım!" I Ayaklarımı pelüş halısının üzerinde keyifle yere vurarak. Geleceğime bir kez daha kadeh kaldırıyor olmama hiç aldırmadan.

Daisy ve ben onun kanepesinde şarküteri tabağı ve iki kişilik şampanya ile kutlama yapıyoruz. Artık resmileşti. High Desert Designs ile ilk projeme başlamak için noktalı çizgiyi imzaladım.

"Kızım, harika olacak! Harika olacağız! Bu işte iyi olduğunu biliyorsun, bu işi sevdiğini biliyorsun ve sonunda o kadar da sevmezsen, zarar yok, faul yok." O haklı. O her zaman haklıdır.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum içtenlikle. "Gerçekten edemem. Siz ve aileniz bu kadar kısa bir süre içinde benim için çok şey ifade etmeye başladınız."

"Tatlım, bizim de seni sevdiğimizi biliyorsun. Artık ailemizin bir parçası olduğun için daha mutlu olamazdık."

"Kardeşine çok şey borçluyum. Tamam, belki de *kardeşlerinize* çok şey borçluyum. Knox'a iyi bir arkadaş olduğu ve kulübesini ödünç vererek beni istemeden de olsa Goose Hollow ve Callen'a gönderdiği için. Ve yeni bir başlangıç. Onun niyeti bu değildi, ama bunu asla yapamayacağım.

Ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve Callen... ona ne kadar minnettar olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum."

"Knox arada sırada bir şeyleri doğru yapıyor, ama dediğin gibi, nadiren bilerek yapıyor." Elimi kendi elinin içine almadan önce kıkırdıyor. "Ve inan bana, Cal de aynı şekilde hissediyor. Seni çok seviyor."

Ben farkına bile varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Bunlar mutluluk gözyaşları ve beni şaşırtıyorlar.

"Whoa. Özür dilerim." Kıkırdıyorum, yüzümü kurulamak için avucumu kullanmak üzere elimi onunkinden çekiyorum. "Şu anda ne olduğunu bilmiyorum ama yemin ederim bunlar sevinç gözyaşları."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Aşıksınız ve kişisel ve profesyonel yaşamınızda büyük adımlar atıyorsunuz. Duyguların olması beklenir. Sadece bu sefer çekip gitmek yok."

Başımı kaldırıp tavanına bakıyorum, gözyaşı kanallarımın geri akmasını umuyorum. Kendimi toparladıktan sonra elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Daisy, Callen'ı tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Onunla yakaladığım bu ikinci şans için sonsuza dek minnettar kalacağım. Sana söz veriyorum, çekip gitmeye hiç niyetim yok. Evet, daha çok erken ve bir sonraki adımımızın ne olacağını tam olarak bilmiyorum ama hangi adımı atarsam atayım onun yanında olacağımı biliyorum. Aslında, istediğim buyken neden onunla birlikte yaşamak konusunda bu kadar inatçı davrandığımdan emin değilim. Aslında, kendimi tekrar vazgeçirmeden önce bunu ona şimdi söylemem gerekiyor!"

Telefonumu çıkarıyorum, sonunda kendi yolumdan çekilmeye karar verdiğim için heyecanlıyım.

"İşte ben de bundan bahsediyorum. İkiniz birlikte-" Ön kapı uçarak açılır, muhtemelen duvarda bir göçük bırakır ve Callen gürleyerek eve giriyor ve atmosfere şiddetli bir fırtına ekliyor. Kutlama havamız durma noktasına geliyor.

için endişelendim, yanına gitmek için ayağa kalktım.

"Nasıl yaparsın?" diye bağırıyor, parmağıyla beni işaret ediyor.

Sersemlemiş bir şekilde sessiz kalan Daisy, içinden çıkamadığım soruyu soruyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Callen kız kardeşini görmezden geliyor, tüm öfkesini bana yöneltiyor.

"Sana bu işi güvenerek anlattım! Sana güvendim ve sen Knox'a koştun, böylece o da gelip günü kurtarabildi! Bu ne lan Charlotte?"

"Callen... I... I... " Kekeliyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bunun bu geceye kadar bekleyebileceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabildim?

Ne yaptım ben?

Knox ile Los Angeles'ta öğle yemeği için buluştuğumda, muhasebecisiyle bir toplantı ayarlamak için birkaç güne ihtiyacı olduğunu söyledi. O gecenin ilerleyen saatlerinde, dünyamı bir sarmala soker o lanet mektubu açtım. Los Angeles'ın stresinden uzaklaşıp eve dönene kadar beklemek en iyi hareket tarzı gibi görünüyordu. Knox'un bu kadar çabuk geleceğini hiç düşünmemiştim. Zamanım var sanmıştım.

"Neden?" Callen soruyor, gözlerindeki öfkenin yerini neredeyse hayal kırıklığı alıyor. Neredeyse.

Knox'a sadece onu sevdiğim için gittiğimi biliyor olmalı. Nasıl bilmez?

"Çünkü bu sadece senin yükün olmamalı Callen." Sesimi buldum ama yükseltmiyorum, sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum. Onu bu kadar kızgın görmekten çok korkuyorum. Bana zarar vereceğini düşündüğüm için değil, *onu* incittiğim çok açık olduğu için.

"Sana güvenmiştim!"

Ona uzanıyorum, ama o beni geri çekiyor ve yemin ederim kalbimin onca yıl onun için sakladığım parçasının kırıldığını hissedebiliyorum.

Tanrım, nasıl da acıtıyor.

"Sırtını ailene dayamıyordun," diye devam ediyorum, anlamasını sağlamaya çalışarak. "Babanın mirasını korumak için hayallerinden vazgeçiyordun. Yapılacak en onurlu şey bu olabilir ama bebeğim, bu bir kişinin omuzlayamayacağı kadar ağır bir yük."

"Senin haddine değildi," diye tükürüyor, artık bağırıyor, ama sesinin alçak gürültüsü daha da kötü. Hatta zalimce.

"Çok üzgünüm Callen. Yardım ettiğimi sanıyordum. Gerçekten yardım ettim."

"Bana söylemen gerekirdi. Onun yerine, lanet olası avukatımdan duymak zorunda kaldım. Senden değil. Günü kurtarmak için araya giren süper kahraman kardeşimden değil, lanet olası avukatımdan." Bana saf bir tiksintiyle bakıyor.

Kutladığımız şampanya şimdi midemde ekşiyor.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

İkimiz de Daisy'ye cevap vermiyoruz, aramızdaki mesafe kilometrelerce uzaktaymışız gibi hissedene kadar büyüyor. Benim ihanetimin olarak gördüğü şeyle neden olduğum acıyı damlatıyor. Umarım bize onarılamaz bir zarar vermemişimdir.

"Ne. Ne. Gidiyor. Gidiyor?" Daisy tekrar dener.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, dişlerini sıkarak cevap veriyor. "Charlotte'un aile işlerimiz hakkında seni bilgilendirmesine izin vereceğim."

Dönüyor ve kapıyı az önce açtığı sertçe arkasından çarparak çıkıyor.

Daisy bana döndü. "Ne halt sen?"

"Açıkça yanlış bir karar verdim ve yapmamam gerekirken kendimi bu işe bulaştırdım. Onu o kadar çok seviyorum ki. Ve onun sorununun çözümünü biliyordum ve... ve... Her şeyi berbat ettim." Midem çalkalanıyor. "Oh, Tanrım. Sanırım hasta olacağım."

Karnımı tutarak bir ileri bir geri yürüyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladığında, onları durdurmak mümkün olmuyor. Kanepeye çöküp utancımı ondan saklamak için ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Sevinç gözyaşlarımdan yerini kalp kırıklığı gözyaşları aldı.

Ne yaptım ben? Ne.

Yaptım. Ben. Yaptım mı?

Daisy yanıma oturuyor ve sırtımı rahatlatıcı dairelerle ovuyor. "Hey. Konuş benimle. oluyor?"

"Daisy, yemin ederim doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

Ama daha iyi bilmeliydim.

"Charlotte, lütfen bana neler olduğunu anlat ve bunu çözelim."

"Verdiği tepkiden sonra, bir şey öğrenmek istediğinden emin değilim. Ve sana bir şey söylemenin bana düşeceğini sanmıyorum. Ben zaten yeterince şey yaptım."

Aman Tanrım. Onu kaybettim mi?

"Daisy, çok üzgünüm ama gitmem gerek."

Çantamı aldım ve neredeyse koşarak ön kapıdan çıktım. Yersiz konuşmadan ve ona her şeyi anlatmadan önce evinden defolup gitmem gerekiyor.

Ne düşünüyordum ki?

Cipe biner binmez Callen'ın numarasını çevirdim. İkinci çalıştan sonra, çağrımı sesli mesaja gönderdi.

Çağrımı reddetti.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Panik beni ele geçiriyor, midemdeki düğümler mide bulandırıcı bir suçluluk ve korkuyla sarılıyor. Hareketlerim daha başlamaya fırsat bulamadan bizi mahvetti mi? Numarasını tekrar çevirerek telefonu hoparlöre aldım ve kollarımı göbeğime doladım.

Telesekreteri açılana kadar telefon çalmadı bile, ben de ona mesaj attım.

CHARLOTTE

Özür dilerim.

Lütfen konuşabilir miyiz?

Telefonumda *Rahatsız Etmeyin* yazısı çıkıyor. Bildirimlerini kapatmış.

İpucunu alıp onu biraz rahat bırakmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Bunu düzeltmem gerek.

Düzelt bizi.

Kendimi çelikleştirerek dörde kadar sayarak uzun bir nefes alıyorum ve sonra dörde kadar sayarak veriyorum. Bir haftadan kısa bir süre önce bana öğrettiği tekniği nefesim dengelenene ve gözyaşlarım kuruyana kadar tekrarlıyorum. Eldiven kutusundan aldığım bir peçeteye yüzümü kuruluyorum. Bileğimde tuttuğum bantla saçlarımı at kuyruğu yapıp, arabayı vites takmadan önce savaşa hazırlanıyormuş gibi sıkıca çekiyorum.

Sadece onunla konuşmak için bir şansa ihtiyacım var.

Belki beni dinlerse, Knox'u sadece onu sevdiğim için bu işe bulaştırdığımı anlayacaktır. Yardım etmeye çalışıyordum.

İlk gittiğim yer mağaza. Kamyonetini görmedim ama yine de emin olmak için içeri girdim. Arka tarafa park etmiş olabilir.

"Hey Charlie, bugün seni buraya getiren nedir?" Livvy hoş geldin cıvıldıyor. "Patron burada değil. Masaların üzerinde çalışmak için mi geliyorsun?"

"Burada olmadığına emin misin?"

Ellerimi ovuşturduğumu fark ve neşeli sesi yerini endişeli bir sese bırakıyor. "Onu bütün gün görmedim. Her şey yolunda mı?"

Hayır, her şey yolunda değil!

"Sakıncası yoksa, emin olmak için arkayı kontrol edeceğim."

"Tabii ki. Onu bulacağınızı sanmıyorum, ama gelir ya da ararsa, onu aradığınızı söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Omzumun üzerinden minnettarlığımı haykırdığımda çoktan kapıdan çıkmıştım bile. Aceleyle kereste deposuna geri dönüyorum, odun sıralarında bir aşağı bir yukarı koşuyorum ama ne ondan ne de Ruby'den bir iz var. Ama her ihtimale karşı depoyu kontrol ettim.

O burada değil.

Kahretsin!

Koşarak kiraladığım eve dönerken, onu gördüğümde söylemek istediklerimi zihnimde toparlıyorum. Güvenini kırdım, ama beni dinlerse, motivasyonumun saf olduğunu anlayacağını umabilirim.

Evinin önüne geldiğimde direksiyonu elime alıyorum. Kamyoneti garaj yolunda değildi, ama yine de dışarı fırlayıp ön kapıyı çaldım. Cevap vermedi. Açmayacağını biliyordum, ama kalbimi kavrayan endişe sıkılaştıkça umursamıyorum.

"Dünyanın neresine gitti?" Ön kapısının önünde adımlarken kendi kendime mırıldanıyorum.

Nereye gittiğime dikkat etmeden, kapının yanına koyduğu kovboy çizmelerine takılıyorum. Onları evin içinde asla giymez. Düzen manyağı takıntısı buna asla izin vermez.

Botları bana Mabel'ı hatırlatıyor. Mabel, strese girdiğinde yer. Çiftlik, beni özlediğinde gittiği yer. Kafasını boşaltmak için gittiği yer.

Çok yanılıyor olabilirim ama bir ses haklı olduğumu söylüyor.

Cipime koşarken kafamda baş döndürücü bir düşünce karmaşası var. Davamı savunmama yardımcı olacak önemli kanıtları kaçırmak istemediğim için zihnimde bir PowerPoint sunumu gibi düzenlemeye çalıştığım düşünceler. Beynim, müşterilerimden biri için bir anlaşma hazırlarken ya da bir sözleşmeyi müzakere ederken kullandığım pratiklikle dönüyor.

Ama bugün müvekkil benim ve kendimi temsil ediyorum. Ve bunu doğru yapmak zorundayım.

Zihnim o kadar meşgul ki, otoyoldan sapıp saniyeler içinde ailesinin arazisine gidiyorum.

Evin önünden geçen toprak yol bugün her zamankinden daha da engebeli görünüyor, sanki bir kurutucunun etrafında savruluyorum ve midem hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyor. Zaten terli olan avuç içlerim, nadiren de olsa mahkemeye çıkmam gerektiğinde olduğu gibi nemli bir hal alıyor.

Ahırın yanına yanaştığımda, kamyoneti görüldüğünde hem rahatladım hem de korkudan altıma sıçtım. Yanına park edip düşüncelerimi ve duygularımı toparlamak için kendime kısa bir süre veriyorum. Avuç içlerimi pantolonuma siliyorum ve at kuyruğumu bir kez daha sıkıyorum.

"Oraya gidip davayı anlatacaksın."

Dikiz aynasına baktığımda yüzümün her yerinde pembe lekeler görünce şaşırmadım. Güzel ağlayan biri değilim ve gözlerim beklediğim gibi şiş. Bir erkeği ikna edecek bir görünüm değil.

etrafta kalmaya değer olduğuna dair güvenini kırdı. Ama beni sevmesinin nedeni görünüşüm değil.

"Açık olun. Kısa ve öz olun. Duygularınızın sizi ele geçirmesine izin vermeyin."

Kendi kendime konuşurken beni arabamda otururken izlememesi için dua ederek, terlememi kontrol altına almak için hızla klima havalandırmasının önüne eğiliyorum.

Motoru kapatarak dışarı fırlıyorum ve başım dik bir şekilde ahıra .

Ürkütücü bir sessizlik var. Tek ses, parmak arası terliklerimin ahıra doğru sert zemine çarpması.

Mabel'ın kabini boş.

Kahretsin.

Gezintiye çıktı ve gezintiye çıktığında genellikle birkaç saat dışarıda kalıyor.

Arabaya geri dönüp klimada oturmak ya da o dönene kadar burada, ahırda beklemek arasında gidip geliyorum. Kesin olan bir şey var. Bunu ertelemeyeceğim.

Honey kişniyor, dikkatimi çekiyor.

"Peki onu gördüğünde nasıldı?" Ona sordum. "Kızgındı, değil mi?"

Güzel sarışın başını sallayıp yaklaşıyor, ben de kadifemsi burnunu okşuyorum. Beni ona ilk kez bindirdiği günün anıları zihnimin projektöründe oynaşıyor. Gülmüştük, sevmiştik ve her şey mükemmeldi.

Umursamaz ve çaresiz yanım, aşk romanlarında daha önce sadece bir kez bindiği atı eyerleyip erkeğini bulmak için dörtnala koşan kadın olmak istiyor. Yağmur yağacak, ben attan düşeceğim, kahramanım gelip beni kurtaracak ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız.

Ama bu benim hikayem ve benim hikayemde eyeri doğru takamazdım ve ineklerin bile sık sık gitmediği bir yere kayardı. Tabii ki bir kemiğimi kırardım. Ve Honey evin yolunu bildiği için, beni kendi halime bırakıp giderdi. Parmak arası terliklerimle topallaya topallaya ahıra dönmek zorunda kalırdım. Ve yağmur yerine kabarcıklı bir güneş yanığı olur ya da sıcaktan bitkin düşerdim. Ya da muhtemelen ikisi birden.

Bu ne kadar dramatik olursa olsun, benim seçtiğim seçenek bu değil. Sanırım burada oturup beklemem hem benim hem de Honey için en iyisi olacak. Dolaşıyorum.

ahıra girip diğer atlara hayranlıkla bakıyorum. İçlerinden birkaçı yeterince arkadaş canlısı, onlara elimi uzatıyorum ve bir ödöl umuduyla kokluyorlar. Elimin boş olduğunu anladıklarında çoğu uzaklaşıyor ama birkaçı burunlarını okşamama izin veriyor.

Sonunda Honey'nin ahırına geri dönüyorum, orada bana sokuluyor ve ilgi istiyor. Ancak, rahatlama ihtiyacımı hissedebildiğine dair içimde sinsi bir şüphe var. Onu gördüğüm anda birbirimize bağlandık.

Beni anlıyor.

Onun yatıştırıcı varlığı sinirlerimi yatıştırıyor. Zihnim yavaşladı ve artık çılgınca değil. Ne söylemek istediğimi biliyorum ve umarım beni dinler.

Midem hâlâ düğüm düğüm, ama bu his Daisy'den aldığım şampanyanın ahırın zeminine düşmesinden çok, olacaklardan duyduğum endişeden kaynaklanıyor.

Ahırın dışındaki çakılda tekerlekler çıtırdarken Honey ve ben arkadaşça bir sessizlik içinde duruyoruz. Bir kamyonun kapısı çarparak kapanıyor ama ayak sesleri o kadar hafif ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Mantiken Callen olmadığını biliyorum çünkü o Mabel'la dışarıda. Ama nedense içimden Honey'nin ahırına girip saklanmak geliyor ama kiram dışarıda ve her kimse burada olduğumu biliyor. Saklanmak beni rezil eder. Yani, zaten olduğumdan daha büyük.

Sürpriz bir şekilde, Sharon ahıra giriyor ve beni gördüğünde yüzü ışıldıyor.

"Seni burada bulmak ne güzel. Cal'ı biraz önce giderken gördüğümü sandım. Ama sonra arabayı gördüm ve aşağı inip bir merhaba diyeyim dedim."

Onunla ahırın ortasında karşılaşıyorum ve beni sıcak bir battaniyeye sarılmak gibi olan anne kucaklamalarından biriyle kollarına alıyor. Sizi rahatlatır ve iyi olacağınızı söyler. Kelimelere gerek yok. Bu kadının kucaklamalarına bayılıyorum. Sanırım onu gerçekten seviyor olabilirim. Hatta tüm ailesini. Tanrım, umarım oğluyla aramı düzeltebilirim.

Sharon'ın kucaklaması bana büyürken özlediğim tüm kucaklamaları hatırlatıyor. Tüm anne kucağı deneyimim Karissa'nın annesi ve büyükannemden geldi. Annemin beni sevgisiyle sarması için yanımda olması gerekirdi ama yine de bunun nasıl bir his olduğunu bildiğim için kendimi şanslı sayıyorum.

"Selam, Sharon. ?"

"Ben iyiyim tatlım. Ya sen?" diyor ve beni bırakıyor.

Kızarmış gözlerimi saklamak için yere bakarak cevap verirken mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışıyorum. "Oh, ben iyiyim. Sadece Callen'ı bekliyorum."

"Bir süre bekleyebilirsin, sevgilim. Bugün yaptığı gibi Mabel'a saldırdığında, muhtemelen bir süre ortadan kaybolacaktır."

"Beklemenin sakıncası yok."

"arasında her şey yolunda mı?"

Çeneni kapalı tut, Charlotte. Ailesindeki insan arasında bunu asla bilemeyecek tek kişi annesi!

"Şey, biraz tartıştık ve buraya onunla konuşmayı umarak geldim."

"Eminim her şey yoluna girecektir. Son zamanlarda çok stres altında. Eminim sizin yaptığınız bir şey değildir."

Acaba ne kadarını biliyor? Ailenin geri kalanı gibi o da mağazanın sorunlarından habersiz olabilir mi?

"Hayır, korkarım yaptığım bir şey yüzünden."

Kaşları soru sorarcasına kalkıyor. "Öyle mi?" diyor, sesi alçalarak. Neredeyse sert. Anne ayı içgüdüleri bir şalter gibi yerine oturuyor.

"Oh, Tanrım, öyle bir şey değil. Sharon, oğlunu seviyorum. Oğluna *aşığım*. Ona asla böyle ihanet etmem."

Hiçbir şey söylemiyor ama sanki gerçeği arıyormuş gibi gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Kasey'nin ona ne yaptığını biliyorum ve hissetmiş olması gereken acıyı düşünmek beni hasta ediyor. Sana söz veriyorum, onu asla incitmezdim."

Eli yüzümü avuçluyor. "Onu bulduğuna çok sevindim."

"Ben de. O oldukça özel bir adam."

"Biliyorsun, o da seni seviyor. Bana da söyledi."

Yanaklarım utançtan kızarıyor. Göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Beni bir kez daha kucakladı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Callen'ın sesi boşlukta kükrüyor. Öfkesi ahırın yüksek kireşlerinden yansıyor.

Sharon beni bırakıyor ve dikkatini oğluna çeviriyor.

"Callen, konuşabileceğimizi umuyordum." Sesimin ne kadar titrek olduğunu duyabiliyorum ama beni burada görünce verdiği tepki çok yıpratıcı. Çok sert.

O ve Mabel ahırın ortasında dururlar.
"Önce Knox, şimdi de annem! Senin için hiçbir şey kutsal değil mi?" "Oğlum, sen neden bahsediyorsun ve neden Charlotte'la bu şekilde mi konuşuyorsun? Ben bir centilmen yetiştirdim, bir kabadayı değil." İkimizin arasına baktı. Farkındalık yüz hatlarını boyuyor,
ve kedinin çantadan çıkmasına izin verenin ben değil, kendisi olduğunu biliyor. "Callen, ben-"
"Şimdi olmaz, tamam mı?"
"Sadece konuşabilir miyiz?" Ona doğru yürürken söyledim. Elini kaldırıyor ve başını yavaşça sallıyor. "Hayır. Şimdi," diye dişlerini gıcırdatıyor.
"Callen Brian McKinnon. Sana ne oldu böyle?" "Anne... I... Nereden başlayacağımı bilmiyorum."
"Peki ya başlangıç?" "Evet, hanımefendi."
Sesindeki ıssızlık beni neredeyse parçalıyor. Tek yapmak istediğim ona koşmak ve bana baktığı gibi ona da bakmak. Annesiyle yaptığı bu konuşmanın ona getireceğini bildiğim acıyı silmek. Ama bu anın benimle ilgili olmadığını biliyorum. Onları rahat bırakmalıyım.
Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyor.
İkisine de tek kelime etmeden, arkama bakmadan oradan ayrılıyorum. Onlara hak ettikleri mahremiyeti veriyorum.

Chapter Thirty-Seven

Charlotte

I McKinnon ahırından dört buçuk saat önce çıktı ve Callen'dan ya da kardeşlerinden tek bir kelime bile duymadı.
Sessizliği sağır edici.

Telefonu hâlâ *Rahatsız Etme*'de ama çiftlikteki karşılaşmamızdan önceki cevapsız aramalarımı ve mesajlarımı göreceğini biliyorum.

Kendimi sakinleştirmek için ön verandada sallanıp toprak yolda kamyonunun tekerlek seslerini dinliyorum ama tek duyduğum kazların korna sesleri, kurbağaların vıraklamaları ve alacakaranlık yaklaşırken cırcır böceklerinin cıvıltıları.

Tek yapmak istediğim, o telefonu açana kadar aramak ve mesaj atmak. Beni kabul edene kadar. Beni dinlemesi.

Onun yerine, sallanıyorum.

Telefonumu bir can yeleği gibi tutuyorum, beni su üstünde tutuyor ve sallanıyorum.

Bu konuda Callen'la konuşmadan Knox'a gitmenin bir sorun yaratmayacağını düşünmedim değil. Ama benim tarafımı dinleyeceği mantıklı bir konuşma ve her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Hiç bu kadar hayalperest olmamıştım.

Mesele şu ki, Knox benim müvekkilim ve o ve McKinnon ailesinin tüm üyeleri mağazada neler olduğunu bilmeyi hak ediyor. Bu sadece Callen'ı değil, hepsini etkiler. Bu yüzden

Elbette vergi faturasının Knox'un bütçesine tamamen gireceğini de biliyordum. Grup, bir haftalık tişört satışıyla geri ödenen vergileri karşılayacak kadar kazanıyor. Her ne kadar bir grupta yer alsın ve gelirin tamamı Knox'a gitmese de, işletmeye yardım etmeyi kesinlikle göze alabilir.

Callen Los Angeles'a gelmeden bir gün önce onunla buluştuğumda, kardeşinin ona ihtiyacı olduğunu ve aile avukatı Howard'ı araması gerektiğini söyledim. Teknik olarak ona vergi faturasından bahsetmedim ama Howard'ı aramasını söylemek temelde aynı şeydi.

Küçük kardeşinin kimseden, özellikle de kendisinden yardım kabul etmekten hoşlanmadığını ve çok kızacağını söyleyerek beni uyardı. Sanırım tam olarak "öğrendiğinde bir bok fırtınasına hazırlanmamı" söyledi.

Toplantıdan sonraki gece ona telefonda söylemeyi planlamıştım ama sonra o lanet mektubu açınca beynimden vurulmuşa döndüm. Sonra sakalsız bir şekilde ofisime geldi ve sanki Sunset Marquis'e geri döndük. Sonra ofisimi toparlamak ve evi satışa çıkarmakla meşgul olduk. Ve tabii ki seks.

İşler stresli ve yoğun, ancak onun yanımda olması her şeyi harika kılıyordu. Benim kişisel asistanım rolünü oynadı ve William Davies'in tekrar sokaklarda dolaştığını düşünmemi engelledi.

O benim parlak zırlı şövalyemdi.

Uçakta ikimiz de o kadar yorgunduk ki dün gece geç saatlerde Goose Hollow'a döndüğümüzde yatağı görür görmez sızdık.

Planım ona bu yemekte söylemekti.

Şimdi benimle konuşmuyor ve dört McKinnon çocuğunun doğum günlerini kutlamak üzere her yıl düzenlenen McKinnon kardeşler buluşması için sabah yola çıkıyor. Hepsi Ağustos ayında doğdu ve hepsinin göbek adı aynı. Kardeşler için Brian ve Daisy için Brianna. Sanırım her ailenin kendine has tuhaflıkları var.

Genellikle fantastik bir yere giderler ve Knox'un biraz huzur bulabileceği kadar küçük bir yer seçerler. Bu yıl La Paz'a gitmeleri gerekiyordu. Ancak benim için duyduğu endişe ve yakınlarda kalma ısrarı nedeniyle Daisy, Angus ve Knox'a gezilerini Goose Hollow'dan arabayla sadece on dakika uzaklıktaki Fort Rock Park'a taşıyıp taşıyamayacaklarını sordu. Hiçbiri gözünü bile kırpmadı.

Yepyeni özel lüks bir pansiyonda kalıyor olabilirler, ancak üzerinde yürüyecekleri bir plaj olmayacak. Sörf yapacakları dalgalar ve Cortez Denizi manzaralı sonsuzluk havuzları olmayacak. Üçünden tüm bunlardan vazgeçmelerini istedi... benim için.

Ve ben ona ihanet ettim.

En azından o böyle görüyor.

Bana içini döktüğü geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum çünkü o gece ona delicesine aşık olduğumu fark etmiştim. Yatağında uzanırken söylediği her kelimeyi hatırlayabiliyorum ve bana onu bu kadar strese sokan şeyin ne olduğunu anlattı. Verdiğim herhangi bir sözü tutmadığımdan emin olmak için konuşmayı kafamda tekrar canlandırdım. Evet, bu sadece anlamsal ve yaptığım şeyi nasıl bir ihanet olarak gördüğünü anlıyorum ama işin aslı bana Knox'a hiçbir şey söyleyemeyeceğimi asla söylemedi.

"Neden ailenize söylemediniz? Eminim yardım etmekten mutluluk duyacaklardır. Knox-"

"Hayır, aileme söylemeyeceğim," diye sözümü kesti ama kızgın görünmüyordu. Teslim olmuş gibi. Kararını vermiş ve bununla barışmış gibi görünüyor. "Bu annemi yıkar ve herkesin onunla ilgili anısını lekelemiş olur. Bunu yapacak kişi ben olmayacağım."

"Ama biliyorsun ki hiçbiri senin hayallerinden vazgeçmeni istemez."

"Charlotte, o dükkân bu ailenin kalbi. Kahretsin, orası Toplum. Arazimi satmayı ve onu kurtarmak için hayalimdeki evi asla inşa etmemeyi tercih ederim. Ve annem. Tanrım, yeterince şey yaşadı. Zaten kaybettiğinden daha fazlasını kaybedemez. Bunu kendi başıma halletmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Özellikle ailesine söylemeyeceğini ve bunu kendi başına halletmek istediğini söyledi. *Benden* kimseye söylemememi istemedi. Evet, ima edildiğini biliyorum ama bazen birini sevdiğinizde, o kişinin kendini güvende hissetmesini sağlamak için aile gezinizi iptal edersiniz. Bazen de gülünç derecede zengin kardeşlerine sevdiğiniz kişinin yardımlarına ihtiyacı olduğunu söylersiniz. İkimiz de birbirimiz için çok uç şeyler yaptık.

Telefonum aynı anda hem çaldığında hem titreştiğinde -tabii ki aramasını ya da mesajını kaçırmayı şansa bırakmıyordum- ödüm kopuyor. Telefonum parmaklarımın ucunda birkaç terletici an boyunca oynadıktan sonra sağ tarafını çeviriyorum ve Callen'dan bir mesaj geldiğini görüyorum. Okumaya vakit bulamadan telefonum başka bir mesajla titriyor, sanki her yeni düşüncesiyle birlikte gönder tuşuna basıyor.

CALLEN

Düşünmek için biraz zamana ve boşluğa ihtiyacım var. Konuşmaya hazır değilim.

Charlotte, seni seviyorum ama yaptığın şey kolayca affedebileceğim bir şey değil.

Lütfen alarmı kurun. Knox ve benim dış kameralara erişimimiz olacak ve bir şey olursa bir telefon uzağınızdayız. Sabah Fort Rock'a gidiyoruz.

Numarası hala *Rahatsız Etmeyin* olarak görünüyor, bu yüzden denesem de muhtemelen telefonuma cevap vermeyeceğini varsayıyorum. Çok istesem bile onu aramamak için kendimi zorluyorum.

Ama beni sevdiğini söyledi.

Ayrıca beni affetmenin kolay olmayacağını söyledi.

Ondan haber aldıktan sonra kendimi daha iyi hissetmek yerine, tek yapmak istediğim yatağa girip ağlamak olana kadar bu hastalık hissi yoğunlaşıyor.

Bu hedefi aklımda tutarak içeri giriyorum ve kendimi güvenli bir şekilde kabine kilitliyorum. Alarmı kuruyorum ve başka bir mesaj bekliyorum. Ama mesaj gelmiyor.

Beş dakika geçmesine rağmen iletişime ona mesaj attım.

CHARLOTTE

Anlıyorum.

Seni incittiğim için üzgünüm. Ama sana ve ailene yardım etmeye çalıştığım için üzgün değilim.

Seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım. Umarım bunu biliyorsundur.

Belki de yaptığım şey için özür dilememeliydim ama eğer arazisi onda kalacak ve hayalindeki evi inşa edecekse, buna değerdi. İhtiyacı olan tek şey geçici bir yer olduğu ve bundan fazlası olmadığı sürece. O yokken onu yalnız bırakacağım ama hafta sonuna kadar benimle konuşmazsa, onu ne kadar sevdiğimi kanıtlamanın bir yolunu bulacağım.

Umalım da iş noktaya gelmesin.

Chapter Thirty-Eight

Callen

"S O, gerçekten de işler hiç garip değilmiş gibi burada oturmaya devam mı edeceğiz?" Knox kaldığımız lüks kiralık evde mutfak masasının diğer tarafından şöyle diyor. "Biz Beş saattir buradayız ve hepimizin kafası karışık. Turnemden bu haftayı ayırıp Avrupa'dan eve uçmayı ve burada oturup üçünüzle emo partisi yapmayı planlamamıştım."

Avukatımın Knox'un mağazanın IRS'ye olan borcunu ödediğini söylediği telefondan beri şiddetli bir baş ağrısı çekiyorum. Öğle yemeğimizi yediğimiz garip sessizliği, egoist ağabeyimin sesini duymaya tercih ettim. Yemeğimin yarısını bile yiyemedim. Yemek yiyemeyecek kadar sinirliydim. "Hatırlattığın için teşekkür ederim. Sizin ne kadar önemli olduğunuzu neredeyse unutuyorduk. Varlığınızla bizi onurlandırdınız."

"Siktir git, Callen."

"Siktir git, Knox."

"İkiniz de siktirin gidin!" Angus bağılıyor. Ayağa kalkıp kendi tabağını ve benimkini mutfaka götürürken yumruğunu masaya vuruyor.

Odayı sağır edici bir sessizlik kaplar.

Her birimiz kendi düşüncelerimizi ve duygularımızı gözden geçiriyoruz.

Geçtiğimiz hafta en yüksek ve en alçak haftalardan biri oldu.

Charlotte'un mektubu okurken hayalet gibi beyazlaşmasını izlemek

Ona sapığının serbest olduğunu söylemek yaşayan bir kabus gibiydi. O bu kadar uzaktayken evde oturmak, *onun* olduğunu bilmek beni neredeyse öldürüyordu.

Patlamaya hazır bir barut fiçisiydim.

Ona ulaşma ihtiyacım her şeyi tüketiyordu.

Durumu benden daha iyi idare etti. Ama tekrar kollarıma girdiğinde, dünyada her şey yoluna girmişti. Ona verdiğim sözü tuttum ve evindeki her odaya girmesini sağladım. Yine de onu yanıma taşınmaya ikna edememiştim ama çok yaklaştım. Yaklaştığımı biliyorum.

O kadar yükseğe çıkıyordum ki aşağı inebileceğimi hiç düşünmüyordum. Ama sonra Howard'dan bir aldım ve her şey değişti.

Charlotte'un ihaneti o kadar derindi ki sanki kaburgalarımı kırmış ve kalbimi göğsümden söküp çıkarmıştı. Acının ardından gelen kör öfke beni Daisy'nin yanına, onu bulacağımı bildiğim yere gönderdi.

Patlamamdan bu yana onunla konuşmadım ve ne kadar kızgın olsam da ve onu affetmeye hazır olmasam da onu özlüyorum. Bir bağımlı gibi, telefonumdaki güvenlik uygulamasını kontrol etmeden duramıyorum. Kulübenin dışındaki kamera görüntüsü son elli kontrolümde de değişmemişti ama yine de bakmak için telefonumu açıyorum. Orada kendini güvende hissettiğini söyledi ama o yanımda değilken kaşınıyorum.

"Peki, odadaki fil hakkında konuşacak mıyız?" diye soruyor kız kardeşim.

Angus bulaşık makinesini doldururken, "Harika bir soru Dais," diye azarlıyor. "Lanet olası telefonunu bırakıp yetişkin sohbeti yapmanın zamanı geldi."

Angus'u görmezden gelerek telefonuma bakmaya devam ediyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Üzgünüm, kardeşim." Angus masaya doğru eğildi ve telefonumu elimden aldı. "Ama şu anda dayanacak bir bacağın yok."

"Her şeyi bir arada tutmaya çalıştığım için beni affedin, böylece geri kalanınız bunların hiçbirisiyle yükümlü olmak zorunda kalmadı."

Angus masada bize katılıyor. Yerine oturur oturmaz hemen konuya girdi. "Üçümüzden bir şeyler saklamaya hakkın yoktu."

"Vasiyeti yerine getirmesi için atadığı kişi bendim. Boktan şovunu temizlemekle görevlendirdiği kişi bendim."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. O dükkân hepimize ait," diye tükürüyor Angus.

"O zaman neden hepinizin adı lanet vasiyetnamenin o bölümünde yer almıyor?"

"Cal, hadi , bize söylemen gerektiğini biliyorsun," diyor Daisy, sakın sesinde küçük kardeşimin zehri eksik değil.

Knox masanın başından, "O haklı," diyor.

"Neden, zengin ve ünlülerin yaşam tarzlarını yansıtan paranızla gelip günü kurtarasınız diye mi?"

"Neden olmasın? vardı. Önemli bir şey değildi."

Telefonumu kaptığım gibi yerimden fırladım ve sandalyemi uçurdum. "Bir nokta üç milyon doların senin için hiçbir şey olmaması ne güzel! Büyük şehirlerin her zaman araya girip günü kurtaran ünlüsü olmak senin için heyecan verici olmalı!"

"Dostum, kapa çeneni," diyor Angus, ikisinin arasına girmek için ayağa kalkarak

Biz.

"Bunu memleketinin kahramanı söylüyor!"

"Sana ne oldu böyle Callen?" Angus soruyor. Kaş

Kaşları çatılmıştı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Yok bir şey. Unut gitsin."

Onların yanından hışımla geçip arka kapıdan çıkıyorum, kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum ama kapandığını duymuyorum çünkü tabii ki pislik ailem peşimden geliyor.

"İyi deneme," diyor Daisy. "Konuş bizimle, seni aptal." "Ne söylememi istiyorsunuz?"

"Öncelikle, neden öğrenir öğrenmez bize neler olup bittiğini anlatmadınız?"

Knox, "Başlamak için harika bir yere benziyor," diyerek ona katılıyor.

Bakışlarının başımın arkasını yaktığını hissedebiliyorum ve onlardan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kardeşlerime dönmeden önce yavaşça nefes veriyorum.

Knox elleri ceplerinde en yakınında duruyor. Az önceki kaynayan öfkesi şimdi daha yavaş kaynıyor. Angus ve Daisy'nin yüz ifadeleri yumuşak ve endişe doludur.

"Bilmeni istemedim."

"Bunu tespit ettik. Hadi, oturun ve bizimle konuşun." Angus üstü kapalı açık mutfak alanının altındaki büyük ahşap masaya bir sandalye çekiyor.

Ben oturduğumda onlar da beni takip ediyor, sessizce oturup kendimi açıklamamı bekliyorlar.

"Tüm bu vergi saçmalıklarını ve ikinci defter setini öğrendiğimde babama çok kızmıştım. Onun için yas tutmalıydım. Onun yerine kızgın ve hayal kırıklığına uğramıştım. Sanki onu hiç tanımamışım gibiydi. Ve kahretsin. Bunu üçünüz ve en çok da annem için istemedim."

Daisy elimi tuttu. "Cal, her ne kadar duygularımızı incitmemeye çalışmanı takdir etsek de, birbirimizden böyle sırlar saklayamayız. Ayrıca, biz varken neden kendi başınıza uğraşasınız ki?"

"Dais, alınma ama konuda ne yapacaktın? Yardım edebileceğin bir yol yokken neden seni bu duruma soktular?"

"Çünkü burası bizim mağazamız. Bizim işimiz. Hepimiz bilmeyi hak ediyoruz, annem bile," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Katılmıyorum." Kararlı duruyorum.

"Tabii ki biliyorsun." Angus huffs.

"Peki ya ben?" Knox sandalyesinde arkasına yaslanmış, rock yıldızı kabadayılığını sergiliyor. Omuz hizasındaki saçları kulaklarının arkasına toplanmış, kolları ve elleri dövmelemlerle kaplı. Kendini çok havalı sanıyor.

"Peki ya sen?" Ben de veriyorum.

"Bu konuda yapabileceğim bir şey vardı." "Senin gelip düzeltmene ihtiyacım yoktu."

"Neden?"

"Babam sorumluluğu bana bıraktı. Bunu, benim ilgilenmemi istediğini söyleme şekli olarak algıladım."

"Aileme en çok ihtiyaç duydukları anda bile yardım edemeyeceksem neden dünyayı turluyorum, sevdiğim her şeyi ve herkesi iki yıl boyunca geride bırakıp milyonlar kazanıyorum?"

"Paran için çok çalıştın, Knox." "Benim olan senindir."

"O haklı, Cal. Böyle şeyleri bizden saklayamazsın. Herkes için her şeyi halledemezsin," diyerek ona katılıyor Angus.

Daisy ayağa kalkıyor ve bana arkamdan sarılıyor. "Evet, onun dediği gibi." Beni bırakıyor, sonra yanağımdan öpüyor. "Şimdi benden sonra tekrar et. Ben, Callen McKinnon."

"Şu anda ciddi misin?"

Angus ve Knox aynı anda "Söyle," derler.

"Üçünüz de gülünçsünüz."

"Söyle!" diye hep bir ağızdan
bağırırlar.

"Ben, Callen McKinnon."

Daisy devam ediyor. "Kendileriyle ilgili olduğunda ya da yardım edebilecekleri durumlarda ailesinden asla sır saklamayacağına yemin et."

Ben onun sözlerini tekrarlamaya vakit bulamadan Angus ve Knox inlemeye başladılar. "Söyle."

Boğazımı temizleyerek sözlerini tekrarlıyorum. "Ben, Callen McKinnon." Kız kardeşimin bana yaptığı işkenceyi keyifle izlerken yanaklarını ellerinin üzerine koyan kardeşlerimin arasına bakıyorum. "Siz aptallardan asla sır saklamayacağıma yemin ederim."

"Annem de," diye araya giriyor Daisy.

"Peki, tamam. Siz üç aptaldan ya da annemden asla bir sır saklamayacağım, konu siz olduğunuzda ya da yardım edebileceğinizde."

"İşte oldu. O kadar zor muydu?" Kafamın arkasına bir şaplak attı. "Şimdi, Charlie'yle aranı nasıl düzelteceksin?"

"Charlie'ye ne yaptın?" Knox ne olduğunu bile bilmeden savunmaya geçerek sorar.

"Knox, onu görmeliydin. Çıglık atarak evime daldı, yüzü kıpkırmızıydı ve parmağıyla onu göstererek 'NASIL ?' diye bağırdı."

"Ne oluyor lan?"

"Bilmeni istemediğimi biliyordu, Knox."

Tekrar arkasına yaslanıyor. "bir nedenden ötürü, o kadın seni seviyor ve kolay bir çözüm varken arazini satıp hayalindeki evden vazgeçmene dayanamadı."

"Bu onun değildi."

"Hayır, değildi." Angus düşünceli bir şekilde masaya vuruyor. "Ama aptal erkek arkadaşı doğru şeyi yapamayacak kadar inatçı olunca, devreye girmesi gerektiğini hissetti."

"Teşekkürler. Kimin olduğunu bilmek güzel."

Omuz silkiyor.

"Güvenime ihanet etti. Ona tekrar nasıl güvenebilirim?"

"Ondan özellikle bir şey söylememesini istediniz mi?"

Cevap vermeye başlıyorum ama konuşmamızı hatırlamak için duraksıyorum ve bu sözleri özellikle söylemediğimi fark ediyorum.

"Hayır, ama ima ettim. Nasıl hissettiğimi biliyordu."

"Ben de dördümüz arasında en akıllı olanın sen olduğunu sanıyordum."

Daisy onu tersleyerek, "Çok teşekkürler, Gus," diyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Charlie onu çok seviyor."

"Bana söylemek zorunda değilsin. Şuradaki bok kafalı ona bağırarak içeri girmeden hemen önce, bana ona ne kadar aşık olduğunu anlatırken mutluluk gözyaşları döküyordu."

Kız kardeşimin Charlotte' yaptığı konuşmayı dinlemek, kardeşlerimi bırakıp kamyonumla kulübeye gitmek için can atmama neden olmadıysa ne olayım. Keşke Knox'a gitmeseydi.

"Benimle birlikte yeni bir iş kurmak için buraya taşındığını kendine bütün gün söyleyebilir ama hepimiz biliyoruz ki sen olmasaydın hayatını değiştirmezdi."

"Eğer bu doğru olsaydı, benim yanıma taşınırdı."

"Kendine gel Cal. Şu anda birlikte yaşamak istemiyor olması asla istemeyeceği anlamına gelmez. Babasını daha yeni kaybetti. Babasının şirketini kapattı ve bildiği tek işi bıraktı, yaşadığı tek kasabadan taşındı. Bu karışıklığa alışması için kadına biraz zaman verin. Bırakın kendi kaderinden kendisi sorumlu olsun. Bu seni sevmediği anlamına gelmez. Seni koca bebek."

Küçük kız kardeşim haklı bir noktaya değindi ama ben kabul etmeye hazır değilim. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama artık işler farklı. O pislik serbest. Eğer benimle değilse, onu nasıl koruyabilirim?"

"Dün gece seninle miydi, yoksa onu hâlâ dışlıyor muydun?" "Bütün gece boyunca kulübenin dışındaki kameraları izledim."

"Yani evimden ayrıldığından beri onunla konuşmadın mı?" "Ona biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Nasıl karşıladı?"

Telefonum hâlâ elimde, bu yüzden mesajı açmadan önce kameraları tekrar kontrol ediyorum. "Beni incittiği için üzgün olduğunu ama aileye yardım ettiği için üzgün olmadığını söyledi."

Daisy'nin gözleri büyüdü. "Bekle, ona mesaj mı attın?" Cevap vermedim.

Angus başını geriye atar ve gökyüzüne sorar, "Senin arızan ne?"

"Siktir git, Gus."

Daisy telefonu elimden kapıp masadan ve mesajlarımı yüksek sesle okuyor. "Biraz zamana ihtiyacım var ve

Düşünmek için alan. Konuşmaya hazır değilim. Charlotte, seni seviyorum ama yaptığın şey kolay kolay affedebileceğim bir şey değil."

Knox ellerini yüzüne sürüyor. "Ne oluyor lan?"

"Lütfen alarmı kurun. Knox ve ben dış kameralara erişebileceğiz ve bir şey olursa bir telefon uzağınızdayız. Sabah Fort Rock'a gidiyoruz."

"Belki aptalım ama bu hiç mantıklı gelmiyor." Knox başını yana eğdi, aptal yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Takipçisinin serbest bırakılmasından o kadar korktun ki, onu korumak için Meksika'daki gezimizi sokağın aşağısına taşıdın. Sakalını kestin çünkü hapishaneden erken tahliye olan pisliğin sakalı var ve ona onu hatırlatmak istemiyorsun. Ama onunla konuşmuyorsun bile?"

"Yolculuğu ayarladığınız için teşekkürler çocuklar. Minnettarım. Bunu daha önce söylemediysem özür dilerim."

"Bir araya geldiğimiz sürece nereye gittiğimizin bir önemi yok." Knox ciddiye. Gözleri yalan söyleyemez ve bunu gerçekten söylüyor. "Sorun değil ve önemli olan da bu değil."

"Ne istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu kadın için yeri göğü inletiyorsun ama ilk anlaşmazlıkta ona mesaj atıp onu affetmeye hazır olmadığını söylüyorsun ama onu dinlememişsin bile. Kızgın olduğunu biliyorum ama o bir konuşmayı hak ediyor."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Tek yapmak istediğim kamyonetime atlayıp ona gitmek ama yıllık seyahatimizle ilgili kurallarımız var ve asla gitmeme izin vermiyorlar.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Her şeyi berbat ettim." "Batırdın," diye onaylıyor Knox.

"Ama yine de ona nasıl güvenebilirim? Ona bu konuyu konuşmasını yasaklamamış olabilirim, ama bunun benim sorunum olarak kalmasının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu."

"Sana yardım etmeye çalışıyordu, bunu sen de biliyorsun." Angus sinirli bir nefes veriyor. "Senin ihanet olarak gördüğün şeyi, biz onun aile şirketini kurtarmak ve seni daha sonra pişman olacağın bir şey yaptıktan alıkoymak oynadığı bir rol olarak görüyoruz. Nereden geldiğini anlıyorum ama derinlerde bir yerde ona güvenebileceğini biliyorsun."

"Gus haklı. En azından bir telefon görüşmesini hak ediyor," diye onaylıyor Daisy.

Bana bakan üç endişeli yüzü incelerken öfkem yatışıyor ve onlara ailem dediğim için ne kadar minnettar olduğumu istemeyerek de olsa itiraf etmek zorunda kalıyorum. IRS'den telefon aldığımda onlara bu şekilde davranmalı ve onları da dahil etmeliydim. Birçok yönden hata yaptım.

"Sana babamdan ve vergilerden bahsetmediğim için özür dilerim. Sadece hayal kırıklığını sana yansıtmamaya çalışıyordum. Bir daha olmayacak."

Angus, "Göz kulak olduğun için teşekkürler ama biz bir aileyiz ve sonra bu tür şeyleri birlikte atlatacağız," diyor. Sesinde samimiyetten ve gözlerinde kardeş sevgisinden başka bir şey yok. "Hâlâ babamın eşyalarını yerleştiriyorum. Onu yarına saklayacağız. Bunların hepsi üçümüz için de yeni bilgiler. Bunun üzerinde uyuyacağız ve sonra dördümüzün annemle konuşması gerekiyor."

Knox'a anlayışla başımı salladım. "Not edildi." Telefonumda ertesi gün için bir takvim hatırlatıcısı yanıyor. "Charlotte'la aynı doğum gününü paylaştığımızı biliyor muydun?"

"artık!" Daisy ciyaklıyor.

"İkinizin arasında ne olduğunu bilmeden, doğum gününde onu yalnız mı bırakacaktın? Dostum, kamyonetine atla ve kulübeye git ve işleri yoluna koy. Onu da yanında getir, zira Ağustos doğum günü karışımına bir kardeş daha ekleyeceğiz gibi görünüyor."

Knox'un teklifi göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bunca yıl ona ve yaşam tarzına kızdım, oysa gerçek şu ki o hâlâ birlikte büyüdüğüm kardeşim. Benim için her şeyi yapabilecek bir ağabey, ben de onun için aynısını yapardım. O çok iyi bir adam.

"Hayır, kuralları uzun zaman önce koyduk. Her zaman sadece olacaktık."

"Bu, içimizden birinin şimdiden aileden biri gibi hissettiği ve doğum günü Ağustos olan birine aşık olmasından önceydi." Angus heyecanla yumruğunu masaya vuruyor. "Git getir onu!"

Bana iki kez sormalarına gerek yok.

Son yirmi dört saattir onsuz perişan haldeydim. "Teşekkürler çocuklar. Geri döneceğim ve umarım o da benimle olur."

Knox arka bahçeden bağırduğunda evin içinden ön kapıya doğru koşuyordum. "Onsuz geri gelme!"

Ailemi çok seviyorum.

Saniyeler içinde kamyonetimle ona doğru yola çıktım.

Ona yeterince hızlı ulaşamıyorum.

Chapter Thirty-Nine

Charlotte

M Callen'ın doğum günü hediyesinin ambalaj kâğıdının son köşesini bantlarken parmaklarım titriyor. Kendisinden yer istediğini düşünürsek, hediyem küstahça olabilir ama yakın zamanda bizden vazgeçecek.

Telefonumu yüzlerce kez kontrol ettim ve her seferinde hayal kırıklığına uğradım. Kızgın olduğunu anlıyorum ama haftalardır konuşmadan bu kadar uzun süre geçirmemiştik ve iletişim eksikliği bana zarar veriyor. Kendi tenimde rahat hissetmiyorum. Sayısız saatimi boşluğa bakarak geçirdim, beynim bir şekilde saatte bir milyon mil dönüyor ama aynı zamanda tamamen boş.

Her şey ters geliyor.

Neler olduğunu anlatmak için Karissa'yı aramadım. Bilinçaltımda geleceğimizle ilgili endişelerimi dile getirmenin her şeyi çok gerçekçi kılacağından korkuyorum. Bittiğimize inanmayı reddediyorum. Beni sevdiğini söyledi ve bunun bir anlamı olmalı.

Birkaç saat önce kendime bir moral konuşması yaptım ve bir saldırı planı oluşturdum.

İşe paketi açıp kulübeye yerleşerek başladım. Sonra onun hediyesi üzerinde çalıştım ve şimdi hala titreyen parmaklarımla kartı paketin önüne yapıştırırken, içinde ne olduğu konusunda kendimi iyi hissediyorum.

Tek umudum, ihtiyacı olan zamanı ayırdıktan sonra bu hediyenin onu rahatlatması.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve Callen'ın aradığı umuduyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Hayal kırıklığına uğradım ama arayan o değildi. Onun yerine, savcılıktaki arkadaşımın haber geldi. Mark ve ben üniversitede tanıştık ve arkadaş kaldık. William'ın serbest bırakıldığını öğrendiğim sabah ona ulaştım ve davayı inceleyip beni bilgilendireceğini söyledi.

MARK GOLDSTEIN

Selam Charlie. Umarım Oregon'a taşınman iyi gidiyordur. Senin için bir haberim var. Davies dün sabah şartlı tahliye memuruyla görüştü. Yani şehri terk etmemiş.

Takipçimin arabayla on iki saat uzaklıkta olduğunu bildiğim için içimi bir rahatlatma dalgası kapladı. İyi haberlere ihtiyacım vardı.

CHARLOTTE

Güncelleme için teşekkürler. İçimi rahatlattığınız için minnettarım.

MARK GOLDSTEIN

Ne zaman istersen. Bir sapma olmadığından emin olmak için her hafta kontrol etmeye devam edeceğim. Dışarıda olduğunu bilmenin zor olduğuna eminim ama en azından dün sabah itibariyle Kaliforniya'da olduğunu biliyoruz.

CHARLOTTE

Tekrar teşekkürler,
Mark.

Omuzlarımdan kalkan bu yük, yeni hayatıma başlamak için her zamankinden daha kararlı hissediyorum. Beni mutlu edecek kararlar almak için. Sevdiğim adamla birlikte ilerlemek için.

Yarın onun ve benim doğum günüm ve uzay olsun ya da olmasın, ona mutlu yıllar dileyeceğim.

O zamana kadar, vücuduma zarar veren sinirsel enerjiden kurtulmam gerekiyor ve kayıkla birkaç mil tam da bunu yapacağını umuyorum.

Ambalaj masanın üzerine bırakarak hediyesini alıp üzerimi değiştirmek için yatak odasına gidiyorum. Yeni keşfedilmiş bir güç hissediyorum

içinde kendim, I karar vermek için değiştirin bazı
. benim kaygı kararlılık ve heyecanla.

Ve bu düşünceyle dışarı çıktım, günümün geri kalanını geçirmeye
hazırdım.

Chapter Forty

Callen

Eon sekiz dakika sonra, beni kulübeye ve sevdiğim kadına götüren toprak yola sapıyorum.

Yaz sonu güneşi gökyüzünde yükseliyor, ancak uzun ağaçların oluşturduğu gölgelik güneşi neredeyse tamamen engelliyor ve kamyon çam iğneleriyle dolu asfaltsız yolda bir o yana bir bu yana zıplarken gölgeli bir örtü sağlıyor.

Olması gerekenden biraz daha hızlı giderken yolun yarısında frene basmak zorunda kalıyorum.

Tanımadığım bir araba yeşilliklerin arasına çekilmiş, yolu kısmen kapatmış. Eski model bir Jeep Grand Cherokee araba Kaliforniya plakalı ve şehirde gördüğüm arabalardan biri değil.

Ne oluyor lan?

Karşı konulmaz bir dehşet duygusu tüm duyularımı kaplıyor. Yersiz aracın etrafından dolanıyorum ve gaza basıyorum.

İçgüdülerim bana bir şeylerin doğru olmadığını söylüyor. Kulübeden önceki son virajı dönerken yaklaşımımı değiştiriyorum, yavaşlıyorum ve geldiğimi belli etmemek için mümkün olduğunca sessiz sürüyorum. Kulübe görünür hale geliyor ve umarım acele karar veriyordumdur. Bulunduğum noktadan herhangi bir hareketlilik görmüyorum ama keşke Ruby'yi de yanımda getirseydim diyorum.

Kamyonetten inip kapıyı yavaşça iterek kapattım. Evin arka tarafına en yakın yere park ettiğim için, ağaçların arasından ve çimenlikten geçerek arka sürgülü cam kapıya doğru ilerliyorum. İçeri bakıyorum ve kapıyı çalmayı düşünüyorum ama o huzursuzluk hissi geçmiyor.

İlk bakışta içeride her şey yolunda görünüyor. Hediye paketi malzemeleri mutfak masasına yayılmış. Boğuşma izi yok. Mutfak zemininde kırık dökük boş kutular var. Görünüşe göre Charlotte paketleri açmakla meşgulmüş. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Ona hâlâ kızgınım ama bu kadına geceleri yatağında ihtiyacım var.

Oturma odasından gelen bir hareket gözüme çarpıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve onun Charlotte olmadığını iliklerime kadar hissediyorum.

İçindeki her şey William Davies diye bağılıyor.

Kan basıncım yükseliyor, sürgülü kapının kolunu çekiyorum. Çok rahatladım ve şaşırdım, kapı kayarak açıldı. Ses çıkarma korkusuyla zorlukla nefes alarak kendimi içeri bıraktım. Charlotte'a verdiğim çekiç kapının hemen içindeki mutfak tezgahında duruyordu ve eve girerken onu elime aldım.

Sadece birkaç adım ötede plastik üzerinde yürüyen birinin sesi beni yolumda durduruyor. Gürleyen kalbimin atışını susturacağını umarak uzun bir nefes alıyorum ama dörde kadar sayamadan ayak sesleri tekrar plastiğin üzerinden geçerek koridorda ilerliyor.

Köşeden bakarken, manzara midemi bulandırıyor. Bu gerçek olamaz. Sanki bir filmde fırlamış gibi. Oturma odasının zeminine serilmiş büyük yeşil muşambaya yer açmak için mobilyalar yerlerinden oynatılmış. Yanında kablo bağları, koli bandı, bir galon çamaşır suyu, bir şırınga ve tanımlamak istemediğim için tanımlayamadığım aletler duruyor. Bu çok fazla.

Ama beni en çok iğrendiren ve öfkeliendiren şey, siyahlar giymiş, elleri eldivenli ve ayakları mavi ayakkabılarla kaplı bir adamın koridorda yürürkenki görüntüsü. Tüm bunları Charlotte üzerinde kullanmaya niyetli bir adam.

William. Lanet olsun. Davies.

Çılgın psikopat düzeneğinin etrafında dolaşarak onu takip ediyorum, banyo kapısını açmasını izlerken duşun sesi kulaklarımı dolduruyor. Buhar dışarı fışkırıyor ve duşun sesi havayı dolduruyor.

Tabii ki hayır.

Peşinden banyoya koşarken, duş kapısını açmasını ve Charlotte'un çığlınının havayı doldurmasını izlerken dünyam yaşayan, nefes alan bir kabusa dönüşüyor.

Chapter Forty-One

Charlotte

W Yüzüm yukarı doğru eğik, gözlerim kapalı, yağmur duş başlığının keyfini çıkarıyorum. Bu evde sadece bir banyo var ama Knox onu yaptırırken ne yaptığını biliyordu.

yüklendi. Callen neredeyse Daisy'nin kapısını kırdığından beri yaşadığım ilk sakinliğe minnettar olarak günün stresini ve endişesini almasına izin verdim.

Parmaklarımın derisi buruşmaya başladığında, bunu burada çok uzun zamandır saklandığımın, rahatlamanın tadını çıkardığımın ve boş bir kulübenin gerçekliğiyle yüz yüze gelmekten kaçındığımın bir işareti olarak kabul ediyorum.

Callen

yok.

Ruby yok.

Sadece evin sessizliği.

İsteksizce suyu kapatmak için düğmelere uzanıyorum ama parmaklarım metale değmeden duşun kapısı çarparak açılıyor ve soğuk hava dalgası vücuduma hücum ediyor. Sersemlemiş bir halde kapıya bakıyorum.

Hayır.

.

Ama öyle.

William Davies hınzır bir gülümseme ve gözlerinde kötülükle karşımda duruyor.

Kanımı donduran çığlığım sessizliği yarararak fayans duvarlarda yankılanıyor. Tepkimden hastalıklı bir heyecan duyuyor gibi görünüyor çünkü kötü gözleri dans ediyor ve glmsmesi da uğursuzlaşıyor. Bana doğru uzanıyor ama ben kendimi duşun en uzak köşesine itiyorum. Ağzını açıyor ama daha konuşamadan arkasında bir hareket bulanıklığı oluyor. Bundan sonra olan her şey zihnimde anlık görüntüler gibi canlanıyor.

İlk olarak, kan var.

Yani. Çok fazla. Kan.

Duş kapısına sııyor ve William fayans zemine yığılmadan önce kalp atışlarıyla yüzünden aşığı damlıyor.

Yine ığlık atıyorum. Ya da en azından öyle sanıyorum. Ama sanki bir ryadaymışım gibi çığlık atmaya çalışıyorum ama hiçbir şey . Bilinaltımda, sanki uzaktaymış gibi duyuyorum.

Sonra başka birini duydum.

Callen.

O burada.

Ama

nasıl?

Suyu kapattıktan sonra beni bir havluya sardığında hala çığlık atıyorum.

"Bebeğim, seni yakaladım." Tekrar ığlık atıyorum.

Yüzü benimkinin önünde. "Bir şeyin . ." Bu gerçekten o.

O burada.

Beni yakaladı.

"Seni buradan ıkarmalıyım, bebeğim." Beni yerden kaldırıyor ve banyo zeminine düşmüş bedeninin etrafından dikkatlice dolaşıyor.

"William," diye mırıldandım, hâlâ gözlerime inanamıyordum. "O... o buradaydı." Cesede bakmaya çalışıyorum ama Callen başımı omzuna yaslıyor.

" yok. Seni tuttum."

Beni yatak odasına taşıyor ve yatağa yatırıyor, sırtımı kapıya dönüyorum ama gözleri koridora doğru kayıyor. Beni yalnız bırakmasını istemediğim için o uzaklaşırken kalp atışlarım hızlanıyor. Omzumun üzerinden bakarak kapı aralığında durmasını, sonra eğilip ellerini dizlerinin üzerine koymasını ve birkaakin nefes almasını izliyorum. Rahatlamış bir şekilde yüzümü ne çeviriyorum çünkü kapıyı kısmen kapatmış ve odada benimle kalıyor.

"Al şekerim," diyor, zaten yatağın üzerinde duran bornozumu kaldırarak. "Hadi üstünü örtelim."

Bornozumu giymeme yardım etmeden önce elindeki kanı silmek için hâlâ bana sarılı olan havlunun köşesini kullanıyor. Beynim yüzündeki kan lekelerini nasıl görmezden geliyorsa, onun hareketlerini de aynı şekilde görmeyi reddediyor.

Her yerde kan vardı.

Zihnimdeki görüntüleri bir araya getirirken hiçbir şey söylemiyorum. William burada.

Callen burada.

"Charlotte. Bebeğim. Bana bak." Önümde diz çöktü. "Burada kal. Kapıyı açık bırakacağım ama yatak odasında istiyorum. Tamam mı?"

Başımı salladım.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnını alnıma bastırarak derin bir iç çekiyor. "Sen iyisin."

Beni mi yoksa kendisini mi rahatlatmaya çalıştığını anlayamıyorum ama nefesinin yüzümdeki hissi, bedenimi ele geçiren uyuşukluktan zar zor fark ediliyor.

"Hemen döneceğim. Lütfen burada kalın."

Odadan çıktığını kaydediyorum ve koridordaki telefonda yardım istediğini duyuyorum ama odağım odanın karşısındaki şifonyerde kalıyor. Zihnim dönerken ve göğsüm sıkışırken sağdaki ikinci çekmecenin üzerindeki düğmeye bakıyorum.

William öldü mü?

Callen sadece.... Bir adamı mı öldürdü? Beni korumak için mi? Bu Callen için ne anlama geliyor? Onu tutuklayacaklar mı?

Her ne kadar sapığımın ölmesini dilesem de, bu ağırlığı ya da suçluluk duygusunu Callen'ın yaşamasını istemiyorum. Benim yüzümden bu yükü taşımayı hak etmiyor.

Callen'ın banyoda hareket ettiğini duyabiliyorum. Bir yırtılma sesi ve ardından akan su. Ama benden istediği gibi olduğum yerde kalıyorum. Vücudum o kadar uyuşmuş ki, denesem bir ayağımı diğerinin önüne koyabilir miyim emin değilim.

Callen odaya tekrar girdiğinde ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Kapıyı aralık bıraktığını biliyorum çünkü kapanma sesini duymuyorum.

yatağa oturdu. "Gel buraya, saçlarını kurutalım." Saçlarımı omuzlarımın arkasında topladı ve yeni bir

kurulamak için havlu. "Polis yolda. Neden seni giydirmiyoruz?"

Şifonyerden kıyafetleri çıkarmadan önce başımın üstüne bir öpücük konduruyor. Sonunda anladım. Callen gerçekten buradaydı. Dudaklarını başımda hissetmek, beni sersemliğimden uyandırmak için ihtiyacım olan şeydi.

"Sen geldin."

Onayladığında yine dizlerinin üzerindeydi. "Ben geldim." En sevdiğim büyük boy McKinnon Hardware sweatshirt'ümü tutuyor. "Şu bornozu çıkarıp bunu giyelim, olur mu?"

Başımı sallıyorum, bornozu çözüyorum ve kollarımı çıkarıyorum. Sweatshirt'ü başıma geçiriyor ve bakışlarım tekrar yakışıklı yüzüne döndüğünde gözlerindeki endişe kalbimi kırıyor.

Kilitlenmiş bakışlarımızı sadece eşofmanın altını kavrayan ellerini incelemek için kırıyorum, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Onu tişörtü bırakmaya zorlayarak ellerini kendi ellerime alıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Teşekkür ederim."

Tek cevabı alnıma bir öpücük kondurmak oldu.

O burada, benimle ilgileniyor. Ama benimle konuşmuyor. Belki de benim ihanetim olarak gördüğü şeyi gerçekten atlatamamıştır.

"Knox'a gittiğim için çok üzgünüm."

Başparmağını yanağıma sürmeden önce başını hafifçe sallıyor. "Şimdi olmaz, şekerim." Ayağa kalkıyor ve bir çift eşofman altı ile bir çift erkek külotu açıyor. "İşte, bunları giy."

Koridoru izlerken giysilerimi giymeme yardım ediyor. Neye baktığını görmek için omzumun üzerinden bakmaya başlıyorum ama beni durduruyor. "Bebeğim, yapma."

"Neden yatak odasından çıkamıyorum? Neyi görmemi istemiyorsun?"

"Tatlım, ben-"

"Callen," diye sözünü kesiyorum, beni korumaya çalıştığını biliyorum ama neden yatak odasında kalmak zorunda olduğumu bilmek istiyorum. "Polis buraya gelir gelmez öğreneceğim ve bunu senden duymayı tercih ederim."

"Bebeğim. Beni

zorlama." "Lütfen.

Bilmem gerek."

Kelimeleri bulmakta zorlanırken birkaç saniye geçer, ama isteksizce bulur. "İçeri girdiğimde... bok... vardı. Sanırım hasta olabilirim." Bir eliyle midesini tutarken diğer eliyle de

Devam ederken el kol hareketleri yapıyor. "Oturma odasında lanet bir muşamba var, Charlotte. Koli bandı ve bir şırınga. Lanet olsun! Ve şu anda düşünemediğim başka şeyler."

William'ın benim için yaptığı planları anlatırken buz gibi oldum. Vücudum karda çıplak bırakılmışım gibi titriyor.

Elleri saçlarında çömeliyor. "Buraya saniyeler sonra gelseydim...."

"Ama sen yapmadın. Sen benim hayatımı kurtardın."

Sesim titriyor. Callen kafasını kaldırdı ve bana odaklandı.

"Kahretsin, bir hayalet kadar beyazsın. Özür dilerim. ... Kahretsin!" Bana doğru koştu, beni kollarının arasına aldı ve kucağına oturttu. "Artık güvendesin, bebeğim. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Hayatımı kurtardın," diye tekrarlıyorum. O kadar sıcak ki içine gömülüyorum.

"Tatlım, sanırım bunu yanlış anladın. İki ay önce dükkânıma gelmen benim hayatımı kurtardı."

"Çok özür dilerim."

"Her şeyin bir nedeni vardır. Olaylar başka türlü gelişseydi, şu anda seni kollarımda tutuyor olmayabilirdim. Bunların hiçbiri senin hatan değil. Üzgün olmanı ya da affedilmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

İkimiz de titreyerek yatağa oturmuş, uzaktan siren sesleri gelirken olanları düşünürken bizi yatıştırıcı bir hareketle sallıyor.

Chapter Forty-Two

Charlotte

O Sonraki bir saat içinde polis ve bölge savcısı ifadelerimizi almak ve kanıtları kaydetmek üzere gelir. Hala nefes alan ama bilinci yerinde olmayan, Callen'ın kullandığı çekiç ve düştüğü için kafasında kanlı bir yara olan William Davies bir ambulansla götürüldü. Neyse ki kulübenin güvenlik sistemi birinci sınıf ve yetkililere, ben kulübedeyken alarmı devre dışı bırakıp muşambayı ve diğer aletlerini içeri taşıırken çekilmiş video görüntülerini verebiliyoruz.

Duş.

Owen görevde ve şerifin ofisinden birkaç dakika sonra geldi. Callen sorgulanırken o da benimle oturuyor. Callen için endişelerimden bahsettiğimde bana William'ın şartlı tahliyesini ettiğini hatırlattı. Şartlı tahliyesine göre benden belli bir metre uzakta durması gerekiyor ama aynı zamanda eyalet sınırlarını aşmış ve kötü niyetle eve girmiş. Callen'ın yasal olarak endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Burada olduğu için daha fazla minnettar olamazdım.

Callen ve ben ifadelerimizi verdikten sonra, onlar olay yerinin fotoğraflarını çekip kanıtları poşetlerken yatak odasında kapımız açık bir şekilde yalnız bırakıldık. Birkaç dakikadır konuşmuyoruz, zihinlerimiz hala bugün ölebileceğimi bilmekle çalkalanıyor. Yeterince yakınlaşamıyoruz, yatakta uzanırken birbirimizde rahatlık arıyoruz. William'ı gördüğümde adrenalin devreye girdi.

soldu, içimi boş ve bitkin bıraktı. Ağzımı açarsam hıçkırıkların dökülmesinden korkuyorum.

Koridorda ayak sesleri duyulur ve Owen kapıya vurarak görünür. "Hey, siz ikiniz. Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

"Gitmeye hazır mıyız?" Callen bizi ayağa kaldırarak soruyor.

"Gitmek için değil ama biz izin alana kadar dışarıda beklemeniz için. McKinnon klanının geri kalanı dışarıda ve savcının başının belası olarak ikinizi de görmek istiyorlar."

Callen ayağa kalkıyor, beni de kendisiyle birlikte kaldırıyor. "Sağ ol dostum. Sence yakında ayrılabilir miyiz?"

"Evet, artık çok uzun sürmez. Hazır sizi geçireyim." Koridora geri dönüp bize bir dakika verdi.

"Bu gece seninle kalabilir miyim?" Ağzımdan kaçırdım. Son birkaç aydır sığınağım olan bu evde bir gece daha kalmamın imkânı yok.

"Charlotte, bu bir soru bile değil. Bir daha gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Beni kollarına çekiyor ve başımı omzuna yaslıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve iyi olduğuma dair kendimi rahatlatıyorum. Güvendeyim.

Açıklamasına rağmen, Daisy's'de beni öfkeyle terk ettiği görüntüsünden kurtulamıyorum. "Emin misin?"

Parmağıyla çenemi kaldırıyor, böylece göze geliyoruz. "Emin miyim? Sen neden ?"

"Dün hakkında hiç konuşmadık."

"Bunu sonra konuşuruz ama sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum." Alnımdan öptü. "Seni seviyorum."

Vücudum rahatlayarak sarkıyor, kalbim boğazımda düğümleniyor. Konuşmakta zorlandığım için yutkunuyorum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Bir hafta yetecek kadar kıyafet toplasan, sonra da hepsi tacizden tutuklanmadan önce kardeşlerimi görmeye gitsek nasıl olur?"

Ona sonsuza kadar eşyalarımı toplayıp toplayamayacağımı sormak istiyorum ama şu an hayatımı değiştirecek konuşmalar için uygun bir zaman değil. Çok şey yaşadık ve duygularımız çok yüksek. Bunun yerine başımı sallıyorum ve bir bavulu gerekli eşyalarımın ve onun doğum günü hediyesiyle dolduruyorum. Uzun vadeli yaşam düzenlemelerini sonra düşünüyoruz.

El ele, Owen'ı koridorda takip ediyoruz, kaydedilen kanıtları işaretleyen sarı numaraların etrafından dikkatlice geçiyoruz. Oturma odasında, Callen'ın kullandığı muşamba ve aletlerle yüz yüze geliyorum.

tarif etmekte zorlandım. Kalp atışlarım bir bas davul gibi gümbürdüyor ve sanki bedenimin dışındaymışım da en kötü kabusumun ağır çekimde ortaya çıkışını izliyormuşum gibi hissediyorum.

Callen beni kendine doğru çekerken elimi sıkıca tutuyor. "Bakma  yle. Sen iyisin. , şekerim."

Öyle olduğunu biliyorum.

Bugün bunu sayısız kez söyledi ve her seferinde de doğru  ıktı.

Tıpkı arka bahçedeki piknik masasında oturmuş bizi bekleyen üç kişinin onu yakaladığı gibi o da beni yakaladı.

Arka kapıyı suç mahalli olarak etiketleyen polis şeridinin altında bocalamamızı izliyorlar ve bizi çimlerin üzerinde karşılıyorlar. Daisy gözlerinde yaşlarla bana çarpıyor ve bu beni bütün gün boyunca ilk kez ağlatıyor.

"Ağlama, ben iyiyim. Callen tam zamanında geldi."

Beni bırakıyor ve Knox beni kollarına almak için onu bırakır bırakmaz Callen'a sarılıyor.

"İyi olmana çok sevindim. Kardeşim seni çok seviyor, bunu biliyor musun?"

"Ve ben de onu seviyorum."

"Güzel. Hayatında senin gibi birini hak ediyor."

Angus daha sonra bize sarılıyor ve ağabeyinin kollarından çıktığında Callen onu tutuyor, böylece kolunu k  k kardeşinin omuzlarına atmış bir şekilde yan yana duruyorlar. "Siz    n z beni kapıdan dışarı itmeseydiniz neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Bugün hepiniz onun hayatını kurtardınız, bu da benimkini kurtardığınız anlamına geliyor. Size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim."

Havlamalarla b l nd k. Bir arabanın kapısı kapanıyor ve Ruby babasına doğru koşuyor.

Sharon onun çok gerisinde değil. "Siz ikiniz hemen buraya gelin," diye emrediyor.

Callen elimi tutuyor ve Ruby ile birlikte annesiyle yarı yolda buluşmak için çimlerin üzerinde yürüyoruz. Bize ulaştığında, Ruby bacaklarımızın arasına dolanırken o da bizi kollarına çekiyor. "Angus aradı ve neler olduğunu anlattı, ben de yeterince hızlı ." Geri çekilip bana baktı. "İyi olduğunu söylediler ama gerçekten iyi misin?" diye soruyor.

"Evet." Başımı sallıyorum, çünkü fiziksel olarak incinmedim ama duygusal olarak berbat durumdayım. " yle olacağım."

Dikkatini oğluna çeviriyor, eliyle yüzünü okşuyor, sesi yumuşak. "Peki ya sen? İyi misin oğlum?"

"Ben iyiyim anne. Endişelenmene gerek yok. İkimiz de "

"Cal, bu gece neredeyse bir adamı öldürüyordun çünkü sevdiğin kadına zarar vermek üzereydi. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışma."

Önce Knox, şimdi de Sharon. Ailesinin bana olan aşkından bu kadar rahat bahsettiğini duymak, Daisy'nin evine öfkeyle girdiğinden beri hissettiğim korku ve endişenin bir kısmını hafifletiyor. Tüm bu olanlardan sonra hâlâ kavgamızı düşünüyor olmam çılgınca ama Callen McKinnon benim her şeyim oldu. Bunu mahvedebileceğimi ya da en kötüsü onu incitebileceğimi düşünmek bugün burada olanlardan neredeyse daha korkutucu.

"İkimiz de hâlâ ama bunu atlatacağız."

Bakışları aramızda geziniyor, bir annenin bilgili gözleriyle bizi değerlendiriyor. "Birbirinize ve sizi sevenlere yaslandığınız sürece, bunu yapacağınızı biliyorum."

"Teşekkürler anne." Onu bir kez daha kucaklıyor. "Seni seviyorum."

Cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama kucaklaştıklarında yüzü düşüyor. Oğlunu kucaklarken yüz hatları endişeyle boyanıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Gözlerini hızla kırıştırarak kendini toparlıyor ve oğlundan uzaklaşıyor, duygularını dizginlemiş ve gözlerinde yeniden bir parıltı belirmiş.

Beni omuzlarımdan tutarak bakışlarımla buluştu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi. Teşekkür."

"Hazır olduğunuzda gelin, size krep yapayım." Her birimizle bir kolunu birleştiriyor ve diğerlerine katılmak için masaya geri dönüyoruz.

"Kreplerini duydum."

"Eminim öyledir. Benim kreplerimden bir yığın her zaman işe yarar." Göz kırıyor.

Masaya ulaştığımızda Daisy, Angus ve Sharon bir , ben de Callen ve Knox'un arasına oturuyorum. Callen ve ben can havliyle birbirimize tutunuyoruz. Birkaç dakika boyunca polis memurlarının ve dedektiflerin koşuşturması hepimizi garip bir sessizlik içinde bırakıyor. Ama Knox, Knox olduğu için, havayı yumuşatmayı kendine görev ediniyor.

"Güzel masa," diyor omzunu hafifçe benimkine çarparak. "Avukat dış görünüşünün altında gizli bir ahşap işçiliği yeteneği sakladığını kim bilebilirdi?"

"Seni tetikte tutmam gerek, McKinnon," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Benim işim bu değil mi? Avukatımı *üstünde* tutmak."

"Yıllar boyunca bu konuda kesinlikle iyi bir iş çıkardınız. Düşüncelerim ve dualarım yeni temsilciliğinizle birlikte."

Ailesi kıkırdıyor ve Knox sahte bir şokla nefes nefese kalıyor. Duruma biraz ciddiyet katmasını takdir ediyorum. Tıpkı ailesinin geri kalanı gibi Knox da her zaman düşünceli olmuştur. Başını belaya soktuğunda ve ben onu içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için azarladığımda bile. Her zaman nazık ve saygılıdır ve ona çok şey borçluyum.

Tüm bu aileye çok şey borçluyum.

Sessizce, sadece Knox'la konuşarak ama hepsinin beni duyabileceğini bilerek, uzun zamandır söylemek istediğim bir şeyi söylüyorum. "Şaka bir yana, bunca yıldır sizinle çalışmak büyük bir zevkti. Doğruyu söylemek gerekirse, sen ve grubun geri kalanı benim favorilerimsiniz. Ama bunu diğer müşterilerimden birine söylerseniz, inkar ederim."

"Üzgünüm ama şahitlerim var," diye yanıtlıyor. Yüzünde muzip bir sırıtış.

"Ama daha da ciddi bir not olarak, beni Goose Hollow'a getirdiğin için teşekkür ederim. İhtiyacı olan bir arkadaşımı görüp bana evini teklif etmeseydin, aşk için asla ikinci bir şansım olmayacaktı. Beni sadece Callen'a geri getirmekle kalmadın, aynı zamanda farkında olmadan Daisy'ye ve hayallerimin peşinden gitmeme de vesile oldun. Sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim."

Duygularım beni ele geçirirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Callen dönüp bankın üzerine oturuyor ve beni kendine olabildiğince yaklaştırıp başımdan öpüyor.

Sık sık yaptığı bu küçük sevgi gösterisi, şimdiye kadar hissettiğim en topraklayıcı ve sevgi dolu şeylerden biri. Bu benim yeni favori şeyim. Öpücüğe doğru eğilip gözlerimi kapatıyorum.

"Hey, hepiniz," diye araya giriyor Memur Hibbs. "Gitmekte özgürsünüz. Çok yakında ikinizle de temasa geçeceğiz, lütfen telefonlarınızı açık tutun ve etrafta dolaşın."

Hepimiz masadan kalkarken Callen, "Hastaneden bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Davies hayatta ama hala bilinci kapalı. Sadece kafasının arkasına aldığı darbe nedeniyle kafa travması geçirmiyor, aynı zamanda fayans zemine düştüğünde kafatasının yan tarafı da çatlamış. Endişelenmeyin. Onu 24 saat izleyen bir memurumuz var. O almayacak

Bir süre hastane yatağından çıkamayacak, ama çıktığında ona Kaliforniya'ya kadar eşlik edilecek."

"Güncelleme için teşekkür ederim. Bir değişiklik olursa lütfen bize haber verin," diyor Callen bana yaslanarak.

Gerginlik bedenimi de terk ediyor, yorgunluk geri .

"Elbette. İrtibatta olacağım." Arkasını döner ve kulübeye doğru yürür.

"Nereye gitmek istiyorsunuz?" Angus sorar. "Şu anda ikinizin de araba kullanmaması gerektiği için sizi bırakayım. Sizin eve mi gitmek istersiniz yoksa kulübeye mi?"

Callen omzumu dürtüyor. "Benim evime dönmek ister misin, şekerim?"

"Evet, lütfen."

Chapter Forty-Three

Callen

C Gus'ın kamyonetinin arka koltuğuna bindiğimizden beri Charlotte tek kelime etmedi ve benim de onu zorlamaya hiç niyetim yok. O kollarımda olduğu sürece, her şey olabildiğince iyi olacak. şimdilik.

Bugün, en kötü kâbuslarının hepsinin gerçekleştiği bir gündü. Benimkini de.

Bu öğleden sonra eve girdiğimde ve o muşambayı oturma odasının zemininde bulduğumda her şey kıpkırmızı oldu. Ama onu koridorun sonunda gördüğümde, bundan sonra ne olacağını biliyordum ve benim açımdan hiçbir tereddüt olamazdı.

Ona elini bile süremeyecekti. Ne pahasına olursa olsun onu durdurmalıyım.

Burada, kamyonetin arkasında otururken, koridordan aşağıya doğru koştuğum sırada yumruğumda dönen çekici hâlâ hissedebiliyorum.

Banyoya girdiğimde çığlığı göğsümü yardı ve kalbimi ikiye böldü. Keşke en kötüsü bu olsaydı, ama hiçbir şey beni düşün köşesine sinmiş çıplak bedenini görmeye hazırlayamazdı, gözleri ilkel korkuyla vahşilemişti.

O noktada Davies, ona ulaşmak için aşmam gereken bir engel haline geldi.

Adrenalin ve Charlotte için duyduğum korkuyla, çekici kafasının arkasına doğru savururken iki kez düşünmedim. Kolumdan aşağı doğru yayılan darbenin künt kuvveti, ona ulaşmak için acele ettiğim için zar zor fark edildi. William'ın kafasının duşun zeminine çarpma sesi içimde iğrenç bir his uyandırdı. Ama önemli olan tek şey oydu.

Onu kollarıma aldıktan sonra yerdeki canavardan olabildiğince uzağa götürmem gerekiyordu. Onu yatak odasına yerleştirmeye o kadar odaklanmışım ki yüzüme kan sıçradığını bile fark etmedim.

Charlotte yatak odasında iyileşirken ben de banyoda yerde hareketsiz yatan pisliği kontrol etmeye gittim. Nefes alıyordu ama hareket etmiyordu. İşi sağlama almak için herifin koli bandını ödünç aldım ve ayak bilekleriyle el bileklerini birbirine bantladım. O sırada lavabonun üstündeki aynada yansımamı ve kanı gördüm. Beni böyle gördüğü için dehşete kapıldım. Yüzümdeki kanı temizlerken benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. Yaptığım şeyden sonra beni farklı görecekti miydi? Bana her baktığında bu anı kafasında tekrarlar mıydı?

Takip eden saatler bulanıktı. Charlotte için duyduğum endişe her zaman ön plandaydı, bir adamı öldürmüş olabileceğim endişesi ise ikinci plandaydı. Yaptıklarımın arkasındayım ama hapiste bir ömür Charlotte'suz bir hayat demekti ve bu da bir ölüm cezası olurdu.

Owen'ın bir tampon olması bizi biraz rahatlattı ama dışarıda bizi bekleyen ailem neredeyse beni gözyaşlarına boğacaktı. Gözyaşı dökmedim çünkü kamyonunda yanımda oturan kadını desteklemek için tüm gücüme ihtiyacım vardı.

Angus bizi evime götürmeyi teklif ettiği için minnettarım. Ben de sürebilirdim ama Charlotte'un bana ihtiyacı var. Davies'in polis şeridiyle kaplı aracının yanından geçerken bana daha sıkı sarılıyor. Kasabadan geçip eve doğru giderken, emniyet kemerini takmadan bana sarılmış halde kalıyor. Normalde takması için ısrar ederdim ama şu anda ikimizin de ona kollarımda ihtiyacı var.

Arabayı evin önüne çekiyoruz ama o yerinden kıpırdamıyor. Başının üstünü öpüyorum ve fısıldıyorum, "Eve geldik, şekerim."

Yorgun gözlerle bana bakıyor. "Artık kulübede kalmak istemiyorum."

Bir anda göğsümde düşündüğüm şeyi dair bir umut belirliyor. Katil bir psikopatın ona saldırması

taşınmayı kabul etmesini istedim ama söylediklerimde ciddiymdim. Gözümün önünden ayrılmasına izin veremem.

"Dediğim gibi, bebeğim. Eve geldik."

Angus bizi ön kapıya kadar geçirdi. "şeye ihtiyacınız olursa, bir telefon uzağınızdayım. Siz ikiniz hazır olduğunuzda bize evde katılın. Haftanın geri kalanında orada olacağız."

"Teşekkürler." Beni kucakladı. "Seni arayacağım."

Charlotte ona el sallıyor ve o da bizi kendi halimize bırakıyor.

Elimden tutup beni yatak odasına götürdüğü eve girmemize izin veriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde çantasından kayıp gri Eastlyn Brewing tişörtümü çıkarıyor.

"Hafta sonumuzdan beri bunu içtin mi?"

Eşofmanını çıkarıp benim tişörtümle örtünürken gülümsüyor ama yine de konuşmuyor. Yatak takımını geri çekiyor. "Benimle yatar mısın?"

"İki kez sormana gerek yok," diyorum, tişörtümü başımdan çekip iç çamaşırlarıma kadar soyunurken.

Yatağa giriyoruz ve bana sarılıp kalbimin üzerine bir öpücük konduruyor.

"Seni seviyorum,
Callen." "Ben de seni
seviyorum, bebeğim."

"Bitti artık."

"Bitti, bebeğim."

"Çok
yorgunum."

"Biliyorum,
şekerim."

"O mektubu açtığımndan beri gözüme uyku girmedi."

Mektubu açtığında *onunla* görüntülü konuşuyordum. Yüzünün solmasını ve korkunun onu ele geçirmesini izledim. Görmediğim şey, o günden beri her gün yüzeyin altına gömdüğü korkuydu. Korkusunu benden saklamakta olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Varlığımın ona huzur vermek için yeterli olduğunu düşünmeme izin verdi.

Ne kadar kibirli bir . Bunu nasıl
kaçırdım?

"Çok üzgünüm, Charlotte."

"Üzülme. Artık özgürüm. O parmaklıklar ardında olduğu için kendimi güvende hissettiğimi söylemek kolaydı ama aklımın bir köşesinde hep o vardı. Sanki her zaman onun serbest kalması ve beni tekrar bulma fırsatına sahip olacağı bilgisi için içimde bir geri sayım vardı. Beynim ne zaman meşgul olmasa, geri sayım yapıyordu."

Kalbimi kırmıyorsa ne olayım.

"Sonra o günün beklediğimden daha erken gelmesi çok fazlaydı. Hayatımın en mutlu zamanlarıydı ama o mektubu aldığım gün, bu mutluluğun bir kısmını benden aldı."

Kalbimin zerine bir öpücük daha konduruyor.

"Ama Şimdi, sayenizde, onun kara bulutları üzerimde dolaŐmadan tamamen neşeli olmakta özgürüm. Teşekkür ederim, Chip."

"Lütfen bana teşekkür etme. Senin için yapamayacağım hiçbir Şey yok bebeğim. Şimdi uyu. Ben yanındayım."

Uyuması sadece birkaç dakika sürüyor, ama saat daha sekiz bile olmamıŐken ve günün olayları kafamın içinde koŐuŐtururken, zihnimin yorulup kum adamın içeri girmesine izin vermesi saatler sürüyor gibi geliyor.

Chapter Forty-Four

Callen

I Yatağın yanıma düştüğünü hissettiğimde Charlotte'un artık kollarımda olmadığını fark ediyorum. Yumuşak dudakları dudaklarıma değiyor ve şakacı bir şekilde fısıldıyor, "Chip. Uyan artık. Bugün senin doğum günün."

Gözlerimi yavaşça açıp gerinerek kendime geldiğimde, genellikle iyi bir şey yapmadığını ima eden ısıltılı gülümsemesiyle karşılaşıyorum. Yatakta yanıma diz çökmüştü ve komodinin üzerindeki lambanın loş ışığı onu lanet olası bir melek gibi gösteriyordu. Benim meleğim gibi.

"Benim doğum senin de doğum günün," diye homurdanıyorum uykulu uykulu. "Ne kadar . Ve doğum günüm için sana bir hediye vermek istiyorum. hediyen."

"Bebeğim, dışarısı hâlâ karanlık. kaç?"

"Dördü biraz geçiyor."

"Sabah mı?"

"Tam sekiz saat önce uyuduk, ayrıca gizli kimliğinizin kovboyluk olduğunu sanıyordum. Hepiniz inekleri sağmak için erken kalkmıyor musunuz?" Kendinden memnun bir şekilde kıkırdıyor.

"Ne zamandan beri günün bu saatinde bu kadar şımarıksın?"

"Uyandığımdan beri doğum günün olduğunu fark ettim ve sana hediyeni verebilirim."

Kulaktan kulağa gülümseyerek, çikolata parçacıklı kurabiye ambalaj kağıdına sarılmış bir kutu gösteriyor. "Otur bakalım uykucu" dediğinde onu hiç bu kadar mutlu görmüş müydüm emin değilim.

"O kadar hızlı değil." Yorganı arkaya atıyorum ve üst raftan birkaç şey almak için odayı geçip dolabıma gidiyorum. "Benim de sana bir hediyem var."

Yatağın kenarına doğru kayıyor. "Alışveriş yapmaya ne zaman vakit buldun?"

"Geçen hafta Los Angeles'a uçmadan önce. Ya sen?" Önünde yere diz çöküp bizi yüz yüze getiriyorum.

"Dün sabah."

Dün, en kötü korkuları canlanmadan önce. Neredeyse bir adamı öldürmeden önce.

"İkimize bak, ileriye planlıyoruz."

"Al. Önce sen," diye ısrar ediyor ve kutuyu bana doğru itiyor. "Ama önce kartı oku."

"Adamım, çok patronluk taslıyorsun!"

Sadece gülümsüyor ve ben onun tişörtünü fark ediyorum... yani yine benim tişörtümü.

Onun üzerinde benim üzerimde görüldüğünden çok daha iyi görünüyor. "Gömleğimi aldığına inanamıyorum."

"Goose Hollow'a dönmeden önce haftada birkaç gün içinde uyurdum. Ama küçük pijama partilerimiz başladığında, onu benden geri almaya alışmayasın diye bir kenara sakladım. O artık benim. Onu alamazsın."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Kartı zarftan çıkarırken öne doğru eğilip onu öpüyorum.

Kart, ambalaj kağıdına uyuyor. "ikolata parçacıklı kurabiyelere karşı gerçekten bir ilgin var, değil mi?"

"Sen benim Chip'imsin." Yanakları pembeleşiyor ve sonunda kafamdaki son uykuyu da silkeleyip gülüyorum. "Hoşuna gideceğini biliyordum." Göz kırıyor. "Yüksek sesle oku."

"Evet, hanımefendi."

Boğazımı temizliyorum ve okuyorum.

"Sevgili Chip,

Seninle tanıştığım ilk gecedен beri sana sırlıslıkla aşığım. Sen tamamen yabancıydın ve beni gördün. Beni dinledin. Sen

umutlarımı ve hayallerimi merak ettiniz ve bana bunların mümkün olduğunu hissettirdiniz.

Günah içinde yaşama teklifiniz hala masadaysa, lütfen bu kartı okuduktan sonra bana tekrar sorun.

Umarım çok mutlu bir doğum günü geçirirsiniz. Sevgilerimle, Charlotte."

Sözlerini sessizce tekrar okurken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, kalbim kabarıyor ve onsuz bir gün daha geçirmek zorunda kalmayacağımı bildiğim için midem sevinçten alt üst oluyor. Gözlerim nihayet onunkilerle buluştuğunda, bakışlarında bir beklenti var. Neredeyse başı dönüyor, ona tekrar yanıma taşınmasını teklif etmemi bekliyor.

Onun yerine hediye paketini önüne koyuyorum. Üzüntü neşesini silip süpürdüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çantaya bakıyor ve hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor.

İşaret parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü nazikçe kaldırıyorum ve gözlerini tekrar benimkilere çeviriyorum. "Güven bana, şekerim."

Kâğıt mendili çıkarmasını izlerken sinirlerim tepeme çıkıyor. Gergin enerjimi boşaltmak için bir şeyler yapmam gerekiyor, kayıyorum ve tek dizimin üzerine yeniden yerleşiyorum.

Charlotte bana bakıyor.

"Bu zemin dizler için bir cinayet," diye açıklıyorum.

"O zaman buraya gel." yatağa vuruyor. "Hayır, buranın manzarasını seviyorum."

"Sen bilirsin." Dilini dışarı çıkarıyor. "Kağıt mendili çok seviyorsun."

"Siz hediyelerinizi paketliyorsunuz ve güzel görünmelerini sağlıyorsunuz. Ben benimkileri kağıt mendil dolu bir torbaya gömüyorum. Önemli olan düşüncedir."

Çantadan siyah ahşap çerçeveyi çıkardığında nefesi kesiliyor ve ağzını kapatıyor. Tepkisine şaşırdım çünkü çerçeveli hediyein üzerinde bir not vardı. Kâğıda göz gezdirdiğini görünce, onu durdurmak için elimi kâğıdın üzerine koyuyorum.

"Yüksek sesle."

Okurken gözleri parlıyor.

"Charlotte, bana ne yaptığından emin değilim, ama her neyse, umarım asla durmazsın. Mükemmel olmadığını biliyorum, cheesecake sevginle

ve kahveden hoşlanmıyorum, ama sana olan sevgim senin kusurlarını görmezden gelecek kadar güçlü." Kıkırdıyor. "Çünkü sen benim için mükemmelsin. Sen benim her şeyimsin.

Tutkularının peşinden gitmek için bana ihtiyacın olmamasını ve tüm umutlarını ve hayallerini kendi başına gerçekleştirecek güce sahip olmanı seviyorum. Sen bu ve bundan sonraki hayatında yolculuk ederken yanında olma onurunu yaşadığım sürece, bu benim için yeterli."

Duraklıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

"Ama hayalleri olan tek kişi sen değilsin. Büyük Hall & Oates'ten alıntı yaparsak, "hayallerimi gerçekleştiriyorsun." Bu yüzden ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim. Ve taşınmaya hazır olduğunda, umarım sen de benim karım olmaya hazır olursun.

Mutlu yıllar, Charlotte. Burada bekliyor olacağım. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Sevgiler, C."

Yavaşça, hayatım pamuk ipliğine bağlıyken, kâğıt parçasını kaldırıyor ve muhteşem hafta sonumuzun Bob Dylan anahtar kartıyla yüz yüze geliyor.

Bana doğru sulu bir gülümseme gönderirken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Sakladın mı?"

İkiyle ikiyi bir araya getirdiğini sanmıyorum. Onun önünde diz çöktüğümü.

"Ben yaptım. Charlotte-"

"Hediyeni aç." Yüzünde tek bir damla gözyaşı parlıyor ve çenesinden aşağı düşüyor.

"Ama Charlotte-"

"Lütfen?"

"Elbette bebeğim," diyorum, dizim hızla beton gibi hissetmeye başladığım zemine gömülürken hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak.

Kâğıdı yırtıyorum ve şok göğsümün tam ortasına çarpıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Elimde eşleşen siyah bir çerçeve ve ortasında aynı otel anahtarı var. En üste otelin adını ve en alta da tanıştığımız günü eklemiş, yani o kazandı ama birbirimize aynı doğum günü hediyesini verdik.

Çok boktan değil mi?

"Çılgınca, değil mi?"

"O kadar çılgınca ki, bana sorarsanız çılgınca değil."

Yatağın kenarına yaklaşıyor, böylece tam karşıma oturabiliyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Çok uzun ve çok yavaş, dizimdeki acı uzak bir anıya dönüşüyor.

Gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekiliyor. "Ciddi miydin?"

"Ne demek istiyorsun, şekerim?" Ne sorduğunu biliyorum ama söylediğini duymak istiyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve parmakları sesiyle birlikte titriyor. "Az önce bana karın olmamı mı teklif ettin?"

Şimdi yatağın altına sakladığım küçük kutuyu bacağına koyarken parmaklarım titriyor. Durdu ve aşağı baktı.

Titreyen elleriyle kutuyu almak için beni bıraktığında, kalbimin beklentiyle atmayı durdurduğuna yemin edebilirim. Birlikte yaşamaya bir şey, ama evliliği hiç konuşmadık.

Kutuyu açıyor ve basit bir altın kordon üzerindeki minik pırlantayı gördüğünde dudaklarını süsleyen gülümseme kalbimi bir kez daha harekete geçiriyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Büyükannemindi. Söz veriyorum yenileyeceğiz."

"Bu mükemmel."

"Öyle mi?"

"Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü." Parmakları saçlarıma dolanıyor ve alnı benimkine dayanıyor. "Ama Chip, daha büyük bir dolap yapmamız gerekecek."

"Daha büyük bir ev inşa edebiliriz diye düşünüyordum. Sence buradaki evle bir süre daha idare edebilir misin?"

"Burada olacak

mısınız?" "Evet,

hanımefendi."

"Sanırım idare edebilirim."

Chapter Forty-Five

Callen

Dört ay sonra.

Ten! Dokuz! Sekiz!

"Bir saniye. Bardağımı almalıyım!" diye bağıyor karım, koşarak Gece yarısına doğru geri sayarken şampanya kadehini kapmak için dans pistinin kenarındaki masaya oturdu.

Bu doğru. *Karım* dedim.

Bugün, en iyi arkadaşım ve hayatımın geri kalanında dans etmek istediğim tek kadınla evlendim.

Bir yıl önce biri bana hayatın bu kadar güzel olabileceğini söyleseydi, ona pozitif olumlamalarını kışına sokmasını söyledim. Ama işte buradayız ve hayat harika!

"Geri döndüm. Beni özledin mi?"

Dört! Üç!

"Her zaman, şekerim. Bunu biliyorsun." Kolum beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"İki! Bir! Mutlu Yıllar!" Seslerimiz en sevdiklerimizin seslerine karışırken ikimiz de kadehlerimizi havaya kaldırarak tezahürat yapıyoruz.

Karım kollarımda dönüyor ve mega-watt gülümsemesiyle beni kör ediyor. "Beni öpecek misin, öpmeyecek misin, Chip?"

Bir saniye bile kaybetmeden, bu gece dudaklarımı milyonuncu kez onun dudaklarına yerleştiriyorum ve bu, ondan önce gelen her öpücük mükemmel. Onu gizlice diğerk ahıra götürüp yeminimizi orada tamamlamaya çalışıyordum ama önüme engel üstüne engel çıkıyordu. At ahırır çok romantik olmayabilir ama daha önce işe yaramıştı ve yarayacak.

"Tanrım, yalnız kalana kadar bekleyemeyeceğim," diyor dudaklarıma karşı. "Ben de düşünmüştüm. Bahse girerim sıvışıp daha önce dönebiliriz.

Gittiğimizi fark eden biri olursa," diye teklif ediyorum, umarım o da benim onun için umutsuz olduğum kadar umutsuzdur.

Önce partiye, sonra bana bakıyor, gözlerinde heyecan var. "Evet, lütfen. Ama hemen bir şeyler almam lazım."

"Çabuk ol, kadın. Ben yan kapıda bekleyeceğim." Kışını okşuyorum, o da beni yanağımdan öpüyor, köpüklü elma şarabını içiyor ve hızla uzaklaşıyor.

Resepsiyonumuzla ilgili hiçbir şeyi unutmak istemediğini ya da eve gittiğimizde bana tecavüz edemeyecek kadar yorgun olmak istemediğini söyledi, bu yüzden köpüklü elma şarabına yapışmadan önce sadece bir kadeh şampanya içti. Onun büyüleyici planlarına tamamen katıldığım için şikayet etmiyorum.

Göz temasından ve ikimizin baş başa birkaç çıplak an geçirmesine engel olabilecek her türlü engelden kaçınmak için başımı eğerek 23 Ağustos'u düşünmeden edemiyorum. Ortak doğum günümüz ve Bob Dylan'ın evlenme teklif etmeme yardım ettiği gün.

Evlenme teklifime kadar geçen saatler bir kabus gibi geçmiş olabilir ama düğün günümüz bir rüya gibi geçti. Hepsi olmasa da yakınlarımızdan bazıları böylesine travmatik bir deneyimden sonra nişanlanmanın iyi bir fikir olmayabileceği konusunda endişeliydi. Ne demek istediklerini anlayabiliyorum. Özellikle de ona eşim olmasını teklif etmeden bir gün önce onunla konuşmadığım için aşırı görünüyor. Mesele şu ki, Ağustos'taki o boktan günden önce ona karım olmasını teklif etmeye karar vermiştim. Annemden büyükannemin yüzüğünü falan istemiştim. Elbette Charlotte'la halletmemiz gereken bazı sorunlar vardı ama ona kızgın olduğum zamanlarda bile onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Kalplerimiz hazırды.

Charlotte ilçe adliyesini önerdi ama ben onun bu geceki gibi bir gece geçirmesini istedim. Bu benim ikinci ve son düğünüm ama onun tek düğünü olacaktı ve bunu özel kılmak istiyordum. Ama plan yapmak için bir yıla ihtiyacımız yoktu. Kahretsin, aklımda biz onun günden beri evliyiz. Taşıyabildiği kadarını taşıdı. Benim küçük

İki yatak odalı ev yeterince güzel ama Charlotte haklıydı, tüm ayakkabılarını alacak kadar büyük değildi.

Benim ona, onun da bana ait olduğunu söyleyen bir kâğıda ihtiyacım olmayabilir ama bu gecenin tam bir kutlama havasında geçtiğini inkâr edemem. Aşkta ikinci bir şans elde ettiğim için ne kadar şanslı olduğumu nasıl kutlamam? Bunu yaptığımıza memnunum. Onun için ve kendim için.

"Neden burada, kapının yanında saklanıyorsun kardeşim?" Knox bana doğru yaklaşp kolunu omuzlarıma dolayarak soruyor. "Kaçışını mı planlıyorsun?"

"Hayır, sadece hanımefendiyle birkaç dakikalığına kaçmayı umuyordum ama orada bir şeyler yapıyor." Başımı köşede çantasını karıştıran ve bir şeyler arayan Charlotte'a doğru sallıyorum.

". Düşün gecende çıldırmayı umuyorsun.
Anlaşıldı. Lütfen ayrıntıya girmeyin."

Cevabım kıkırdamak ve başımı sallamak oldu. Doğum günü haftamız dışında ikimizi bir arada görmeye pek gelmedi. Hâlâ alışmaya çalışıyor.

"Senin adına mutluyum, Cal." Beni daha sıkı yanına çekti. "Kendine harika bir kız bulmuşsun."

"Elbette ettim. Son bir saat içinde onu bana geri getirdiğin ve bu muhteşem parti için sana teşekkür ettim mi?"

"Bir çift oldu. Gevşıyorsun." "Peki, teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyi bırak."

Beni tutuşunu gevşetiyor ama kolunu omuzlarıma dolamaya devam ediyor. "İyi. Ama tüm bunları yapmak zorunda değildin." Elimi önümüzde sallıyorum.

Knox etkinlik planlayıcısını yıldızlara, bizim küçük kasabamıza gönderdi ve o da ahır bir kış harikalar diyarına dönüştürdü. Zarif bir akşam yemeğinin servis edildiği uzun masaların üzerinde avizeler asılı. Mevcut her yüzeyde devasa çiçek aranjmanları ve her yerde minik beyaz ışıklar var. Charlotte buranın büyüğü olduğunu söylüyor ve haklı da, birkaç gün önce buranın saman ve ağır ekipmanlarla dolu olduğunu bilemezsiniz. Eminim tüm bu sihir Knox'a oldukça mal olmuştur. Tek yapmamız gereken bazı traktörlerin yerini değiştirmek ve ortalığı temizlemektir, gerisini planlayıcısı halletti.

"Evet, öyle yaptım. Charlie bir ahırda evlenecekse, ortama bir çeki düzen vermeliydik. Kendine bir hanımefendi bulduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Belki sokaklarda, ama arşıfların içinde-"

"Hayır," diye sözümü sözümü kesti. "Huh, uh. Bilmek istemiyorum."

şekilde onun derisinin altına girmek çok eğlenceli. Ve bu bir ilk. Knox hiçbir zaman seks konuşmaktan çekinmemiştir.

"Ne zamandan beri bu kadar alıngansın?"

"Arkadaşımla evlendiğinden beri."

Anlaşıldı.

"Ahırda evlenmek Charlotte'un fikriydi. Ne isterse vereceğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ama bu benim sana hediyeim."

Aylar önce evlenmiş olacaktık ama Knox olmadan bunu yapmamızın imkânı yoktu. Burada olmak zorundaydı. Ama bir gün gelip ertesı gün gitmesini istemiyordum. Törenden önceki günlerde burada olabileceğı bir zaman bulmalıydık ve bu da grubun tatil turnesi molası anlamına geliyordu. Aptal ağabeyim olmadan biz de olmazdık, o yüzden tabii ki bekledik.

Ve beklediğime değdi. Yılbaşı gecesi arkadaşlarımız ve ailemizle dans etmek, kolumda sevdiğim kadınla şimdiye kadar gittiğim en iyi ahır partisinde şampanya içmek. Bir erkek daha ne isteyebilir ki? Yeni geliniyle beş dakika yalnız kalmak dışında.

"Bugün de ifte görev yaptığın için teşekkür ederim. Babasının yerine geçtiğin için minnettarım."

"Elbette, bu benim için bir onurdu. Babası harika bir adamdı."

Başlangıçta plan Charlotte'un koridorda kendisinin yürümesiydi. Bu işi babasından başka birinin yapabileceğini düşünemediğini söyledi. Ancak son dakikada, Knox, Angus, Owen ve ben sunağaya yerleşirken, Knox Charlotte'tan kendisini koridorda yürütme onurunu ona vermesini isteyen bir telefon aldı. Hiç tereddüt etmedi ve ona ulaşmak için kapıdan koşarak çıkarken, böylesine önemli bir günde onu teselli etmek için koşanın ben olmasını dileyerek gözyaşlarıma hakim olamadım.

Aynı zamanda sağdıçım olan erkek kardeşimin, kolunda onunla ahıra girişini izlerken soğukkanlılığımı koruyamadım. Gözlerinde yaşlarla bana doğru yürüyen hayatımın aşkıydı. Kendi gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırsa bile, uzun kollu, vücuda oturan beyaz dantel elbisesinin içinde nefes kesiciydi. Saçları dalga dalga dökülmüş, dünyaya sadece benim için gönderilmiş bir melek gibi görünüyordu. Yerimden kıpırdamamak ve ona doğru koşmamak için tüm irademi kullandım.

Charlotte ve Knox bana ulaştığında, tam bir döngü anı gibi hissettim. Tabii ki o olmalıydı. En başta onu hayatıma sokan oydu. Bugün de Belediye Başkanı Reyes'in önünde durup birbirimize söz verirken onun elini benim elime koyan oydu.

Hall & Oates ile dans ettik ve sağdıç dans pistinde tüm büyük hareketlerini ortaya koydu. Annem ağladı, smokini içinde şık görünen Sawyer tüm kadınlarla oynadı, pastaya doyduk ve şimdi karımdan bir parça istiyorum.

"O zaman sizi yalnız bırakayım. Yine de çok uzun sürmesin. Saat gece yarısını geçti ve yakında hepimiz balkabağına dönüşebiliriz." Knox beni yalnız bırakıp odadan geçerken Charlotte'a el sallıyor.

"Hey, Chip," diyor, kollarını ortama doluyor ve beni arkamdan kucaklıyor.

"Hey, şekerim. Nereye sıvıştın? Ve neden beni de yanında götürmedin?"

"Üzgünüm, ama gidip hediyeni almam gerekiyordu." "Hediye mi?"

"Evet." İşliyor.

"Sen neyin peşindesin be kadın?"

Beni tutmayı bıraktı. "Beni özel bir yere götür ve öğren."

Takım elbisemin ceketini omuzlarımdan çıkarıp onun omuzlarına yerleştiriyorum ve sessizce kapıyı açıyorum. Gökyüzü karanlık ama ahırın etrafına dizilmiş ışıklar ve ayın aydınlattığı yerdeki parlak beyaz kar sayesinde etrafı görmek çok kolay. Bütün gün kar yağdı ama bizi binadan binaya götürmesi için kürekle açtığımız yolları hâlâ seçebiliyoruz.

Kapıdan dışarı iki adım atmıştım ve Charlotte'u kucağıma alıp diğer ahıra götürmeye hazırlanıyordum ki aynı şeyi yapan başka birini gördüm. "Ne oluyor lan?"

"Sorun ne?" diye soruyor, soğuk havaya doğru bir adım atarak.

"Hayal mi görüyorum yoksa Mia'yı ahıra taşıyan Angus mu? seni soymam gerekiyordu."

"Hayır, deli değilsin." Kıkırdıyor. "Sana aylardır aralarında bir şeyler olduğunu söylüyorum ama sen beni dinlemeyi reddediyorsun."

"Ama... Anlamıyorum... Bu Mia. Mia Powell. O benim kardeşim gibi. Bu çok yanlış. İğrenç aslında."

"Evet, ama artık senin kız kardeşin değil, değil mi?"

"Sen kötü bir kadınsın."

"Gerçekler . Ve bunu kendimize saklamalıyız. Biz bir şey görmedik. Anladın mı? Hazır olduklarında herkese anlatacaklar."

Tek yapabildiğim ahırda kaybolmalarını izlemek. Tamamen şok oldum.

Charlotte surat asıyor. "Eve gidene kadar hiç seksi zaman geçiremeyeceğiz, değil mi?"

"Üzgünüm bebeğim. Denesem bile kaldırabileceğimi sanmıyorum. Az önce gördüklerimden sonra olmaz."

"Oh, onu bilemem." Elini sikimin üzerinde gezdiriyor ve haklı. Anında bir semi alıyorum.

"Doyumsuzsun," diye homurdanıyorum, elimi onunkinin üzerine koyarak baskısını artırıyorum.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz, kaçmaya mı çalışıyorsunuz?" Karissa kafasını ahırdan çıkararak araya giriyor.

Tekrar içeri girip kapıyı kapatıyorum ve az önce gördüklerimi de unutmak için elimden geleni yapıyorum. "Hayır, sadece serinliyordum," diyorum şüpheli görünmemeyi umarak.

"Daisy gece için son bir grup fotoğrafı çekmeye çalışıyor. Siz ikinizi bulduk. Şimdi tek yapmamız gereken Mia ve Angus'u bulmak.

"Oh, uh..." Charlotte kekeliyor. "Sanırım Mia tuvaleti kullanmak için eve kaçtı. Gus'ı görmedim." Bakışları benimkilerle kilitlendiğinde kocaman gözlerinde bir pırıltı beliriyor.

Onu bu sırada sahip olmayı sevdiğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve aşkı seviyor. Umalım da kendini aşıyor olsun ve az önce tanık olduğumuz şeyin mantıklı bir nedeni olsun.

Karissa Charlotte'un elini tutuyor ve ben de onları dans pistine kadar takip ediyorum. Ailemizi oluşturan çılgın karakterlerin ortasında dururken, ister kan bağıımız olsun ister onları biz seçmiş olalım, tam da olmak istediğim yerdeyim. Buradaki herkesi çok seviyorum. Belki Owen'ın daha önce hiç tanışmadığım flörtünü değil ama o iyi görünüyor.

Mutluluğumun tadını çıkarırken, gözlerinde o bakış olan karıma bakıyorum. Bir şeylerin peşinde olduğunu söyleyen ve aklımı diğer ahırda olup bitenlerden çok uzaklara götüren bir bakış. "Gelin ve damadı buldum. Beklerken birkaç fotoğraf çekelim. diğer ikisi için," baş nedimemiz anons ediyor.

Etrafımızdaki herkes dillerini çıkarmış poz veriyor ya da birbirlerine şeytan boynuzu uzatıyor ama Charlotte ve ben kollarımızı birbirimize dolamış, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

"Teşekkür ," diyor, sadece benim duymam için. "Ne için, bebeğim?"

"Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatın bu kadar güzel olabileceğini. Sanırım bana seni verdiğin için sana teşekkür ediyorum."

"Charlotte McKinnon, sen benim her şeyimsin. Sensiz ben diye bir şey yok. Her şeyim sensin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum." Belime dolanan eli benimkine kayıyor ve avucuma bir şey yerleştiriyor.

"Bu da ne?"

Parmağını dudaklarına götürerek beni susturuyor.

Elime baktığımda pembe ve beyaz plastik bir çubuk buluyorum.

Mantıksal olarak neye biliyorum ama beynim aptalca bir şoka uğradı ve çalışmayı reddediyor.

Tekrar ona baktığımda, parlak mavi sulu gözlerle karşılaşıyorum. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Başını sallıyor ve hamilelik testini elimden alıp pantolonumun cebine koyuyor. Ayak parmaklarının ucuna kalkarak kulağıma fısıldıyor. "Şşş... Kimseye söyleme ama baba olacaksın."

Aldığı haber karşısında şaşkına dönen Charlotte'un kimseye söylemem konusunda endişelenmesine gerek yok, çünkü hissettiğim sevinç, korku ve heyecan için kelimeler yetersiz kalıyor.

Kocaman parlayan gözlerle bu bilgiyi nasıl işlediğimi izliyor. "İyi misin koca adam?" diye soruyor çünkü hâlâ konuşmamıştım.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Bu doğru. Hiç şu an burada olduğum kadar mutlu olmamıştım.

Acknowledgments

Kocama... Nereden başlasam ki? Sadece Seninle Dans Etmek İstiyorum benim 11. uzun romanım ve sen hala benim ölüm kalım aracısın. Desteğinin benim için ne anlama geldiğini anlatacak kelime bulamıyorum. Aşk ve romantizmle ilgili bu hikâyeleri yazmanın bana ne kadar keyif verdiğini biliyorsunuz, henüz günlük işimi bırakmama izin vermemiş olsalar bile. Beni sevdiğim şeyi yapmaya itmeye devam ediyorsunuz ve her yeni sürümde duyduğunuz heyecan asla hafife almayacağım bir şey. Her şey için teşekkür ederim. Seni çok daha fazla seviyorum.

Kitaplarıma olan sevgisini paylaşan her okuyucuya, eleştirmene, blog yazarına ve influencer'a, benim için dünyalar kadar değerlisiniz. Siz olmasaydınız bu işi yapmaya devam edemezdim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Harley Stone... Dünyada başkalarını senin kadar önemseyen başka bir insan var mı? Sen türünün tek örneğisin ve sana arkadaşım diyebildiğim için çok minnettarım.

Editing4Indies'den Jenny... Bana katlandığın için teşekkür ederim. Virgülü düzgün kullanamadığım için seni zorladığımı biliyorum. Bu ve çok daha fazlası! Sana minnettarım!

Blue Moon Creative Studio'dan Jillian Liota... Sizinle çalışmak bir rüyaydı! Bu serinin dört kapağı da başımı döndürüyor ve hepsini dünyayla paylaşmak için sabırsızlanıyorum! Çok teşekkür ederim!

Ve son olarak, bu yolculukta beni destekleyen tüm arkadaşlarıma ve aileme. Sadece kitaplarımı okuyanlardan bahsetmiyorum. Baharatlı romantizmden hoşlanmadığınızı biliyorum (Ama yemin ederim denerseniz bayılacaksınız!), ama yine de beni yargılamıyorsunuz ve bunun için hepimizi çok seviyorum.

Only in Goose Hollow Serisi

Only Wanna Dance With You~ 4 Nisan 2024

Önemli Olan Tek Kalp ~ Çok Yakında Gerçek

Olan Tek Şey ~ Çok Yakında

Sadece Sen Olabilirsin~ Çok Yakında

[Gözardı Edilmiş Kalp](#)

Huysuz / Güneşli, bekâr bir babanın çağdaş romantizmi.

Çamlar Arasında Serisi

Bulunan aileyi konu alan bu bağımsız çağdaş aşk romanları serisinde Eastlyn *Mürettebatı* ile tanışın.

[Üzerinde](#)

[Yükseltilmiş Şişe](#)

Reece ve Rachel'in hikayesini okumak ister misiniz? Haber bültenime kaydolun ve onların romanını ÜCRETSİZ alın! [We Are Tonight'in kopyası için buraya tıklayın!](#)

[Blackbird](#)

Bağımsız ikinci şans çağdaş romantizm.

Muhteşem Düet

Kuralları çiğnemek ve kalbinin sesini dinlemek üzerine ateşli, gerilimli bir romans.

[Muhteşem: Birinci Kitap](#)

[Muhteşem: İkinci Kitap](#)

Sen ve Ben Serisi

Aşk, kayıplar, sırlar ve şımarıklıklarla dolu bu üç kitaplık tatlı ve seksi bağımsız roman serisini okuyun.

[Sen ve Ben: Birinci](#)

[Bölüm Sen ve Ben:](#)

[İkinci Bölüm Daha](#)

[fazla](#)

[Bunun Gibi Bir Şey](#)

About the Author

Lisa Shelby, USA Today'in en çok satan çağdaş aşk romanı yazarı, kendini aşk delisi ve kek-pop bağımlısı ilan etmiştir. Kuzeybatı Pasifik'te doğup büyüyen Lisa, kocası ve köpekleriyle birlikte hâlâ burada yaşamaktadır. Bir sonraki mutlu sonunu yazmadığı zamanlarda Lisa'yı kocasıyla birlikte seyahat ederken, canlı müzik dinlerken ve şu anda Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nde görev yapan oğluyla bir sonraki FaceTime görüşmesini sabırsızlıkla beklerken bulabilirsiniz.

Lisa'nın Okuyucu Grubuna Katılın: [Lisa'nın Aşk İnekleri Bülten Kaydı](#)
Yeni bülten abonelerine ÜCRETSİZ bir roman hediye.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

